



Sesil Krig

Sutra ujutru,
bude li sve u redu



Sesil Krig

Sutra ujutru,
bude li sve u redu

Cecile Krug

**Sutra ujutru bude
li sve u redu**

Naslov originala
Cecile Krug
Demain matin si tout
va bien

Cecile Krug
Sutra ujutru bude li sve u redu

Naslov originala

Cecile Krug

**Demain matin si tout
va bien**

Balkandownload

1

Edgar je izrazito lep. Izrazito visok. Izrazito lepo odeven. Izrazito lepo vaspitan. Izrazito obrazovan. Izrazito seksi. Veoma lepo građen. Izrazito društven. Volela bih da je nežniji, no bar je bogat. Nije izrazito bogat, samo bogat. U svakom slučaju je bogatiji od mene, što i nije neko poredenje. Iako poseduje izvestan smisao za humor, Edgar nije zabavan. Reći ću vam samo da bih više volela da je u detinjstvu sretao pajace umesto bankara, međutim njegovi roditelji su se kretali u veselim finansijskim, a ne u cirkuskim krugovima, što objašnjava sve. U svakom slučaju, smatram da Edgar ima skoro sve kvalitete koje bi žena mogla da poželi. Ukratko, na njega sam odavno čekala, što je dobro, jer je moj. Pored svih nabrojanih osobina, kod njega mi se dopada još mnogo šta. Njegove ruke, njegov osmeh, njegova puna i mesnata usta, njegova meka i uvek vlažna koža, njegova desna obrva koju podiže kad se zabavlja ili čudi, njegov dubok i senzualan glas, njegov miris, način na koji se pomera i hoda. Jednostavno, volim ga. I on voli mene - bar mi se tako čini. Vidite, Edgar retko izjavljuje ljubav. Kažem li mu: „Volim te”, jedini odgovor je: „Da, znam”, ili: „Slatka si”. Nikada: „I ja tebe”, što svaka zaljubljena žena želi da čuje. „Da, znam” frustrira. Ipak mu ne zameram jer mi je njegov prijatelj Antoan ispričao da je mnogo patio.

Edgar je šest godina proveo sa izvesnom Valeri, bezveznom ženskom koja mu je takoreći ispred nosa nabijala rogove sa pola Pariza. Mislim da se zaustavila u Parizu jer je teže stići do predgrađa, a potrebna je jaka motivacija da bi se brzim vozom nekud otišlo samo na jedno popodne, koje može da ispadne promašaj. Ljubav je slepa, te Edgar ništa nije saznao. Tako su bar mislili njegovi najbliži. Njegov prijatelj je tvrdio da je on tu devojkicu ludo voleo i da je hteo da se oženi njome. Što je i učinio. Svečano se venčao u crkvi. Bio je tradicionalno odeven kao pingvin, a ona je izgledala kao seljanka sa iščerupanim i prašnjavim paunovim perjem koje joj je visilo sa haljine boje užeglog putera. Lakrdija! Naravno, ja nisam bila prisutna, to su mi ispričali dobronamerni ljudi. Nakon vrlo uštogljenog koktela, gosti su se okupili pod šatorom. Shvatate, ne da bi kampovali. Antoan mi je ispričao da je Edgar uzeo mikrofon i najavio iznenađenje za sve prisutne. Zamolio je goste da zauzmu

svoja mesta pa je sam na podijumu raspalio govor o ljubavi, bračnim vrlinama, porodičnim vrednostima, značaju vernosti kod parova, itd. Govor je završio zamolivši goste da istovremeno okrenu tanjire. Iznenadenje se nalazilo ispod. Verovali ili ne, pod svakim tanjirom je zalepio sliku svoje žene: sise na izvol'te, a povaljuje je njegov najbolji prijatelj koji mu je, uzgred, bio i kum.

Niko nikada nije saznao odakle mu taj snimak, ali su se svi složili da je to sigurno dugo pripremao i to uz nečiju pomoć. Čak se i pričalo da je unajmio detektiva da prati njegovu Dulcineju koja je, kako kažu, kad bi on službeno odsustvovao, bila redovan posetilac klubova za razmenu parova. Po Antoanu, svako je nakon venčanja ispričao svoju verziju, te je nakon nekoliko nedelja rođena gradska legenda. Po jednima je Edgar bio povređeni muž koga je izdala žena više nalik na bludnu kučku nego na sveticu. Po drugima je bio makijavelističko đubre kamena srca jer je odbio da ponovo primi sirotu grešnicu pokajnicu. Sirotu, sirotu devojka... Tri stotine ljudi videlo je njenu sliku na kojoj kleči, smaknutih gaća, isplaženog jezika i lica izobličienog od zanosa. Ne mogu da verujem da neko može da doživi takvo poniženje a da ne pobegne. Glupača je ostala tu, sa bednom haljinom i frizurom i neprekidno izgovarala samo: „Ali, ne razumem”. Bilo je patetično. Kažu. Žan-Žilijen, čuveni Edgarov kum i najbolji prijatelj, otišao je bez reči nakon što je upropastio novo novcijato odelo upiškivši se od sramote. Edgar je tako- đe nestao i brak poništio još pre nego što je zabezeknutim gostima posluženo predjelo. Nikada više nije video niti čuo bivšu, za koju se priča da provodi nesrećne dane na farmi u Kantalu¹ uzgajajući mrmote.

Ovim želim da vam objasnim da je Edgar vrlo oprezan kad su žene u pitanju pa razumem da nije spreman da se odmah obaveže. Nikada mi nije spomenuo tu priču, a sumnjam da zna da je Antoan nepresušan izvor informacija, čak i kada ga niko ništa ne pita. Važno je da sam sada ja tu kako bih mu pomogla da zaboravi svoje nedaće. Kada bude shvatio da sam pravi biser, da je sa mnom njegov život lep i da će takav i ostati, reći će mi: „Volim te, Garans”, i još: „Da, znam”, milujući mi glavu kao labradoru. Kojeg nema.

2

Dakle, zovem se Garans. Teško sam prihvatila svoje ime. Posebno kada sam krenula u školu, gde su me svi đaci zvali *Daktari* ² . Klarans, Garans, složit ćete se da je to slično. Moram reći da sam bila prilično ružna, ako to opravdava male balavce. Niska, odevena kao dečak, kratke kose, često sam iz zabave škiljila. Smatrala sam da je to mnogo zabavno, posebno jer bi moja majka tad postala histerična. Svaki put mi je govorila da ću zbog promaje ostati takva do kraja života. To je tipičan primer žalosnih komentara koji se prenose s generacije na generaciju. U istom stilu postoji: „Nemoj da progutaš žvaku, začepiće ti se zadnjica”, ili: „Ne grickaj nokte, zboleće te slepo crevo”. Sto puta sam progutala žvaku a da mi se ništa nije začepilo, ali mogu da vam kažem da je moja majka bila u pravu u pogledu štetnog delovanja promaje: jednog jutra probudila sam se sa desnim okom koje je skroz poludelo, kao da je želelo da nosu poveri neku tajnu. Postala sam razroka i ostala takva sve dok nekoliko godina kasnije nisam operisala oči.

Mogla bih da vam spomenem i svoju zubnu protezu, koja se često nosi uz naočari, i da vam ispričam da su me na rođendane pozivali samo kako bi zabavili neverovatno zlobne bande mentalnih degenerika. Provela sam sate i sate sedeći suznih očiju sama na klupi, kao žrtveni jarac, i na sopstvenoj koži sam osetila šta je nepravda. Od tada uvek spontano osetim posebnu nežnost prema mališanima koji nose naočari i imaju krive zube. Danas je sve u redu, hvala na pitanju. Imam trideset pet godina, prave zube, oči su mi na mestu opisanom u udžbenicima i ponosim se svojim imenom. Edgar ga obožava, a kako ja obožavam njega, zavolela sam i Garans.

Želim da preciziram da smo zajedno od četvrtka 15. jula 2003. Tačnije, već šest meseci, sedam dana, dvanaest časova i tri minuta. Na sekunde sam zaboravila. U mojim godinama, šest meseci u paru i u ljubavi znače koliko i dvogodišnja veza dvadesetogodišnjakinje koja sebe još uvek traži i ima čitav život pred sobom kako bi promenila stav, a samim tim i verenika. U mojim godinama žena zna šta više ne želi. S dugoročnim ciljem ulaže sebe - i u sebe. Pravi projekcije i zida kule u vazduhu. U mojim godinama, onima koje žele

decu nije preostalo mnogo vremena, te više ne smeju sebi da dozvole da odaberu pogrešnog konja. Ne pronađu li pravog, lepo će se zadovoljiti pravilno usmerenim magarcem u nadi da će ispuniti svoju noćnu svrhu: seks, seks i ponovo seks. Danas je 22. januar 2004. Dan je lepo počeo. Nebo je izrazito plavo, hladno je i ležim pod jorganom, lepo raspoložena. Zima je. Iz kreveta vidim prekrasan prizor pariških krovova prekrivenih snegom. Mislim da je prošlo deset sati, i ja u potpunosti uživam u trenutku. Protežem se kao maca i predem od zadovoljstva. Cele noći sam vodila ljubav s čovekom kog volim. Bar četiri puta. Ne, nije tako. Ne četiri. Ali mogla sam da sam htela. Ali eto, prerano sam zaspala pa nisam stigla do druge runde. Uvek se pitam kako se to parovi prevrću čitave noći i stvar ponavljaju dva, tri ili pet puta zaredom. Kada se meni akumulator isprazni, gotovo je. Moram da spavam, i to je to. Iskreno, ako nakon mog prvog i poslednjeg noćnog orgazma svoje medunožje moram da otrgnem iz postkoitalne obamrlosti, imam neprijatan osećaj da neko razvaljuje moja ulazna vrata ogromnim maljem uvijenim u šmirglu. Što je veoma bolno.

I dalje sam pod jorganom, ali sam uspela da skuvam kafu kakvu volim. Malo kafe i mnogo vode. *The American way*, tako to zovu. Za prave ljubitelje kafe potpuno je bljutava i bez mirisa, ali ja takvu volim. Nikada ne doručkujem. Ujutru uopšte nisam gladna. A opet, u hotelu sam u stanju da prožderem i stolnjak. No, vraćam se na temu... Objašnjavala sam vam da lebdim na oblačku od kada je ljubav sa velikim LJ postala deo moje svakodnevice. Trajno levitiram i divno mi je.

3

Dečkića sam srela nakon duge godine celibata. Po tom pitanju otvaram zagradu kako bih izrazu „dečkić” dodelila nagradu za glupost. Svaki put kada tu reč izgovorim ili čujem, čini mi se da se intelektualno unazađujem. „Imaš li ti dečkića, Garans?”

„Da, ima četiri godine i idemo zajedno u obdanište. Njegova mama je mlogo fina i često me poziva kući na kobasice i da se igvam se sa Edgarom.”

Evo saveta, reč „dečkić” ili „curica” upotrebite isključivo ako se obraćate desetogodišnjaku ili adolescentu mlađem od petnaest godina kome su upravo otvorili lobanju. U suprotnom to zvuči smešno. Zatvorena zagrada.

Bila sam slobodna kad sam upoznala Edgara. Ipak, nemojte misliti da nisa m uživala u putenim zadovoljstvima. Za godinu dana jednom sam se vratila kući sa dva muškarca. Ne istovremeno. Što vredi kao dva puta odistinski. Nije loše, s obzirom na manjak ponude u odnosu na potražnju, iako moja okolina smatra da je to malo. Primetimo li da je dovoljno sagnuti se kako biste pokupili muškarca spremnog da vam dopusti da se onako diskretno, „usput” i bez emotivnog vezivanja poigrate njegovim porodičnim blagom, onda je to zaista malo. Ali eto, ja imam srce, i nisam htela da osećam grižu savesti jer sam izdala ženu kojoj sam ukrala vezu, muža ili eventualno oca njene dece. Naposletku, posle eliminacije oženjenih, verenih i zauzetih, nije mi preostalo bog zna šta, jer je lovište bilo ograničeno na udovce koji su vucarali album sa fotografijama pokojne supruge, razvedene koji su vucarali album sa fotografijama dečurlije, pa čak i samu dečurliju, kao i na nekoliko retkih primeraka dve vrste u izumiranju: „neoženjenih mlađih od dvadeset godina”, koje stare cure od trideset pet interesuju zbog sticanja seksualnog iskustva i pomalo opuštenih grudi koje na njih deluju veoma materinski, a samim tim i uzbudljivo; „neoženjenih između pedeset i šezdeset godina”, koje interesuju isključivo klinke nalik na Barbike. Klinke koje ih gledaju kao da su, uprkos njihovom salu i početnoj ćelavosti, pravo svetsko čudo zato što plaćaju bioskopske ulaznice i vode ih u *Mekdonalds* nakon filma. Tu im dopuštaju da žderu prstima kako bi dokazali da

znaju da se prilagode i ostanu mladi, čak i u prisustvu bande bubuljičavih drugara koji podriguju za stolom.

Vratimo se onom *dva puta u godinu dana*. S obzirom na moje tadašnje stanje, ne bih umela da vam opišem ni profil ni uzrast mojih udvarača. Imam veliki problem: kada izlazim, ja pijem. Previše. I inače pijem, ali prilikom izlazaka zaista preterujem. A kada previše popijem, ne mogu da se setim zbog čega je u mom krevetu potpuno nag gospodin koji mi uporno u uvo šapuće gadosti i gura lepljiv jezik, dok istovremeno dahće kao prase. Tako je bilo s mojim prvim ljubavnikom, Tomasom. Ili Ronaldom. Ili Žikom, ne sećam se. Sećam ga se kako ponosno pokazuje svoju nabreklu stvar koju gledam pitajući se čemu *to* služi. U nedostatku bolje ideje poigrala sam se razvlačeći je kao žvaku, zaboravivši da je vlasnik sprave prikačen na njen drugi kraj. Jadnik je pretrpeo muke, posebno zato što nije došao da bi u pet ujutru gledao mrtvu pijanu Ninu Hagen kako zavija nad zamišljenim mikrofonom. Razočarano je napustio teren s opuštenom spravom pod rukom, uskraćen za mogućnost da dokaže šta obojica umeju.

Ni sledeći susret nije bio sjajan. Zloupotreba alkohola nije bio osnovni razlog drugog fijaska, ali je ipak mnogo doprinela da i to veče ostane u žalosnoj uspomeni. Ne iznoseći detalje, provela sam noć sličnu prethodno opisanoj. Libido: nula. U zoru sam nakon nekih sedamnaest minuta dremke ustala teturajući se, i na brzinu, pre odlaska uletela u kupatilo. Odjednom sam osetila hitnu potrebu. Pošto sam obavila primarnu nuždu, povukla sam gajtan vodokotlića. Jednom, dva puta, tri puta. Ništa. Vodokotlić se zaglavio a mene je obuzela panika. Uz izraz gađenja pretražila sam oduran sadržaj šolje, s kesom pronađenom ispod lavaboa u jednoj, a četkom u drugoj ruci. Zavezala sam kesu i spustila je na stočić u dnevnoj sobi da bih se obukla. Pre izlaska sam mom platonskom noćnom prijatelju na presavijenoj cedulji napisala nekoliko reči, zahvalivši mu na večeri, i cedulju takođe spustila na stočić. Polako sam zatvorila vrata, a već na stepeništu sam imala nelagodan osećaj da sam nešto zaboravila. Kesa! Zaboravila sam kesu! Jasno vam je da se nikad nisam usudila da ga pozovem, a ni on se više nije javio. Ne ponosim se ovim epizodama iz kojih sam izvukla pouku. Najvažniju. Moram da prestanem da ločem, to me čini nezrelom... i frigidnom.

Onda sam srela Edgara. Pre toga nikada nisam čula za njega, pa sam bila ubeđena da se opet radi o nameštaljki moje majke. Očajna što je njena tako matora ćerka još uvek neudata, a ne znajući kako da učutka zle jezike koji su smatrali da sam lezbejka, moja majka je postala stručnjak za bavljenje mojom zadnjicom, pri tom zanemarivši svoju. Eto, ima više od osam godina kako je odlučila da me pošto-poto udomi, pa bih mogla da joj dodelim orden za promašene večere kojima sam redovno i neraspoloženo morala da prisustvujem. Dugo sam verovala da ona na ulici presreće muškarce bez burme kako bi me spomenula i izvukla obećanje o sastanku i predstojećoj zasedi u vidu večere. Edgar je mogao da bude jedan od tih. Svaki put bih zapanjeno shvatila da je nakon toliko godina i dalje sposobna da iz šešira izvuče sina drugarice za koga nikada nisam čula.

„Dušo, znaš sina moje prijateljice Monik, živeo je u Seulu...”

„Ne, nisam čula za njega.”

„Jesi, jesi. Monik ima sina Stanislava koji živi u Seulu.”

„Kad ti kažem da ga ne poznajem... I šta s njim?”

„Eto, on po svaku cenu želi da te upozna. Spomenula sam te i rekla da si već dugo sama. Videćeš, prijatan je.”

„Šta ću da vidim i zašto?”

„Kako, zašto? Razgovaraćete, upoznaćete se, srešćeš nove ljude, pa ćeš se jednog dana i udati! Poslušaj me, on je odličan za tebe, veruj mi. Dobra porodica, lep položaj, lepa kuća. Ima čak i stalnu spremačicu i kuvaricu. Zamisli!”

“...”

„Sve u svemu, idealan zet. Uz sve to, udovac je. Ništa bolje nećeš naći, kad već ne želiš da te gnjave bivše. Nije ga ostavila, umrla je.”

„Pa ti si užasna!”

Da bih vam predočila ukus gospođe majke Kleber, reći ću vam da sa m srela sve neprilagođene, šupke ili oklembesene tipove ove planete koji zure širom otvorenih usta kao da ste ovaploćena devica Marija. Ja jesam neudata, ali nisam do te mere očajna da bih se zadovoljila ostacima. Ali ona to nikako ne prihvata jer je ubeđena da sam krajnje nesrećna zato što sam sama. Odavno sam prestala da se pravdam i borim, te izričito odbijam da idem na njene male sedeljke i trpim silne primedbe. Biće da je to moja sudbina kao ćerke.

„Šta? Ne želiš da zasnuješ porodicu? Shvataš li da sam ja u tvojim godinama već imala tri ćerke?”

Sat otkucava, sat otkucava. Tik-tak, tik-tak. Po njoj sam već blizu menopauze. Moja majka me ubija u pojam... Da, baš ubija u pojam.

4

Tog čuvenog četvrtka kada sam upoznala Edgara, domaćin je bio Artur. On nikada ne laže, a zakleo se da moja majka s tim nema ništa. Volim Artura. Genijalan je. Veran je prijateljima. Upoznala sam ga pre više od dvanaest godina i od tada je deo mog života. Dopada mi se njegova ženska strana, kao i činjenica da imamo sličan ukus. Tačnije, oboje volimo muškarce. Artur je nekoliko dana nakon svog sedamnaestog rođendana shvatio da je homoseksualac. Počeo je da mašta o momku koji isporučuje pice i koji mu je svake nedelje donosio *margaritu*, odlučio se, i s njim proveo presudnu noć. Ima trideset sedam godina i nikada se nije pokajao zbog svoje odluke.

Na večeru sam stigla poslednja. Tačnije, poslednja sam ušla kod njega, ali ne u njegovu zgradu. Artur me je upozorio da te večeri neću poznavati nikoga od gostiju. Poželeo je da upoznam njegove „nove prijatelje”. Za vašu informaciju, njegovi „stari prijatelji” takođe su bili homoseksualci, te sa m zamišljala da će i „novi prijatelji” više voleti dečake od cura. Više no ikada ubedena da to veče neće biti *ono* veče, nisam se potrudila ni oko odeće ni oko šminke. Nisam ni žurila. Ako stignem pre ostalih, opet ću morati da se davim u razgovoru sa nepoznatim osobama dok domaćin trči u kuhinju kako bi spremao večeru. „Kako se zoveš? Gde si upoznao Artura? Čime se baviš? Voliš li kornjače? Da, kiša je dobra stvar, zgodna je, čisti. Kako si inače?”

Ne umem baš najbolje da vodim razgovor. Biće da sam stidljiva. Rečeno mi je da dođem u devet, i stigla bih tačno na vreme da se nekih pola sata nisam krila iza lifta i odatle posmatrala goste. Pola sata može dugo da potraje, posebno ako čučite. I tako sam zakasnila, što mi je i bila namera. Ušla sam u salon držeći Artura pod ruku i najpre četrnaest puta morala da izgovorim: “Dobar dan, dobar dan, ja sam Garans, cmok- cmok. Ne, ne Klarans, Garans. Ne, nisam ja malopre čučala iza lifta”. A onda sam ugledala Edgara. Dopao mi se. Učinio mi se šarmantnim. Baš moj tip. No pošto je Edgar došao kako bi pronašao dečka a ne curu, pokušaj zavođenja bio bi uzaludan. Ali eto, zbunio me je za manje od dva minuta. Do te mere da sam četvrt sekunde zamišljala da je zahvaljujući mom razarajućem šarmu promenio sklonost. Na žalost, kada mi se

muškarac dopada, bilo da je homoseksualac ili ne, ja postajem prava pokretna katastrofa. Najpre sam se saplela o tepih u pokušaju da sednem za sto. Kao prava šeprtlja, to je pravi izraz, pokušala sam da se uhvatim za Artura koji je nosio poslužavnik sa aperitivom. Jasno vam je da smo se ganuti oprostili od kristalnog servisa njegove majke, bokala za porto, malih kreolskih krvavica i kuglica od bakalara koje su se veselo rasule po skupocenom persijskom tepihu. Artur me je posle te epizode uporno prekorno posmatrao. Ne samo što sa m veličanstveno, zbog nedostatka namirnica, skratila vreme za aperitiv, već sa m uspela i da uništim njegov tepih i sudove. Dalje se sve dobro odvijalo do trenutka kada sam, zaboravljajući majčina pravila lepog ponašanja, odlučila da spustim lakat na sto... i promašila. Skoro da sam polomila nos u tanjiru, a bradu sam umočila u pečenje-sa-domaćim-pireom-sa-uljem-od-belih-gljiva. Sledećih pola sata provela sam sedeći po turski u kupatilu, skupljajući ostatke večere iz dekoltea uz psovke i suze. Čak mi je i Artur pritekao u pomoć, izgrdio me i proverio da mu slučajno neću potrošiti čitavu zalihu toalet-papira. Usput sam ga plačući pitala da li šema sa Edgarom napreduje kako treba.

„Da li si ti normalna? Pomislila si da je homić? Nisi primetila kako te odmerava?”

Ne, nisam primetila. Napokon sam se vratila i sela, i trudila se da se ne izvalim nasred salona bazdeći na pečenje i pire, već da budem raspoložena i spremna na prenemaganje. Što sam i učinila s neskrivenim zadovoljstvom. Večera je izuzetno uspela, ako zanemarimo tih nekoliko manjih brljotina. Artur je nadmašio sam sebe. Svi su puno pričali, smejali se i pili. Kao i ja. Otišla sam u dva ujutru posrćući i skakućući kao štene kojem su na šape navukli čarape. Zamalo da prisutnima na pragu izvedem niz skokova. Edgar voli žene, a ja muškarce! Kući sam se vratila sama, ali s njegovim brojem telefona u džepu, dok je moj bio u njegovom. Obećao mi je da će me pozvati u najskorije vreme. Rado bih provela noć s njim ali sam se uzdržala, jer sam zaista želela da ga ponovo vidim. Pametno. Uostalom, povraćala sam cele noći.

5

Edgar me je pozvao sutradan. „Najskorije vreme” zaista je brzo nastupilo! Provela sam nemirnu noć šetajući od kreveta do kupatila takoreći svakih četrdeset minuta. U nekoliko retkih trenutaka predaha, tokom kojih mi želudac nije bio u petama, sanjala sam žarke snove sebe i Edgara u potpuno nadrealnim pozama koje čak ni *Kama sutra* nije smela da predloži. Telefonsko zvono naglo je prekinulo nailazak mog devetnaestog orgazma.

„Garans? Dobar dan, Edgar je. Da li te budim?”

„Ne, nikako, danas radim kod kuće. Uzela sam slobodan dan. Kako si? Kako si se sinoć vratio?”

Nisam ga dovoljno poznavala da bih mu priznala da sam jutros pozvala kancelariju i rekla da sam bolesna dok se zapravo razvlačim u krevetu nakon najorgazmičnije noći u životu zahvaljujući njegovim seksualnim veštinama.

„Bio sam isceđen. Činjenica je da smo se kod Artura dobro nalokali. Jutros sam se jedva probudio. A ti?”

„Ne, dobro sam, relativno sam rano ustala i odlično sam spavala.”

„Reci mi, Garans, da li si večeras slobodna? Slučajno sam dobio dve karte za neku predstavu i rado bih te poveo.”

Jes, jes, jes, zove me!

„Čekaj da pogledam. Čini mi se da već imam nešto. Ostani na vezi... Dakle, hm... Koji je danas dan...? U utorak ne mogu, ni u četvrtak, u petak idem na vikend.

„Garans? Predstava je večeras.”

„A, večeras? Čekaj malo, da proverim.”

„Zaista bih voleo da idem sa tobom.”

Gorela sam od želje da mu kažem da bih ja sve dala da pođem s njim, ali nisam mogla. Da me je Edgar pozvao na koncert hora *Malih pevača drvenog krsta*³ na pet sati hoda od Pariza u tesnim cipelama, pošla bih žmureći samo da bih bila s njim. Ipak, pre bih umrla nego da spontano pristanem i pokažem da sam mu na raspolaganju, da sam očekivala njegov poziv i da sam se u glavi oslobodila obaveza „za slučaj da me pozove”.

„Ok, u redu je, slobodna sam. U koliko je to sati?”

„Doći ću po tebe u osam, može? Predstava počinje oko pola devet.”

„Nema problema. Zvrzni me kad budeš dole, važi? Vidimo se večeras, ljubim te.”

Nakon naše vatrene noći, najmanje što sam mogla da kažem bilo je „ljubim te”.

Jasno vam je da sam iskočila iz kreveta kao da sam u njemu otkrila mamu kobru i njene mladunce. Jedan sat. Imala sam dakle sedam sati da se spremim. Dovoljno, ali jedva, ako ste neorganizovani i ne umete da odredite prioritete. Najpre sam se okupala u vreloj vodi kako bih sredila misli, ali pre svega omekšala kilograme mrtvih ćelija i prešla na drugu fazu hitnog programa ulepšavanja. Mali lagani piling, jedna ili dve maske za zatezanje i sjaj, a posle sam, opa, kremom za depilaciju napala brkove, brijačem pazuh i noge i kod kozmetičarke zakazala depilaciju prepona. Što bi rekao jedan od mojih prijatelja, „seno mi je virilo iz kolica”. Ružan ali slikovit izraz. Nakon dva i po sata bila sam takoreći spremna, Mišlin me je izdepilirala biološkim voskom za jednokratnu upotrebu s diskretnim mirisom divljih šljiva koji tobože samo ona ima. Pa kad sam već izašla, otišla sam kod frizera kako bih večeras zasigurno bila neodoljiva.

Već sam odavno morala da naučim da se frizer bira kao što se bira mesar ili pekar. Kod njega kupujete pečenje ili baget i vraćate mu se ako ste zadovoljni. Zahvaljujući povlasticama verne mušterije uživete u najboljim proizvodima, najkorisnijim savetima i najboljoj usluzi. Tako je i sa frizerom. Žuanito vas je jednom lepo isfenirao ili ošišao? Zadovoljni ste? U tom slučaju je prirodno da ponovo odete kod njega. Međutim, njegov salon nalazi se u petnaestom arondismanu, odmah do moje kancelarije. Nisam luda da rizikujem da me koleginica uhvati u feniranju dok sam tobože na samrti. Preostalo mi je četiri i po sata za sve: frizuru, šminku i odluku o odeći. Nedovoljno vremena. Zato sam odlučila da odem do malog salona u kraju, blizu mog stana u sedamnaestom: *Hair Satz*. Desetak gospođa koje su sigurno imale između sedamdeset i devedeset i sedam godina, došle su radi pranja kose, farbanja, trajne i friziranja. Kao da sam greško m prešla prag ostave pune polućelavih starica. Sve su piljile u mene, pa mi se učinilo da ću završiti u loncu u podrumu. Ipak sam ostala, ne zbog dobrog utiska već zato što sam lepo vaspitana, pretpostavljajući da je obično feniranje jednostavan postupak koju

čak i Žozijan može da izvede. Nakon pranja kose koje je potrajalo dobrih deset minuta, prepustila sam se sudbini.

6

Daću vam savet, nemojte nikada ići kod Žozijan. Odličan je trgovac, ali loš frizer. Kad sam ušla u njen salon, kosa mi je možda bila bez sjaja, ali prava i duga. Do sredine leđa. Zgodna za vezivanje, punđe i niz drugih frizura. Bila sam smeđa sa nekoliko sedih tu i tamo, ništa strašno. Žozijan se nije slagala. Bilo je dramatično. Smatram da imam jaku ličnost, ali ipak moram da priznam da dobra prodavačica može lako da me smuva. Na kraju uvek popustim misleći da prodavačica sve to čini zbog mene, bilo da je reč o kozmetici, odeći, nepotrebnim detaljima ili novoj frizuri. Popustila sam. Greška. Fatalna. Dva sata kasnije izašla sam tužna, ružna, ljuta i praznog novčanika. Kosa mi je bila bordo boje kao kod većine prisutnih tetaka, stepenasto ošišana do ramena. „Vinova loza“, što reče debela Žozijan. U tom trenutku sam poželela da joj uništim salon, a ne da raspredam o suptilnosti određene crvene boje.

„Boja bi bila još sjajnija da su vam oči plave a ne smeđe.“ Kako da ne... Feniranje se svelo na prekrasnu bapsku trajnu ondulaciju nakon sat vremena sedenja pod haubom i čitanja *Moje bašte* iz marta 1978, s mrežicom preko papilotni. Sve to za skromnu cenu od devedeset devet evra, plus napojnica i jaka želju da skočim kroz prozor.

„Da li vam se dopada?“

„Mmm... odlično je, moderno, mladalačko, dobro mi stoji a bordo ide uz sve: crno, bež, bež, crno. Da da, dobro je.“

Bolje da sam otišla ne plativši, nijedna starica me sigurno ne bi stigla. Naredna dva sata provela sam u ponovljenom pranju preostale kose nad kadom, s ručkom tuša na glavi, proklinjući sebe i Žozijan. Nisam bila smeđa kao pre ali sam bar bila manje crvena. Frizuru sam uz mnogo gela i nameštanja dovela u podnošljivo stanje. Mrak. Edgar stiže za pola sata, a ja sam još uvek gologuza. Obukla sam se na brzinu, a zatim se ponovo našminkala i sredila kako ne bih morala da otkažem prvi sastanak.

Edgar je po dogovoru pozvao čim je stigao ispred zgrade. Namerno sa m pustila telefon da zvoni najmanje deset puta pre nego što sam se javila, a sišla sam tek nakon dobrih četvrt sata. Iz principa. Čekao me je pored automobila, s rukom na otvorenim vratima suvozačkog

mesta, lep i čist kao sunce. Dobro je počelo. Osećala sam se toliko neugodno što smo sami da ga nisam ni poljubila.

Da li je veće uspelo? Sto posto. Uglavnom sam se kikota dok mi je Edgar pričao o svom životu. Ne zato što je bio duhovit, već jer mi to najbolje uspeva kada sam nesigurna. Govorio je o sebi, svojim putovanjima, poslu, porodici, prijateljima, roditeljima i uopšteno o svom životu. Strašno sam se plašila da mu ne bude dosadno, pa sam prilikom svake pauze postavljala milion pitanja. Hrana je verovatno bila izvrsna, ali ja ništa nisam okusila. Bila sam isuviše napeta zbog početne bliskosti, i zato sam samo zobala. Međutim, to nije to bio jedini razlog za moje gladovanje. Uvek sam smatrala da sam ružna dok žvaćem. Usta su mi stalno puna pa se ne usuđujem ni da govorim ni da se nasmešim, iz straha da mi pola hrane ne ostane među zubima. Klasična situacija kada list salate reši da mi uništi veće uprkos besnim nespretnim potezima jezikom u želji da ga uklonim. Rešenje? Ne jedem, elegantno nabadam. Zbog toga sam kod kuće bila toliko gladna da sam mogla da progutam prljavu ponjavu. Dakle, jela sam malo i o sebi rekla isto toliko. Nisam usvojena, nisam podvrgnuta lobotomiji, nisam oteta niti sam obišla svet na splavu, što me u sopstvenim očima, dakle, čini nezanimljivom, zato se uvek trudim da pričam što manje, a razgovor usmerim na drugu osobu. Dobra taktika.

Edgar potiče iz dobrostojeće građanske porodice a školovao se u muškoj školi. Trpeo je sivo-belu uniformu do mature, a zatim je studirao za inženjera i našao odličan posao koji mu donosi dosta love. Strogi i hladni roditelji pritegli su ga i naučili lepim manirima. Voli bioskop, književnost, izlaske, svoje prijatelje, voli da govori o svojim strastima, voli prostrane stanove, velike pse, dobre restorane, luksuzne hotele i zanimljiva putovanja na drugi kraj sveta. Slažem se, što je dobro. Mrzi kampovanje, vreće za spavanje i zajedničke tuševe, smrdljive roštilje s jeftinim kobasicama, prljavu i nevaspitanu decu, ljude koji govore punih usta, osobe bez ubeđenja, one koji nose bele čarape, košulje kratkih rukava, lakovane mokasine i najzad, pamučne maramice. Slažem se. Saslušala sam Edgara, dobro ga osmotrila i načisto otkinula na njega. Napustili smo restoran samo zato što je gazda došao da nam kaže da zatvara. Bilo je kasno. Ni za tren mi nije bilo dosadno i nije mi se odlazilo. Ni

njemu. Bilo nam je lepo. Na najprirodniji mogući način smo došli kod mene i našu prvu noć proveli zagrljeni. Nismo vodili ljubav. Strašno smo želeli, ali onako sveže depilirana nisam ništa zaboravila... osim prezervativa. Ni Edgar nije imao nijedan, što dokazuje da te večeri nije nameravao da me počasti. A to je ukazivalo na poštovanje i suptilnost. Nema prezervativa, nema seksa. Razmišljala sam da mu umotam pišu u odrezan prst gumene rukavice, kao u reklami, ali sam imala samo predratni model koji je predebeo.

Seti se da prilikom nabavke kupiš pravu marku sa televizije, onu za višenamensku upotrebu...

7

Naša prva noć protekla je mazno, nežno, senzualno i, moram da priznam, frustrirajuće. Nismo je proveli platonski, ali nije bilo ni trunke pravog seksa. Jednostavno smo pokušali da se bolje upoznamo preko donjih delova trbuha, kako bismo sledeći put bili na poznatom terenu. Želju je bilo teško obuzdati, pa smo se radije uzdržali nego da skočimo bez padobrana. Razum je prevladao, i mi smo zaspali priljubljeni jedno uz drugo. Kao kašike. Ja napred, s njegovim rukama oko mog struka, on iza mene sa udom prislonjenim znate već gde. Obično ne podnosim tu vrstu položaja, no pravila sam se kao da nema veze, te sam noć započela uz Edgarovo toplo i vlažno telo i dah u uvetu, pokušavajući da pokretima zadnjice pomerim njegovo čudovište iz Loh Nesa.

„Šta piješ ujutru, čaj ili kafu?”

„Kafu. Garans?”

„Da?”

„Drago mi je što sam tu. Lepo spavaj.”

„I meni. Lepo sanjaj.” Čaj ili kafa? Ovo naizgled bezazleno pitanje za mene je presudno.

Postavljam ga isključivo muškarcima za koje osećam da ćemo neko vreme biti zajedno i da će mi u životu nešto značiti. Na početku veze ja ne mogu da tvrdim da će muškarac koji se sprema da provede prvu noć u mom krevetu, i koji pre spavanja treba da izabere između čaja i kafe, postati čovek mog života. Verujem, svakako se nadam, ali u suštini uopšte nisam sigurna. Ipak, mogu vam reći da nakon kratkog zabavljanja - dovoljno je večer bez noći - pouzdano znam da neko sa mnom nema blage veze, i da se to neće promeniti. Sa svojih trideset pet godina mnogo lakše razlikujem dobre prilike od loših na koje nailazim. Ali ipak spavam sa lošim prilikama koje me jednostavno fizički privuku. Neki će tvrditi da prebrzo sudim, da loše prilike koje bi, posle izvesnog vremena i uz malo strpljenja, mogle da se pokažu kao dobre, osuđujem i pre nego što sam ih upoznala. Verovatno su u pravu. Ali ja nemam vremena da sebi priuštim luksuz započinjanja veze samo da bih nakon nekoliko meseci ipak shvatila da je moj prvi utisak bio ispravan i da taj čovek zaista nije za mene. Nikada nisam pogrešila. Sva četiri muškarca koje sam posle prve

ljubavne noći pitala: „Čaj ili kafa?” bila su mi važna. Edgar je peti. Možda je malo preuranjeno, ali mi se čini da će biti poslednji. Potrebno mi je da mi srce zadrhti pri pogledu na muškarca koji leži pored mene da bih provela čitavu noć s njim i pristala na doručak udvoje. Ne moram da ga dodirnem, samo ga gledam. Ne osetim li ništa, pravdam se umorom i molim ga da ide kako ne bih morala da se budim s njim. Ako mi se stomak pomalo grči, ako sam ganuta ili raznežena, priljubim se uz njega i pitam: „Čaj ili kafa?”. Tada mogu da padnem u Morfejev zagrljaj i uživam u prelepom osećaju koji u meni budi želju da što pre osvane sutrašnji dan. I da sam pokraj njega.

Sledećeg jutra, čim je Edgar otišao, skoknula sam do apoteke. Pre nekoliko godina, tražiti kondome bilo je ravno kupovini leka protiv stidnih vaši u trenutku kada božanstven muškarac stoji u redu tik iza vas. Nezamislivo. Danas vodim ljubav, hoću da se zaštitim jer sam velika ozbiljna devojka i ne želim nesmotreno da rizikujem s muškarcem koji je možda svoj keks umakao tamo gde ne treba. Što bih rekla moja majka: „Ako nisi sigurna, bolje je da se uzdržiš”. Ipak, pre nego što progovorim, proveravam da su u apoteci samo ženturače. Stara naivka, šta ću. „Dobar dan, izvolite?”

„Da... Dobar dan, gospodine, molim vas prezervative.”

„Naravno, koje želite?”

„Spakujte mi po kutiju od svake vrste. Imate li mirišljave?”

„Kako da ne. Hoćete i njih?”

„Da... U stvari, koja se veličina kupuje?”

„To zavisi od veličine uda vašeg prijatelja.”

„Dobro, onda, spakujte mi veličinu XXL, molim vas.” U njegovom pogledu videlo se nedvosmisleno divljenje, i nehotice je pogledao svoje medunožje. Poređenja radi, pretpostavljam. Iako se žene međusobno često zabavljaju na tu temu i sumnjičavo govore o efikasnosti manje veličine, muškarci su jedini koji ne znaju da dužina ili debljina nisu mnogo važne. Naravno, sa „malim” ili „tankim” ne treba preterivati, ali ipak postoji izreka „Nije važna boca, već pijanstvo”.

Ukus jagode, banane, jabuke, čokolade, egzotičnog voća, podmazan, sa rezervoarom, nepodmazan, sa bodljama pa čak i fluorescentan! Sve sam ih kupila i zaklela se da nikada više neću

morati da patim zbog frustracije. Biti tako blizu seksualnog razvrata a bez mogućnosti da uroniš do kraja, gore je nego na početku dijete gledati kolač u vitrini. Nikada više. Tog dana me je Edgar zvao tri puta. I ja njega, iako se naš razgovor sveo na banalno: „Kako si”, „Kako si ti?”, „Ja sam dobro, kako si ti?”, „Šta sada radiš?”. Ipak sam između dva tupava „kako si” iskoristila priliku i uspela da ga pozovem kod sebe na večeru to isto veče, uz obećanje da ću mu pokazati moju novu opremu za siguran seks.

Stigao je ranije, ili sam ja mnogo kasnila. Nisam bila spremna. Još sam bila u kućnoj haljini i malim tanga gaćicama. Još nekih pet sekundi. Najpre smo isprobali kondom s ukusom banane. Edgar je toliko žurio da sam pomislila da će pokušati da ga navuče sa sve ambalažom. Toliko je drhtao da je insistirao da se ja pobrinem za kondom. Što je bila greška. Pristalica sam podele zadatka, te nikada nisam lično morala da se time bavim. Znala sam da nisam mnogo spretna, ali u ovom slučaju sam prevazišla samu sebe. Zbog gladnih očiju zamišljala sam da je Edgar građen kao mazga hranjena hormonima za rast. Edgar pripada uobičajenom nacionalnom proseku, te mu je nedostajalo čak nekoliko centimetara u dužini i prečniku kako bi ispunio sav taj lateks. Kondom je bio toliko veliki da sam morala silom da mu ga zaglavim pod mošnjicama kako ne bi spao. Sad mi se čini da sam mogla da smislim nešto bolje ili da se više potrudim. Zamislite na tren sledeći prizor: Edgar zapanjeno stoji s kondomom „formula tri u jednom”. Zamislite mene kako stojim pred njim, gola i u transu, intenzivno posmatrajući paklenu trojku, u očekivanju daljeg razvoja situacije i razmišljajući kako će se kondom ponašati. Odgovor glasi, LOŠE. Držao je nekoliko sekundi i odjednom se namotao kao roletna kada se naglo ispusti gajtan, a pri tom mu je počupao pola dlaka. Edgar je vrisnuo.

„Pa ti nisi normalna! Užasno me boli!”

„Šta se izmotavaš! Kakva frka zbog tri jadne dlake!”

„Niko te nije naučio da navlačiš kondom?”

„E, pa nije. To nije moj posao.”

Na kraju je Edgar iz džepa pantalona izvukao odgovarajući kondom. Sam ga je stavio, kao veliki dečko, pa je zabava najzad počela. Kada bih morala da mu dam ocenu od jedan do deset na

skali „mojih najboljih afera”, sigurno bi dobio devetku. To je jedna od najviših ocena koju sam ikada dodelila. Što je dobar znak.

8

Vrlo smo brzo stekli naviku da večeri i noći provodimo zajedno. Uselio se kod mene za manje od sedam dana. Sada ima ključ i kažemo „kod kuće”, iako je zadržao svoj stan u šesnaestom arondismanu. Presrećna sam što je svako veče kod mene i u mom krevetu, ali sam morala da se naviknem na činjenicu da više ne živim sama. Morala sam, dakle, hitno da promenim svoje male navike okorele samice. Dok sam bila sama, navikla sam da uveče ne skidam redovno šminku, da razbacujem svoje prljave gaće, da cedim mitisere pred televizorom, da nedeljama ne brijem noge ili pazuh, da nekoliko dana zaredom oblačim iste čarape, da spavam u majici u kojoj sam provela dan i još mnogo toga. Morala sam da se promenim. Drastično. Budilnik sam svakodnevno navijala mnogo pre Edgarovog vremena za ustajanje, jer nije dolazilo u obzir da vidi kako izgledam nakon četiri ili čak deset sati spavanja. Pre bih dozvolila da me nabiju na kolac nego što bih mu u osam ujutru, dok tobože dremam pored njega, priznala da sam se pre više od sat vremena istuširala i koncem očistila svaki zub. Ne verujem da sam mu podvalila, jer ne poznajem nikoga ko nakon noći ludog seksa miriše na pastu za zube i sapun. Možda je pretpostavljao, ali mi nije ništa rekao. Bila sam ubeđena da u svakom trenutku moram da budem sveža i odmorna ako želim da ga zadržim duže od jedne noći. Ipak mislim da zapravo nisa m verovala u sebe. Edgar se pak nikada nije pretvarao. Nikada nije osetio potrebu da ustane pre mene da bi me poštedeo svoje jutarnje face, pa sam od prvog dana znala na čemu sam. Moja podvala bila je nepoštena, jer je onog dana kada sam odlučila da se zaista izležavam, otkrio da je već nekoliko sedmica noći provodio pokraj Kvazimoda, a zaspao bi u Esmeraldino m naručju. Što ga je zapravo baš zabavilo. Čak je tvrdio i da sam lepša tako, bez doterivanja.

Na početku naše svakodnevice najgori su bili vikendi. Danas ih očekujem s nestrpljenjem, ali sam tada bila na mukama i nekoliko puta zamalo da dobijem cistitis ili zatvor. Radnim danima je Edgar odlazio na posao oko osam, pa sam imala vremena da pre svog polaska uradim ono što pred njim nikada ne bih smela. Da piškim, da izbelim naušnice i sve ostalo. Vikendom smo pak sve vreme bili

zajedno... Ništa lakše od malog piškenja? Piškiti u blizini mog muškarca za mene je podjednako komplikovano koliko i penjanje na Himalaje bez vodiča i u papučama. Posebno ako vas taj muškarac dovede u neugodnu situaciju u trenutku kada se na izmaku snaga najzad odlučite.

„Kuda ćeš?”

„Nikud, odmah se vraćam.”

„Ideš u toalet?”

„Ne, zašto to misliš?”

„Ti tamo nikada ne ideš?”

„Idem, ali ne sada. Samo ću da operem ruke, mogu li?” Zbog toga sam mnogo vremena provela u kuhinji uz odvrnutu slavinu sudopere, zaleđene zadnjice prilepljene na aluminijumsku ivicu i klataći nogama. Na vrh jezika mi je bilo spremno: „Nije to što misliš!” u slučaju da reši da dođe da me iznenadi.

Rešio je. Došao je i iznenadio me. Bila sam strašno posuđena! Jasno mi stavio do znanja da sam prošla uzrast prenemaganja, i da je bilo besmisleno da toliko izvodim zbog običnog piškenja. Edgar je bio sasvim opušten i odavno je prevazišao analnu fazu u kojoj sam se ja koprcala. Smatrala sam da je tolika samouverenost fantastična i često sam posmatrala kako s novinama provodi preko dvadeset minuta tamo gde car ide peške. Bila sam zadivljena. Kakav čovek!

Kako je vreme prolazilo, piškiti je postalo maltene dečja igra, no *ono drugo* je bilo mnogo teže. Da sam mogla, spalila bih taj nesrećni deo moje anatomije. Morala sam da pazim da ne završim u hitnoj službi najbliže bolnice s crevima okačenim preko ramena. Često sam koristila izgovor: „Silazim, da li ti je nešto potrebno?”, i to samo dok kafei još rade, jer u njihov toalet možete da uđete i ako niste gost. Satima sam puštala vodu u kadi prekrivala dno šolje čitavim rolnama toalet papira kako ne bi čuo dražesne zvuke koji objašnjavaju moju trenutnu aktivnost. Prestala sam onog dana kad sam zapušila toalet i morala da pozovem vodoinstalatera. Nikako da se oslobodim groznih situacija! Sećam se da se to desilo jednog vikenda dok je Edgar bio kod mene. Posrećilo mi se, naletela sam na vodoinstalatera koji je bio talentovan za glupiranje.

„Hej, ovo ovde je baš zapušeno! Šta ste gurnuli, majicu?” Ne, *budalo, stolnjak.*

„Je l' gospođica samo piškila ili je još nešto obavila?” *Gospode, smiluj se ovom jadnom grešniku koji će takode da završi u septičkoj jami.*

„**A**, ne... Izvinjavam se, mala moja, nije ovo zbog piškenja; svašta tu ima, drugi je razlog! Neću da vam crtam, je l' da? A, a, a... To je samo... kako se ono beše kaže? Ništa ne brinite, setiću se.”

U to ne sumnjam.

„Nemojte praviti takav izraz lica, to je prirodno, znate. Svi kake, čak i životinje.”

„Jeste, i moja baka kaki. Dobro, hoćete li da sredite ili ne? Nećemo valjda tu da sedimo cele noći. “

„Ja uvek kažem, sa Polom Maroalom, vaš WC je uvek tip-top!” Edgar se ludo zabavljao dok me je posmatrao. Gledala sam u vodoinstalera, a lice mi je bilo bordo od poniženja. Priznaću vam da me je ta „intervencija” izlečila. Od tada normalno idem u toalet, čak i kada je Edgar kući. Jednostavno puštam vodu u lavabou i u datom trenutku se pretvaram da kašljem. Jeftinije je nego da napunim kadu, a potrošim i manje toalet papira.

9

Shvatili ste da sam bila spremna na sve kako bih se dopala Edgaru, a pre svega da bih ga sačuvala. U početku sam se trudila da obožavam njegove drugare. Pošteno rečeno, nije mi bilo teško da ih cenim jer su dobri ljudi, iskreni, verni i prijatni. Ja sam se pak iz sve snage trudila da me svi zavole. Ne trepnuvši bih pristajala na fudbalske ili ragbi utakmice, na *paste s nogu* u tri ujutru u mom stanu, na zalivanje pivom i mali fudbal u ambijentu dostojnom odmarališta za lobotomisane. Upalilo je, Edgarovi prijatelji smatraju da odavno nije bio tako zadovoljan. Srećna sam što nisu protiv mene. Morala sam da istrpim i njegovu najbolju drugaricu Aglae, i da je smatram fantastičnom, što je bio preduslov za eventualnu budućnost sa Edgarom. A ja baš zazirem od najboljih drugarica! Posebno od onih koje su još uvek same i žive u senci naših momaka. One odlično poznaju njihov ukus, omiljene boje, na šta su alergični. Imaju duplikate njihovih ključeva, mnoštvo zajedničkih uspomena, vremena za njih, slušaju ih, mazne su i zabavne. One poznaju njihove prijatelje bolje od ikoga, a poznaju i porodicu, od bake do zeta, roditelje, vikendicu gde se generacije smenjuju već dva veka. Tu rasu treba izbegavati koliko god je moguće. Te nabedežene diskretno prosipaju svoj otrov, sladunjavim i hipnotičkim glasom pričaju gadosti o vama i u stanju su da i kod najzaljubljenijeg čoveka ubace crv sumnje. Lukavije su, perfidnije i pokvarenije od opake zmije iz *Knjige o džungli*, koja vas gleda pravo u oči, neprestano šapuće i šišti: „Veruj mi”. Dok se Aglae nije pojavila i s pokvarenim zadovoljstvom počela da mi zagorčava život, smatrala sam da je moja veza s Edgarom savršena. Mislila sam čak i da se odvija zapanjujuće lako i opušteno. Tako je. Ali Aglae nije našla za shodno da naglo i tragično umre. Šteta. Znam da se kolo sreće okreće i da perfidni ljudi kad-tad plate. Samo da je vidite. Ona je... kako da objasnim? Gadura je... tako lepa da je to prosto neverovatno. Vitka je, lepo građena. Po telu i licu ima na hiljade pega. Njena duga talasasta rida kosa u slapovima pada na ramena, a oči su joj bademastog oblika, smaragdne zelene boje. Ima svetao ten, tanku kožu lepog tona boje kajsije, bez ijedne bubuljice i tako zategnutih pora da se pitam da li ih uopšte ima. Vodi sopstvenu

agenciju za odnose s javnošću i poznaje svakoga. Za pola metra je viša od mene. Što je kap koja preliva čašu i čini je neverovatno antipatičnom.

Nisam je se dovoljno čuvala kad sam na glavna vrata ušla u Edgarov život. Bila sam spremna da proširim krug svojih prijatelja, da prihvatim tog novog momka i njegovu prošlost, u potpunosti svesna da čovek od trideset sedam godina sigurno ima prošlost. To se podrazumeva. U suprotnom, reč je o socijalnom slučaju. Želela sam da me prihvate, zavole, da i ja postanem deo te velike „porodice”, koja već dve stotine godina svoj odmor svakog leta provodi u Lou. Mislim da neću preterati kažem li da je Aglae za mene skovala drugačije planove. Glp... Trebalo je da shvatim da lepa, seksi, uspešna, bogata, nezavisna žena od trideset i četiri godine, okružena muškarcima, neudata, bez verenika, pa čak i bez povremene šeme, kako Edgar kaže, sigurno ima težak suštinski problem. Kakav god da je njen problem, uglavnom se svodi na to da mi zagorca život. Već prilikom našeg prvog susreta Aglae je odmah pokazala svoje pravo lice. Neprestano mi je pokazivala svoj uticaj na Edgara jer ga već dugo poznaje. Njeno starešinstvo joj je, dakle, dozvoljavalo da ispolji prezir.

„Edgare, dragi, još uvek voliš pastu sa rikotom? Sećaš li se leta '84, kada smo svi išli u Firencu? Tu smo je prvi put jeli. To je sigurno bio naš najlepší odmor.”

Navrh jezika mi je bilo da joj kažem: „Samo ga još jednom nazovi dragim i dobićeš po njušci”, ali se nisam usudila da izgovorim to što sam pomislila. Takva sam ja.

„Molim, Klarans? Ne znaš da...”

„Ne, ja sam Garans.”

„A, da. Ne znaš da je Edgar alergičan na cveklu? U vreme kada smo se zabavljali, jednom mu je pozlilo, kunem se da je bilo neverovatno. Sećaš se, Edgare, dragi?”

Nastavi li, ubiću je.

„Zabavljala si se sa Edgarom? Nisi mi pričao o tome, Edgare.” “...”

„Juhu! Edgare, tebi se obraćam!”

„Izvini, zamislio sam se. Šta si rekla, srce?”

„Ispričala sam Garans da si alergičan na cveklu.”

„Ne bih da se zalećem, Aglae, no čini mi se da se obraćao meni.”

Nisam uspela da proverim da li sam u pravu jer je Edgar iskoristio priliku da ustane i šmugne. Odlična zgoda da ova ovde malo zabiberi.

„Baš mi je žao, Garans, mislila sam da znaš za nas dvoje. Uvek zaboravim da se on nikada ne poverava svojim devojkama, jer su one posle sve ljubomorne na mene. Shvataš, svi se pitaju zašto se više ne zabavljamo a delimo sve i mnogo se volimo.”

„I zašto je to?”

„Ne bi razumela, isuviše je složeno.”

„Probaj da mi objasniš, imam samo osam neurona, ali ako se potrudim da ih istovremeno pokrenem i ako pričaš polako...”

„Ne, shvati, neprijatno mi je zbog Edgara. Ja sam ga ostavila...”

„Pa vi samo trtljate! Ostaviš dve cure nasamo na tren i one odmah počinju da grakću! O čemu ste pričale?”

„Aglae je baš htela da mi ispriča zašto te je otkočila.”

„Edgare, dragi, šta bi sa Migelitom i Beti? Poslednji put kada smo razgovarali telefonom, Fernando je imao četiri godine a Marija tri meseca. Kako su?”

„Još su u Madridu. Razgovarali smo pre desetak dana i spomenuli su da će se vratiti u Pariz.”

„Ko su Migelito i Beti?”

„A Enriko i Elena? Još uvek žive u Milanu? Da li se već porodila?”

„Ko su Migelito i Beti?”

„Znaš šta, Edgare, dragi? Kako bi bilo da zamolimo Migelita da organizuje zabavu u Madridu? Volela bih da ih ponovo vidim sve: Kloda, Ilana, Haime, Iris...”

„Zaveži već jednom!”

„Šta si rekla, srce?”

„Ništa. Nisam ništa rekla. Batali.”

10

Strašno želim da se oslobodim, da kažem sve ono loše što O njoj mislim kako bi me Edgar razumeo, ali on je potpuno zatvoren na svaki vid kritike usmerene protiv njegove dobre prijateljice. Srećom, mogu da se istresem pred svojim drugaricama i ogovaram Aglae bez rizika da me odbace. Tu dobija ono što zaslužuje. Nas pet - Alize, Letisija, Marin, Žili i ja - redovno večeramo zajedno, pre svega da bismo pričale isključivo o našim frajerima i pretresle sve što su učinili, što je trebalo da učine ili što tek nameravaju, dok mi to očekujemo sasvim spremne. Sada je tema Aglae, i u stanju smo da satima uz smeh raspravljamo o toj budali. Mogu vam reći da prija, ne znam šta bih bez njih...

Alize je plavuša plavih očiju, visoka je, vitka i ima puno stila. Bavi se uređenjem enterijera. Pre pet meseci je ostavila Žilbera, oženjenog čoveka, čija je ljubavnica bila četiri godine. Jednom nedeljno obećavao joj je da će u pravom trenutku sve reći ženi. Dojadilo joj je da izigrava budalu i čeka *pravi trenutak*, koji nikada neće doći. Napustila ga je bez upozorenja. Iz sve snage se trudio da je vrati, zaklinjao se da će sve priznati ženici, jer je pomisao da je može izgubiti bila bolnija od pomisli da će ostati bez žene i porodice. Dala mu je mesec dana da sredi svoju situaciju. Nakon mesec dana ju je tonom kojim objavljujete smrt najboljeg prijatelja obavestio da je njegova žena već dva meseca trudna. Od tada je za muškarce, kako kaže, *zatvorena zbog renoviranja*, i radovi će potrajati.

Žili je očaravajuća - kako mentalno, tako i fizički. Niska, svetloriđe kose i sivozelenih očiju, prava je lutkica čiji osmeh obara s nogu. Gaji istinsku strast prema cveću i otvorila je cvečaru koja odlično posluje. Žili naleće ili na mačo tipove koji je maltretiraju, ili na slabiće koji odmah polude za njom, ali koje ona ne ceni. Kači se za mačo tipove koji obećavaju da će je zvati ali to ne čine, odbijaju da polažu račune o svom kretanju i nedostupni su po četiri, a ponekad i nedelju dana. Ona prihvata pravila igre i guta bes, nadajući se da će ih promeniti i da će se oni zaljubiti u nju. Najčešće nakon mačo tipa prelazi na slabića nad kojim poseduje moć i povlači konce. Napušta ga čim postane svesna da je ovog puta ona preterala i da je zakon

jačeg zaista varvarski. Trenutno je sama, ali se nada da će upoznati normalnog čoveka koji nije ni budala ni beskičmenjak.

Letisija je tamnosmeda, očiju poput lešnika, gotovo zlatne boje. Živi sa Erikom za kojim je luda već dve godine, a upoznala ga je na najglupljem mestu na planeti: u samoposluži. Trenutno ne želi da se uda, iako ju je zaprosio po svim pravilima. Takođe ne želi decu, i tvrdi da je to konačna a ne samo „trenutna” odluka. Na profesionalnom planu pokušava da osnuje svoju agenciju za odnose s javnošću. Nakon našeg zajedničkog neuspeha o kojem će kasnije biti reči, uspostavila je kontakt sa Belgijancima s kojima će se možda udružiti. Sve joj držimo palčeve.

I najzad Marin. Marin izgleda kao anđeo. Kose boje žita i dečijih lokni, ima prekrasne plave oči i duge trepavice. Jednoglasno smatramo da je najoblija i najprivlačnija od svih. Jedino ona od nas pet ne radi. Već četrnaest godina je udata za Lika, fantastičnog muškarca starijeg od nje dvanaest godina, koji je voli kao prvog dana. Upoznala ga je sa sedamnaest. Žele decu, ali im ne ide. Fiziološki je kod oboje sve u redu. Oni strpljivo podnose problem i neverovatno su jaki; sve što se događa preživljavaju veoma mudro i staloženo.

Pošto sam vas upoznala sa *devojkama*, vraćam se na temu koja me najviše brine: Aglae. Ubija me. Njen neprikosnoven status dozvoljava joj da stalno nagoveštava kako ja, za razliku od nje, sedim na mestu za izbacivanje. Znam da ga još uvek voli. Žene osete te stvari. Mirno čeka na red i uništava sve što pokušavam da izgradim. Nada se da će Edgar jednog dana shvatiti i oženiti se njome. A ne mnome. Kako bih saznala s kim zapravo imam posla, uspela sam da preko Artura nabavim broj telefona njegove prijateljice, bivše Edgarove devojke, koja ne može da podnese Aglae. Sandru sam poznavala površno, nismo bile bliske. Ipak dovoljno da mogu da je pozovem bez ustručavanja.

„Čuj, Garans, stvar je jednostavna: ona hoće da te se reši. Zabavljaš se sa Edgarom i on više nije samo njen. Dakle, ti si smetnja. A veruj mi da se ta neće umoriti. I nakon pet godina, kad je sretnem na ulici, još uvek imam želju da je razbijem.

„I ti? Reci mi, molim te, šta je tebi uradila pa je i dalje mrziš?”

„Šutnuo me je zbog nje nakon šest meseci zabavljanja.”

„Šta je uradila?”

„Ispričala mu je da me je videla kako se napadno ljubim na ulici sa nekim tipom.”

„Da li je to bila istina?”

„Naravno da nije, ali mi Edgar nije poverovao. Slepo joj veruje. Imala sam pravo na scenu prevarenog i izneverenog verenika, i otkaćio me je. Ja ipak mislim da mu je to bio izgovor kako bi me ostavio. Nedeljama smo se takoreći svakodnevno svađali zbog nje.

„Koja gadura! A prelepa je, znaš li zašto je Edgar ne želi?”

„Samo smo jednom pričali o tome, rekao mi je da pati od poremećaja kad je u pitanju seks.”

„Misliš da je frigidna?”

„Moguće je.”

Jedva sam zaustavila Sandru kad je započela priču o sasvim relativnom Edgarovom poštenju, jer je i on igrao svoju igru. Smatrala je da treba da me upozori i precizirala da se razočarala kad je progledala i shvatila kakav je zapravo. Edgar uopšte nije nameravao da se obaveže, ali je pronašao način da je izmanipuliše i ubedi da će njihova priča imati budućnost. Ništa od toga. Sandra je sada udata i ima dva slatka dečaka. Sve je u redu i srećna je. Čini mi se da je to sjajna osveta onoj drugoj, koja pored svog posla, izgleda, novca i ugleda nema ništa na čemu bi joj pozavideli. Svi osim mene.

Edgar, po običaju, smatra da vidim zlo tamo gde je sušta nežnost i dobrotu. Ljubomorna sam na njegovu prijateljicu i zato svašta zamišljam. Ljubomorna sam jer ga poznaje bolje od mene. Moram da se potrudim da je pripitomim, jer je ona u suštini nalik na osetljivu ptičicu. Ma da, kako da ne. Takođe moram da se postavim na njeno mesto i shvatim da je sirota Kozeta⁴ savremenog doba imala teško detinjstvo i živela u neprijateljskom okruženju, te da nema dima bez vatre. Patnja stvara agresivnost, a lepota izaziva zavist.

„Oduvek je bila isuviše lepa da bi je voleli zbog onoga što zaista jeste, a ne zbog njene spoljašnjosti. Shvataš?”

„Ne, ne shvatam.”

„To je samo zato što se to tebi nije nikada dogodilo.”

„To je jedna od prednosti kad ne ličiš ni na šta. Vole te zbog tebe same, a ne zbog tvog izgleda.”

Pokušala sam, vešto naravno, da mu nabacim da je ona neprilagođena, podla, zla, jetka, da smišlja smicalice, da je makijavelična i trula, ali ne. To je *fan-tas-tič-na* cura koja poseduje veliko unutrašnje bogatstvo i koju vredi poznavati.

„Ona tebe obožava, časna reč. Videćeš, čim je bolje upoznaš, i ti ćeš misliti da je super.”

11

Pošto ste malo bolje upoznali moj život i čoveka s kojim ga delim, vraćam se toku događaja i današnjem danu, 22. januaru 2004. Edgar je jutros poranio, istuširao se, doručkovao dva parčeta hleba s puterom i džemom. Popio je crnu kafu s malo šećera, pojeo četiri šumske voćke i tiho otišao na posao nakon zagrljaja koji svakoga jutro tražim. Edgar ne voli da se mazi, ali zato ja to volim za dvoje. On je vulkanolog, što nema nikakve veze. Znam na šta ste pomislili: „Da nije slučajno Supermen, šta ona zamišlja?”. Znam, jer sam i ja isto reagovala i čak sam pomislila da, s obzirom na trenutne erupcije francuskih vulkana, sigurno nije preopterećen. Kada bi postojao rizik da neki od naših vulkana poželi da protegne noge, o tome bi se govorilo sto puta na dan, zar ne? Budite bez brige, moj dragi vas čuva. Rekao mi je da u narednih osam milenijuma nije predviđena nijedna francuska erupcija. Tako mi se čini. Nakon izvesnog vremena, vulkani mi se smuče pa menjam temu. Edgar proučava vulkane iz celog sveta, one koji miruju, kao i aktivne. U Francuskoj mu je samo kancelarija. Nekoliko puta godišnje pridružuje se ekspedicijama u inostranstvu, te se dešava da bude odsutan i po tri meseca.

Edgar mnogo putuje, baš kao i golubovi. Biće mi teško sledeći put, ali u principu ništa nije predviđeno pre juna iako Aglae tvrdi suprotno. Na početku sam se pomalo podsmevala njegovom poslu, i svima pričala kako je pronašao dobar način da uživa a da to i naplati. Ipak nije tako. To je pravi posao, a ne hobi, i smatram da je neverovatno srećan što može da radi tako uzbudljivu stvar. Edgar ne podnosi što kažem „stvar” kada govorim o njegovom zanimanju, smatra da ga tako omalovažavam. On takođe smatra da su ljudi koji upotrebljavaju reč „stvar” lenjivci koji se ne trude da pronađu pravu reč. Istina je. Jednostavnije je i lakše reći „stvar”.

Verujte mi, kada ga u njegovoj trideset sedmoj godini pitaju čime se bavi, odgovor ostavlja utisak. Često sam se pitala zašto ljudi koje prvi put srećemo uvek osete potrebu da pitaju čime se bavimo? Kao da od odgovora zavisi nastavak razgovora. Ili kraj razgovora. Šta njima znači podatak da gajim jarčeve ili rukovodim multinacionalnom kompanijom? Edgar je fleksibilniji i voli da priča o sebi, pa koristi

svaku priliku da izjavi da je vulkanolog. Nadaren je za pripovedanje i svojoj opčinjenoj publici uvek ispriča na stotine neverovatnih anegdota. Često mi upada u reč u retkim prilikama kada odlučim da učestvujem u razgovoru ili prijavim svoje prisustvo. „Juhu! I ja bih nešto da kažem!” I obavezno odgovara umesto mene kada mi neko postavi pitanje. Ponekad mi spušta pred svojim prijateljima. Ipak, grešim. On mene voli.

„Čime se ti baviš, Garans?”

Gajim jarčeve.

„Ja?”

„Ona. Ničim. Garans je nezaposlena. Radila je kad smo se upoznali, ali je dala otkaz dva meseca nakon toga.”

„A pre toga, da li si se i ti bavila vulkanima?”

„O, ne... Ja i vulkani...”

„Kao i sve ostalo, draga. Garans je profesionalna lenjivica! Njen posao je da me čeka kod kuće.”

„Baš si srećna što si ga upoznala! Retki su ljudi koji toliko vole svoj posao. Satima bi mogao da slušam priču o Etni. Sigurno si opčinjena?”

Meni Etna ozbiljno počinje da ide na živce.

Kada mu na putu do kuće dokazujem da pred drugima umanjuje moju vrednost, on tvrdi da izmišljam, da sam paranoična, i svim silama se trudi da se odljutim. Potom vodimo ljubav i ja zaspim umirena. U pravu je, u poslednje vreme svuda zamišljam zlo i mračim. Volim ga, i mada mu zavidim na sposobnosti da privuče mase, ponosim se njime i njegovom austom. Međutim, činjenica je da se ponekad pokraj njega osetim ništavnom, skoro beznačajnom. Tačnije rečeno, takoreći sporednom. Svi gledaju u Edgara kada je tu. Ne u mene. Nestajem, postajem tek *Edgar ova prijateljica*.

Edgar doduše nije slagao. Nisam još spomenula svoj posao jer ga nemam. Odnosno, nemam ga više. Nezaposlena sam, stoga imam dovoljno slobodnog vremena da mozgam i zamišljam razne gluposti. Kad smo se upoznali, ja sam radila, čak i prekovremeno. Često sam se vraćala kući posle njega. Zbog greške sam ostala bez posla. No današnji dan se razlikuje od drugih jer posle podne imam razgovor za novo radno mesto. Sada je dva i deset a sastanak je kod Bastilje u pet. Držim palčeve da sve dobro prođe, i nadam se da se šef

kadrovske službe, gospodin Moro, neće setiti da pozove mog bivšeg poslodavca radi preporuke. Istina je da ne konkurišem za radno mesto privatne nastavnice, no nikad se ne zna, svet marketinga je mali.

Tri godina sam bila odgovorni urednik u pariškoj reklamnoj agenciji. Pre četiri meseca su me otpustili jer sam neovlašćeno upotrebila kompjuter direktorke za razvoj, Lis Bulne. Njen hard-disk sadržao je sve desetogodišnje podatke svih klijenata i potencijalnih klijenata agencije, nazive firmi, brojeve telefona i imena generalnog, finansijskog i komercijalnog direktora. Tokom duže pauze za ručak debele Bubu ukrala sam i iskopirala sve podatke na disketu. S pravom ćete pomisliti da je taj potez nelojalan, za svaku osudu i loš. Što je potpuno tačno. Kako bih se opravdala, reći ću vam da sam imala dobru nameru. Setite se... Letisija je odlučila da osnuje agenciju. Bio joj je potreban spisak potencijalnih klijenata kako bi ostavila dobar utisak i opravdala svoju poslovnu sposobnost za dobijanje novih sredstava kod banke od koje je tražila pozamašan kredit. Zamolila me je za malu pomoć koju sam joj rado pružila. Pogrešila sam, ne zato što sam joj pomogla, već zbog izbora metode. S druge strane, da sam jednostavno tražila kopiju datoteke, sigurno je ne bih dobila. Zbog toga sam se poslužila sama. Naravno, početnici u pirateriji i kradi uvek stradaju. Doduše, da sam manje žurila, nikada iz kancelarije ne bih poslala sledeći mejl. Nikada.

Letisija,

Imam spisak koji ti je potreban. Iskoristila sam što je Bubu na pauzi za ručak i sve iskopirala na diskete. Ima ih bar dvanaest a svaka u proseku sadrži podatke o četiri stotine firmi. Obeležila sam sva imena naših klijenata i njihove kontakte kako ne bi brljala kad ih budeš zvala. Najznačajniji su obeleženi crvenom bojom. Pazi da nikome, ni curama, ne kažeš da sam ti ja dala datoteku inače ću završiti na dnu Volonje. Pozovi me večeras da popričamo o ovome. Ljubim te, debela.

Dan je protekao prilično mirno, a oko šest sati me je direktorka kadrovske službe pozvala na razgovor.

12

Ušla sam u njenu kancelariju gde zamalo da dobijem infarkt kad sam ugledala Lisin izraz lica. Očito je bila ozlojeđena. Ispravka, bila je histerično besna.

„Bubu, baš vas spominje.” Ups...

Zbog nepoznavanja informatike glupavo sam zaboravila jednu sitnicu. Aleks Botela, degenerik iz kadrovske službe uvek obučen isključivo u jeftine sintetičke košulje kojih se gnuša m, kao i Edgar, objasnio mi je da informacioni sistem sadrži „cinkaroša”. Razumela sam da je reč o buvi ili nečemu sličnom, smeštenoj u središtu centralne jedinice čitavog sistema firme. Uloga cinkaroša jeste da, između ostalog, u mejlovima pronađe neke tendenciozne, to jest sumnjive reči. I naravno, da u spornim situacijama stalno nadgleda ulazne i izlazne podatke. Čini mi se da je većina firmi slično opremljena.

„Da li je sve u redu, Garans? Kako je protekao dan?”

„Pa... dobro. Da, da, Alekse, odlično.”

„Odlično! Recite mi, Lis, odjednom mi pade na pamet, da li ste imali vremena da ručate?”

„Jesam, bila sam odsutna skoro dva sata.”

„A vi, Garans, da li ste vi ručali?”

„Pa, da...”

„S kim?”

„Sa prijateljima...”

„Aha. S prijateljima. Vidite, Lis, ručala je sa prijateljima. Odlična ideja ! Znate li šta je cinkaroš, Garans?”

Smogla sam snage da glavu pomerim sleva na desno, pa zdesna na levo. „Pretpostavljam da niste... Što na kraju krajeva nije ni bitno. Pojasniću vam uz konkretne primere o čemu je tačno reč.”

Ja biti malo glupa. Ja ne razumeti bez primera.

„Dakle, evo... Polazimo od pretpostavke da naša službenica na koju sumnjamo, piše mejl koji sadrži vrlo... kako da se izrazim?... Kompromitujuće podatke. To je naravno samo pretpostavka, jer ovde niko nije toliko glup da rizikuje da završi u Volonji.”

Gljk... upomoć!”

„E, sada, zamislite, kada bi se tako nešto dogodilo, mogli bismo da u roku od dve sekunde odredimo sa kog je kompjutera poruka poslata. A u slučaju da se ta osoba nije setila da piše sa tuđeg kompjutera, raspolažemo čak i njenim imenom kao i sa adresom primaoca!”

„Uzgred, kako je Letisija?”

„Molim?”

„Lis se interesuje za Letisiju. Verujem da će biti razočarana zbog disketa?”

Bubuka je cupkala od sreće, a ja sam ih redom gledala kao da sam upravo otkrila svoje ime među čituljama dnevnog lista *Le Mond*. Dali su mi tri minuta da spakujem stvari, vratim diskete, potpišem dokumenta o otkazu zbog teškog prekršaja, primim ček bez odštete i zbrišem. Bez ispraćaja.



Naravno da Edgaru nisam rekla istinu. Malo sam izmenila činjenice i popravila situaciju kako bi moja uloga bila lepša. Ukratko, smestio mi je novi komercijalni koji je želeo moje radno mesto, a on je sin knjigovođe, akcionara firme od njenog osnivanja. Jasno je da su se sve zloće s kojima sam radila urotile protiv mene kako bi me sredile. Ja nisam ništa skrivila, osim što sa m se našla na pogrešnom mestu u pogrešnom trenutku, okružena zlim osobama. Pa sam odlučila sama da odem, uzdignute glave.

„Smestili su mi! Znaš šta? Biću jača od njih. Neću ih čak ni tužiti. Ja sam iznad toga.”

Edgara sam poznavala tek dva meseca a eto, čestitao mi je što sa m zalupila vrata. Takođe mi je predložio da gazdu pošaljem kod pravnog savetnika i da ga tužim zbog... ne sećam se više izraza... „zloupotrebe nadzora zaposlenih pomoću nelegalnih sredstava ili neovlašćenog upada u moj privatni život”. Više nisam sigurna, znam da je tu negde bio izraz „nelegalan”. Nisam sebe mogla da zamislim kako pred sudom raspravljam i objašnjavam da sam možda i maznula listing vredan nekoliko miliona franaka, ali da to ne opravdava čitanje mojih mejlova i: „Zaboga, kakav je to način!”. Slaba bi to bila odbrana.

Zahvaljujući toj novoj verziji za porodicu i poznanike, Edgar me bar sažaljeva. Iako ne kaže ništa, vidi mu se iz očiju. Činjenica je da se

ne trudi mnogo da mi pomogne u traženju novog posla, ali me sažaljeva. Letisija je bila očajna, krivila je sebe i hiljadu puta na dan mi je ponavljala da je odgovorna za sve. Dobro je što je toga svesna. Nije dobila zajam. Jadna ona. Mesecima je spremala izveštaj za banku. Jadna ja takođe, na birou sam i to bez naknade.

Ubuduće bih morala da se ponašam kao mrav, a ne kao cvrčak. Da se vratim na predstojeći razgovor. Pomalo strepim zbog prethodnog iskustva. Šta ako se gospodin Moro već raspitao o meni? Šta ako mu je Aleks Botela drugar? Šta ako, šta ako, šta ako? Ako posao ne bude dobar, pronaći ću drugi! Edgar bi morao da preuzme plaćanje kirije jer ja neću moći da izdržim još dugo. On to nije predložio, ali se podrazumeva. Verujem mu. Zbog toga sebi mogu da dozvolim da ne žurim, da budem zahtevna i da biram. Pružena mi je ta mogućnost, i ja ću je iskoristiti. A on će mi pomoći ako shvati da sam zaista u buli. Ma jasno je da će mi pomoći...

13

Vreme je da se pokrenem i požurim, kako ne bih zakasnila na jedini razgovor ovog meseca. Što bi rekli: *Hajmo, krabe, plima nailazi!* To je bila omiljena rečenica mog oca Pola. Tokom čitavog našeg detinjstva moje sestre i mene je budio oko šest ujutru, i to najradije subotom i nedeljom. Naravno. Vikend nije stvoren za lenčarenje. „Šta, nije?”

„Ne. Treba ga iskoristiti.”

„Za šta?”

„Jednostavno, treba ga iskoristiti.”

„Aha, dobro.”

Eto kakve razgovore vodimo sa ocem. On nas neosporno voli, ali uvek smo imali ozbiljne komunikacione probleme. Možda zato što smo devojke, a on je imao samo braću. Da nije izbegao vojsku, verovatno bi bio stariji vodnik ili glavni trubač. Tom čoveku je disciplina u krvi. A pomalo i davi. Naša majka napustila ga je nakon više od petnaest godina službe jer joj je dojadilo da živi kao u vojsci. U svojoj četrdeset trećoj godini otišla je iz jedne u drugu krajnost i počela da živi sa skroz ludim i ekscentričnim, deset godina mladim dekoratorom u trendu. Nosio je samo izuzetno žive boje, i to u stilu „elegantnog hipika sedamdesetih, lovatora koji rado troši”. Što je bilo sasvim dovoljno da je zavede nakon toliko godina robije. Brzo je prevazišla inhibicije i, patosirana, nafiksana je, prešla u krilo „dragog Larija”, gde je kokain izvlačila tako pravo i ravno kao da je izumela prugu. Dekintiranog Larija napustila je zbog švajcarskog bankara koga će ona uputiti u kokain, i s kojim prijatno provodi stare dane između Gštada ili Sen Martena zimi, i Sen Tropea leti. Možda sreća nije u novcu, ali on pomaže da se pravilno odabere.

Naš otac je novi život započeo s profesorkom ekonomije koja je zabavna, živahna, lepa i zanimljiva, recimo kao orada. Već pri pomenu njenog imena trebalo je da pripazi. Mari-Simon. Imena mnogo govore o ličnosti osobe. Na to nikada ne obraćamo dovoljno pažnje. Sada je u penziji, a život je proveo, baš kao i njegova Simonet, u davanju časova postdiplomcima univerziteta čiji naziv neću pominjati. On je predavao matematiku, a ona ekonomiju. Slični se nađu. Očeva profesija prilično jasno objašnjava njegov šablon

razmišljanja u svakodnevnom životu.. Kartezijanski. Racionalan. $1+1=2$. Ne 3. Kod njega nema duhovnih uzleta niti melanholije. Ono što je važno za jednu, važno je i za ostale ćerke. Psihologija vodi izgradnji slabe ličnosti i služi samo gubljenju vremena. Život se sastoji od sprudova. Život je bitka. Treba biti jak. Imati principe. Ne smemo da se žalimo. Ne smemo da plaćemo, glavu gore. Pored toga, uvek je bio u fazonu: „Ja hranim porodicu, pa treba da budete srećne što imate krov nad glavom, oca i majku koji vas vole, a ako niste zadovoljne, slobodno možete da idete”. Inače je normalan. Simonet i on žive daleko od pariške buke i zagađenosti, u prekrasnoj staromodnoj kućici u predgrađu, sa zelenom vinovom lozom po zidovima, malim dvorištem koje pažljivo održavaju, u čijem se središtu nalazi prelepo drvo sa malom drvenom kućicom punom zrnelja za ptice „kojima je zimi hladno po šapama”, tu su i plastične stolice i sto, gde se, u retkim prilikama kada sa sestrama dođem da učinim dobro delo, sladimo ukusnom hranom pripremljenom s ljubavlju. Moram priznati da se otac mnogo promenio pod uticajem novog regruta. Postao je pun predrasuda.

Imam dve sestre. Starija se zove Lila, u maju puni trideset devet godina. Tačnije, dvadeset sedmog maja. Približno je moje visine, znači oko metar šezdeset dva, ali je vitkija. U suštini, manje debela. Doduše, bavi se sportom, to održava liniju. Ima neverovatnu kosu na kojoj joj od detinjstva zavidim. Kestenjastu, dugu do pola leđa, potpuno ravnu i neverovatno gustu. Može da je veže a da gumicu ne obmoti dva puta! Oči su joj neobične plave boje, veoma svetle. Mislim da je prelepa. I to ne zato što mi je sestra. Pre dvanaest godina se udala za neviđenog tipa, Gzavijea, koga je u svojoj dvadeset trećoj upoznala u diskoteci na Formenteri - malom, tada divljem ostrvu preko puta Ibice. Oboje su bili pod gasom, te su između dva alkoholna isparenja i tri džointa odlučili da se u Parizu ponovo vide. Venčali su se nakon četiri godine. Imaju dve ćerke, desetogodišnju Kapisin i osmogodišnju Roz. Da, da, svi članovi porodice vole cveće!

Moja druga sestra zove se Tara, zbog kultnog filma *Prohujalo sa vihorom*, koji je majka verovatno gledala hiljadu osamsto puta. Puni trideset osam godina trećeg jula i takođe je udata. Svoju buduću drugu polovinu upoznala je na večeri na koju je otišla sasvim

nevoljno. Njen muž Viktor bio je tamo i zatreskao se u moju sestru koja ga nije ni uzela u razmatranje, jer se uopšte nije uklapao u njene uobičajene standarde. Nakon večere je zapisao njen broj telefona, pa ju je zvao svih narednih dana. Na početku bi razgovor trajao dva do tri minuta. Tara je bila polaskana, ali ju je pomalo i nerviralo što se za nju zalepio nepoželjan lik. Naposljetku su svakodnevno po dva sata pričali o svemu i svačemu. Bilo joj je potrebno preko dva meseca da se zaista zaljubi i shvati da život bez njega jednostavno više nije moguć. Zatreskala se u čoveka, a ne u njegov izgled. Od tada me stalno masira tupavom žvakom o ljubavi, no dobro, valjda je takva uloga starije sestre.

„Ljubav se ne rađa tek tako, odjednom. Treba je zaslužiti. Vidi mene i Viktora, da sam ostala pri svom stavu i stereotipnim predstavama o frajerima, danas bih živela kao ti. Boli me uvo što oblači bele čarape na crne mokasine, to se može promeniti, a nije razlog da ga šutnem. Ovo ti pričam za tvoje dobro.”

„Lepo od tebe, ali ja sam sada sa Edgarom i sve je u redu.”

„Znaš ti dobro moje mišljenje. Previše polažeš na detalje a zaobilaziš suštinu. Fizički je savršen, ali mu nedostaje suština, i s njim ne možeš da budeš srećna, a uverena sam da je i tebi to jasno.”

„Grešiš. Sa njim sam veoma srećna. Divan je, volim ga i on mene voli. Hvala što brineš, sve je u redu. A sada je ovaj razgovor završen, ako nemaš ništa protiv.”

Dakle, u braku su već sedam godina, i takođe imaju dve ćerke. Saskija ima šest, a Kira tri godine. Anđeli. Moje četiri sestričine su anđeli. Zabavne su, lepe, pametne, nevaspitane, drske, šaljive, neposlušne i bezobrazne. Kao tetka sam ih potpuno razmazila. Srećom, one mi to i vraćaju. Tara je izuzetno visoka, skoro metar i osamdeset. Liči na oca. Oči su joj tamnosmeđe, skoro crne, iste boje kao i kosa, koja joj je čitavog života kratko podšišana. Kod muškaraca je uvek imala neverovatno mnogo uspeha. Kod starijih, mlađih, kod svih, bez izuzetka. Veoma je zabavna i opuštena, pa neprestano širi pozitivnu energiju. Svi su uvek njome očarani.

Ja sam tri godine mlađa od nje. Rođena sam dvadeset petog juna 1969. I to ne omaškom, verujte. Roditelji su želeli dečaka. Ćorak. Ne bih baš rekla da su bili sasvim razočarani, ali pomalo svakako jesu. Ipak su me zadržali. Na početku sam vam rekla da mi je kosa bila

kratka, da sam bila niska i uvek odevena kao dečak. Sad znate zašto. Ni danas nisam mnogo drugačija. I dalje sam niska, zahvaljujući Žozijan ponovo imam kratku kosu, i tri do četiri kilograma viška. Rano sam naučila da se verem po drveću, da se dobro tučem, da igram fudbal i da kradem bicikle, i to zato što su se prema meni u detinjstvu odnosili kao prema dečaku. Sa drugarima iz odeljenja sam organizovala takmičenja „ko će stojeći najdalje da dobaci dok piški”, što mi verovatno takođe nije pomoglo da se osetim baš „ženstvenom”. Možda sam zbog toga veoma kasno imala prvog ljubavnika. Verovatno zbog problema sa seksualnim identitetom...

14

Osim j... kraba, očev izgovor za nametanje tako ranog ustajanja bio je golf. Čak je i majci pokušao da nametne isti program, „kako bismo svi proveli divno vreme na vazduhu, u krugu porodice, odaberi dan, draga, subotu ili nedelju u zoru, ti odluči”, no ona ga je tako otkačila da se nikad nije usudio da ponovi predlog. Pametno.

„Imate dvadeset minuta da se spremite. Hajmo brzo, hop, hop, hop, devojke, i hoću da vidim samo nasmejana lica!”

„Umorne smo.”

„Od čega? Dok mi se ne dokaže suprotno, jedini ja u ovoj porodici puno radim i smem da se žalim. Hajde, ustajte!”

„Evo, za dva minuta.”

„Odmah, rekao sam! Nemojte me terati da se vraćam.” Pola sedam je malo prerano za golf, verujte mi. Uostalom, bilo kakva aktivnost u pola sedam je preuranjena, ali mi smo odlazile na prokleti travnjak u vreme kada su se milijarde ljudskih bića izležavale.

„Hu! Ništa bolje od staze sa osamnaest rupa za dobar početak. Ovo je najlepší deo dana. Je l' tako?”

„Je l' tako? Vama govorim, probudite se!”

„Ne spavamo. Uostalom, nije moguće spavati uz muziku do daske i miris cigare.”

„Pa, je l' tako?”

„Da, da.”

„Da, i šta još?”

„Da, tata.”

Bile smo pravi hor devica. „Da, tata”, „Tako je, tata”, to smo najbolje umele da kažemo. Govorile smo i „Kako vi naređujete”, ali među nama, kad smo ga uveče pred spavanje imitirale i vrištale od smeha.

Nakon šest godina prestala sam da igram golf, a dobro mi je išlo. Sve sam radila kako mi je govorio. Godinama sam igrala po kiši, suncu ili najjačem vetru. U zoru. Bez komentara. Da bih jednostavno jednog dana odbila da igram. Kad bih morala da opišem njegovu reakciju, izraz *nezadovoljan* bi bio neprikladan. Suočili smo se. Dva meseca mi se nije obraćao, nijednom mi nije pridikovao zbog loših ocena u knjižici, nije mi zabranio izlaske, nije mi uskratio džeparac, dopustio je da pred njim pušim. Samo da bi mi pokazao da ga moja

malenkost uopšte ne zanima. Mislim da je očekivao da me majka urazumi, ali, na njegovu žalost, ona je već izvesno vreme bila u osmoj dimenziji.

Glasno bi se smejala zbog najobičnije kašičice, četkice za zube ili bilo kakvog jednostavnog i sasvim običnog predmeta, kao da se radi o najzabavnijem prizoru u njenom životu. Gotovo isto tako reagovala je i na našeg oca, otvoreno se rugala njegovom teškom karakteru i nazivala ga *komandantom*. Plazila mu se kad god bi prošao pored nje. Njen stav ga je vređao jer nije bio navikao na nedisciplinu, a još manje na glupost, ali nije reagovao. Verovatno zbog šoka. Nakon nekoliko dana je prestala da mu se obraća i s njim je komunicirala isključivo pismima ili pomoću cedulja.

„Dragi Pole, moraš shvatiti da me daviš već četrnaest godina, da me boli uvo za tvoja duševna stanja, a da u svakom slučaju golf smatram neviđenom gnjavažom, što sam ti uvek govorila. Tvoje ćerke takođe. Toliko.”

Ostavila ga je nakon godinu dana. U međuvremenu je sa nama, ćerkama, počela da razgovara kao da smo joj oduvek bile najbolje drugarice. Nikada do tada joj nismo bile tako bliske. To jest: od kada više nije bila na muževljevoj strani kao pre. Od kada mi se otac nije obraćao, pričala je za dvoje. Tvrdila je da je njena misija da nadoknadi izgubljeno vreme.

Najmlađa u porodici sa četvoro dece, i to tri dečaka - Žan-Fransoa, Šarl-Anri i Žak-Antoan - išla je u žensku školu i nosila marinsko-plavu i belu odeću, okružena časnim sestrama i vikarima, uz obaveznu službu najmanje jednom nedeljno. Najviše vremena provodila je u čitanju teoloških dela i znala je napamet stotinak izvoda iz biblije i Isusovog života. Braća su je zanemarivala i smatrala je napornom i isuviše zatucanom, te je u mladosti otvoreno iskazivala prezir prema mladim vukovima koji su je zagledali. Sotitnu puta na dan se molila za spas njihovih duša i nadala se da će ih bog vratiti na pravi put. Dobrovoljno je radila u humanitarnim organizacijama kako bi olakšala ljudsku bedu, siromašnima je davala novac a vikendom bi krpila staru odeću koju bi tokom kišnih večeri delila beskućnicima. Na kraju se udala za prvog koga su joj roditelji predstavili. Ne baš zbog ljubavi, već zato što je bio red da napusti porodični dom i zasnuje porodicu. Što je bila njena uloga kao žene.

Njen muž je bio zaljubljen u nju. Činjenica je da je bila lepa i pametna, i s njom je bilo lako živeti. Ubrzo je postala majka i u nama otkrila novi smisao života. Na veliko Isusovo razočarenje, jer je bio potisnut na dno skale prioriteta. Pošteno rečeno, sa krutim ocem i pomalo napornom majkom naše detinjstvo nije baš bilo zabavno, ali smo sestre i ja odrasle u prilično srećnom domu.

Promena koja se odvijala kod naše majke zaista nas je iznenadila, i nijedna od nas nije umela da objasni njeno ponašanje. Kasnije smo saznale da je Lari već bio u blizini i da je počeo da je snabdeva nedozvoljenim sredstvima. Pored kokaina, majka je gutala velike količine drški i glava halucinogenih pečurki, koje je, u svojoj bolesti, pokušala da nam uvali u vidu kajgane kako bismo bar jednom mogle zajedno da haluciniramo.

„Devojke, baš ste stisnute! S Larijem je bar zabavno, a sa vama i vašim ocem baš i nije.”

Stisnute? Svakako. Samo je zaboravila da nam da malo vremena da se prilagodimo, jer smo navikle pre na molitve nego na halucinogene kajgane!

Bože, kako je sve to daleko i kako vreme brzo prolazi! Skoro je četiri. Nisam odevena, ne znam šta da obučem, a nisam se ni okupala. Zaključak: nema načina da na vreme stignem na razgovor koji je zakazan za pet. Od sedamnaestog arondismana do Bastilje potrebno je bar pola sata do četrdeset pet minuta kolima. Preostaje mi tek malo više od deset minuta za sve. Znam da sam neorganizovana, ali bolje je da otkažem...

„Agencija *Adeli*, dobar dan!”

„Dobar dan. Htela bih da razgovaram sa gospodinom Moroom, molim vas.”

„Ko ga traži?”

„Garans Kleber.”

„Halo?”

„Gospodin Moro?”

„Da, ja sam.”

„Dobar dan, gospodine, ja sam Garans Kleber, imam zakazano u pet sati.”

„Da, očekujem vas. Upravo sam se vratio iz Nemačke i svratio sam u kancelariju zbog vas.”

„A... Baš šteta, jer ja zapravo ne mogu da dođem.”

„Stvarno? Zašto?”

„Hram, pa... zato što, zapravo... hmm...”

Sledeći put se seti da pre razgovora pripremiš odgovore i argumentaciju. „Ja zapravo nisam u Parizu.”

„I vi ste sat vremena pre sastanka shvatili da niste u Parizu?”

„Ne, nije tako, morala sam na nepredviđenu sahranu. Upala sam u gužvu i nisam gledala na sat, veoma mi je žao.”

Još jednom sam se ljubazno izvinila pre nego što sam spustila slušalicu, i ugovorili smo novi termin za sutradan, petak. Bez drugih obaveza, dopustila sam sebi luksuz male dremke...

15

Sedam i dvadeset je! Spavala sam kao klada skoro dva i po sata. Isuviše stresa i napetosti. Upravo sam se probudila i lice mi je skroz zgužvano, a na levom obrazu imam trag od jastuka. Ne izgledam baš najlepše. Usta su mi hrapava kao da sam jela gips sa šljunkom. Strašno je, ali pasivnost navodi na dalju pasivnost. Što manje radim, manje mi se radi. Dok sam radila, ustajala sam rano i moj dan je bio opterećen kao da sam rukovodilac preduzeća. Uveče sam imala taman toliko vremena da svratim kući, na brzinu upotrebim bide i operem zube, presvučem gaćice i odeću i izađem. Sve to za manje od petnaest minuta. Eto, i to je štos moje majke...

„Ako ti se nešto desi pa vatrogasci moraju da intervenišu, bićeš srećna što nosiš čist veš koji miriše na omekšivač. To je važno. To je znak pristojnosti i niko ti se neće podsmevati završiš li u bolnici.”

Ja smatram da vatrogasci ne bi bili toliko pokvareni da zveraju u moje gaćice pojavim li se krvava u hitnoj pomoći, ali sam za svaki slučaj stekla naviku koje se nikada nisam oslobodila. Dakle, tokom velikih perioda intenzivne aktivnosti nosila me je izuzetna energija. Neprekidno sam bila na čelu onih koji su do sedam ujutru duskali u diskoteci, s čašom votka-tonika zalepljenom u desnoj ruci i cigaretom u levoj. Noću mi je bilo dovoljno tek dva do tri sata sna. U suštini, što manje spavam, manje mi se spava, to važi za sve. Što manje jedem, manje sam gladna. Što manje vodim ljubav, manje se ložim. Kad sam upoznala Edgara, u svakom trenutku sam bila spremna na lumperajke, a nakon naših uzbudljivih zagrljaja uvek sam imala mnogo toga da mu kažem. Bila sam živahna, vesela, duhovita, razuzdana baš kako treba, bez tabua, vođa grupe, domišljata, vragolasta, otvorena. Ostavši bez posla, odlučila sam da mesec dana odmaram, ubeđena da ću posao promaći čim ga budem potražila. Bilo je bolje da u potpunosti iskoristim to slobodno vreme znajući da neće potrajati. Prazan hod ću lako popuniti ručkovima sa prijateljicama, kupovinom, depilacijama, kozmetičarkom, frizerom, bioskopom, čitanjem, obilaskom izložbi ili muzeja. Drugi mesec je prošao, i euforija početnih nedelja je nestala a da nisam zaista shvatila šta se dešava. Smanjila sam aktivnosti i otkazala neke sastanke kada više nisam imala hrabrosti da se suočim s pitanjima u

stilu: „Šta se dešava sa traženjem posla?“. Prošli su treći i četvrti mesec. Kako su dani proticali, istovremeno sam sve prekinula. Ručkove, kupovinu, sve. Prepustila sam se depresiji ne znajući ni kako ni zašto me je obuzela, a mogla sam da budem srećna uz prijatelje i dragog koji me voli. Verovatno sam za „ljude“ koji naporno rade postala lenjivica, te sam se osećala obaveznom da manjak volje i ambicije pravdam bednim lažima. Među nama, ja samo želim da se udam i rodim decu. Za posao me nije briga. To Edgar u nikako ne smem da priznam jer on, tako strastan, ambiciozan i ponosan na svoj uspeh, to ne bi ni razumeo ni prihvatio. Počela sam da lažem sve koje sam volela izmišljajući čitav niz obaveza kako bih ostavila utisak i odglumila dinamičnost: bilans znanja, staž profesionalnog usavršavanja, seanse meditacije, otvaranje čakri ⁵ kod duhovnog učitelja, joga, predavanja o bio-ishrani, seminari o najboljem načinu za ispoljavanje kreativnosti koja u meni čuču, itd, itd. Moje prijateljice smatrale su da sam neverovatno srećna što mogu da se usredsredim na svoje unutrašnje biće. Bile su oduševljene mojim programom, i čak sam sumnjala da mi pomalo zavide na slobodi u kojoj sam, činilo se, uživala spokojno i bez griže savesti.

„Šta sve ti radiš, blago tebi! I kako to izgleda kada su ti otvorili čakre?“

„Ne mogu da ti kažem, vidiš, to je baš lično. To se dešava između tebe i energije univerzuma. O tom iskustvu ne može da se priča. Učitelj je tako rekao.“

„Imaš njegovu adresu? Baš bih išla do njega.“

„Eh, šteta! Što mi nisi rekla ranije, juče se vratio u Indiju. Zauvek.“

„A kako to meditiraš?“

„Jednostavno meditiram. To iskustvo treba doživeti, nije za priču.“ Završiću u paklu, već sam rezervisala mesto pored Aglae. Još bolje, u njenom krilu, ne bih li je ugnjavila. Trenutno moj dan jednostavno obeležavaju dva važna trenutka: Edgarov jutarnji odlazak, i njegov večernji povratak. U međuvremenu čekam da mi u kljun upadne gotov posao, spavam ili spremam kuću kao prava domaćica, po želji. Stan je do te mere čist da bismo svako veče mogli da jedemo na samom tapisonu. U stanju sam da sate provede m ispružena, mrdajući nožnim prstima, hvatajući muve, u iščekivanju da mi se osuši lak na noktima ili razmišljajući o jučerašnjem, prekjučerašnjem

ili nakjučerašnjem danu. Pa sastavljam bilans. Po ceo dan sastavljam bilanse. Tim tempom uskoro više neću imati dovoljno neurona za pravilnu promenu glagola prve grupe u prezentu. Činjenica je da svoju opštu kulturu neću obogatiti razvlačenjem uz *Ljubavne vatre* ili *Čuvare plaže* niti ću na taj način pronaći teme o kojima s ponosom mogu da pričam Edgaru. Znam da voli strastvene, jake i ambiciozne žene, pa čak pomišljam da nemam šta da mu kažem kad se vrati kući, dok večeramo sami. Čini mi se da je razlog što mi Edgar tako često nudi da izađemo to što mu je sa mnom dosadno. Nemojte sumnjati da sam iskreno sasvim srećna. Dok sam sa Edgarom. No u poređenju sa mojim sentimentalnim životom, moj unutrašnji, društveni i profesionalni život ništa ne valja. U čemu je onda problem? Problem je u tome što to teško podnosim, a ne uspevam da pronađem energiju potrebnu za promene. Bez utešnog Edgarovog prisustva ne bih bila potištena, već depresivna. Znam da mu je preko glave moja utučenost, iako dajem sve od sebe da se to ne primeti. On ima njuh, poznaje me i jasno mu je da nisam baš u formi. Zato u našoj zajednici sve više i više stvari preuzima na sebe: odlučuje o izlascima, o prijateljima s kojima se družimo, uostalom uglavnom su njegovi, o posetama, filmovima koje gledamo. Ja ga rado pratim jer nemam kud ako želim da provedem vreme s njim. Uostalom, nemam bolji predlog niti fenomenalne ideje. Po ustaljenom običaju cure viđam jednom nedeljno sama, bez njega. Sa njima se takođe trudim da svaki put budem raspoložena i vesela, kako ih ne bih opterećivala svojim problemom. Uvek sam smatrala da su moje brige sporedne i bolje sam „slušala” nego što sam „pričala”. Nema razloga da se to promeni.

Ostatak vremena se, dakle, oslanjam na Edgara i prepuštam njemu. Ponekad se, kad mi njegovi izlasci dojade, izgovaram glavoboljom ili trenutnom boljkom. Da bih videla šta će, da bih ga iskušala. Nikada nije insistirao da pođem s njim. Nikada nije odustao od izlaska ili večere kako bi ostao sa mnom. Uostalom, u retkim slučajevima kada me je iz učtivosti pitao da li želim da ostane, toliko sam insistirala da ne menja planove da sada ne bi imalo smisla da se žalim. A i ne želim da se osetim krivom zato što je kod kuće sa mnom, očito razočaran i neraspoložen izobličenog izraza lica, ne

hvala, već sam preopterećena! Majka mi je bezbroj puta ponovila da se ne može imati sve. Ako do sada to nisam shvatila...

16

Kao da nagoniski osetim da se Edgar vraća sa posla, da stiže, čak pre nego što je prošao poslednju krivinu na kraju naše ulice. Gotovo da prepoznajem zvuk otvaranja vrata od lifta. On jednostavno zalupi vrata. Maltene ga dočekujem mrdajući rep iza vrata. Samo što nisam počela da zapišavam zidove da bih obeležila teritoriju.

„Ti praviš tu buku iza vrata? Šta radiš?”

„Ništa, sklanjala sam usisivač. Čao, dušo, kako si?”

„Nećeš verovati! Imam neverovatnu vest! Pogodi kuda idem!”

„Ideš?”

„Evo malo da ti pomognem... Idem na mesto o kojem sam ti često pričao.”

„Ideš?”

„Hajde, pogađaj! Ne možeš da zamisliš koliko sam srećan!”

„Ideš, znači... Ne znam... hm, nekuda u Francuskoj?”

„Ne, u inostranstvo.”

„U Evropi?”

„Ne, dalje. Potrudi se, pričali smo o tome pre manje od mesec dana.”

„Nije valjda da ideš na... Filipine!”

„Da! Baš tako, u Cebu!”

Aaaaarrrrggghhh!

„Fenomenalno, je l' da? Samo kad bi znala koliko sam srećan!”

Aaaaarrrrggghhh!

Znam daje Edgar već nedeljama posebno opterećen jer je njegov istraživački centar otvorio kancelariju na Filipinima. Objasnio mi je da je Azija oblast u kojoj još postoje mnogobrojni vulkani, te je važno imati tamo kancelariju koja u slučaju intervencije može da reaguje u roku od nekoliko sati. Biće da je tako, kad on to kaže. Postavljen je za šefa projekta i zapošljavanja, te sam znala da će morati da skokne tamo, bar kako bi se upoznao sa krajem i domorocima. Ali nisam očekivala da će se to desiti tako brzo. A pre svega sam se nadala da će projekat da padne u vodu i da samim tim neće otići nekud gde mene nema.

„Uzbuđen sam kao klinac. Toliko dugo radim na tom projektu, prosto sam poludeo pri pomisli da je tu, nadohvat ruke. Pričaću ti za

večerom. Šta si ti danas radila?"

„Pa... Ručala sam sa Alize. Posle sam otišla na čas joge. Posle sam poslala pisma o namerama. Posle sam išla u nabavku za večeras. Posle sam otišla do hemisjskog čišćenja. Nisam stala, crkoh.”

„Kome?"

„Šta, kome?"

„Kome si poslala pisma o namerama?"

„Nekim ljudima. Ne poznaješ ih.”

„Stvarno ozbiljno tražiš? Garans, ozbiljan sam, moraš malo da mrdneš. To traje već dugo, i pravo da ti kažem...”

„Šta?"

„Ništa.”

„Hajde, kaži, baš me zanima.”

„Bilo bi zaista dobro za tebe kada bi uskoro pronašla neki poslić. Ne možeš tek tako ništa da ne radiš i čekaš.”

„Ipak, da te podsetim da si pre mesec dana obećao kako ćeš moju biografiju dati Režisovom ocu, kad su zapošljavali. Jesi li?"

„Nisam još. Zaboravio sam. Izvini.”

„Da li si zvao Maniju da je pitaš da li i dalje traži pomoć?"

„Nisam, sutra ću.”

„Nema veze. Od kada si mi to obećao, dan pre ili posle ne čini razliku. U svakom slučaju je lepo što mi pomažeš.”

„Nemoj to tako da shvataš, rekao sam ti da ću ti pomoći, i hoću.”

„Bude li to za dve godine, snaći ću se sama, hvala lepo.”

„Nećemo sad da se svađamo, da znaš samo kako sam uzbuđen!"

„Vidim.”

„U ekipi smo uz šampanjac proslavili vest. Svi su presrećni. Projekat je stvarno odličan.”

„A kad bi ti išao u Cebu? Valjda ne odmah?"

„Za desetak dana, ali nije još sto posto sigurno, potrebne su nam još neke dozvole i oprema. Obavestiću te čim budem znao, ne brini.”

Veoma sam osetljiva na tu lepu pažnju. A čak i kad bi Cebu bilo najlepše ostrvo na svetu, ono za mene postoji koliko i Leticijina bankarska pozajmica. Znam da Edgar ne voli svađe i da jedva čeka da taj značajan životni trenutak podeli sa svojom dragom, pa

pokušavam da se priberem i prihvatam vest. To mi je postala navika, druga priroda.

Cebu... Ah, Cebu... Vidi, Edgare, iako izgledam kao da sam sahranila celu porodicu, zaista, zaista mi je drago zbog tebe. Samo nisam očekivala. Desilo se tako brzo.

Dok vam pričam, po glavi mi se mota pesma Frans Gal i reči: *Izdrži, dokaži da postojiiiiš, odbaci taj sebiččan svet.* Tako ću i ja. Izdržaću, dokazaću da postojim i odbaciću taj sebičan svet. Osećam da je sutra novi dan. Ne znam koliko će dugo biti odsutan, ali ću za to vreme ponovo izgraditi, odnosno ponovo pronaći onu Garans koju je upoznao. Počinjem odmah. Prva faza, pozitivno razmišljanje. Druga faza, da ubedim sebe u opravdanost pozitivnog razmišljanja i svega što će mi to doneti - kratkoročno, srednjoročno i dugoročno gledano. Treća faza, da čvrsto u to verujem.

„Sigurna sam da ćete dobiti preostale dozvole i da ćeš otići. Posetićeš divna mesta, videćeš neverovatne plaže i predele. Tamo je voda super topla, je l' tako?”

„Pročitao sam da je oko 28-29 stepeni, čak previše, zar ne?”

„Znaš da se ja ne kupam ako temperatura vode nije 30 stepeni. Priuštićeš sebi masažu na plaži, upoznaćeš puno domorodaca, šetaćeš se, izlazićeš, provodićeš se i tako to. Baš bih volela da pođem sa tobom.”

„Idem u izvidnicu pa ćemo posle da vidimo. Ako sve bude kako treba, možda odemo zajedno, ko zna?”

„Možda bih mogla da ti se pridružim na deset dana kad se budeš sredio. Kako ti se čini?”

„Vidi, ja tamo idem zbog posla, tebi to neće biti mnogo zabavno. Radije ne bih. Poznajem sebe - ako si tu, osećaću se krivim što radim dok si ti sama.”

Treća faza, da čvrsto u to verujem... Neću valjda da se predam zato što moj dragi ide da uživa pod suncem Cebua, da skače u „možda pretoplu” vodu i da ga masira mlađahna Filipinka utrljavajući mu sto posto prirodno kokosovo ulje dok se ja i dalje davim u pariškom sivilu i duševnoj depresiji. Ne, ja sam iznad toga.

Treća faza, da čvrsto u to verujem... A jedan mali ipak tamo ide zbog posla, i u suštini neće imati vremena da se zabavlja niti da ga zabavljaju. Treća faza, da čvrsto u to verujem... Pa čak i ako se

raduje, ipak je to službeni put koji nosi veliku odgovornost, mnogo novca je u igri i on to ne sme tek tako da ugrozi. On tvrdi da nije reč o putovanju radi zabave, nije reč o putovanju radi zabave, nije reč o putovanju radi...

„Hej, nešto mi pade na pamet. Ako putuješ, da li ideš sam?”

„Dobro je što pitaš, baš sam hteo da ti kažem... Aglae ide sa mnom. Ona će biti zadužena za štampu.”

Bez komentara. A verujte da bih ih imala podosta.

17

Danas, u sredu, 28. januara, upoznala sam gospodina Moroa. Najzad. Od kad sam ga prešla, dva puta je pomerao sastanak. Naš odnos je loše započeo, ali biće da još nije našao osobu koja odgovara željenom profilu, jer me i dalje zove. Prvih pola sata intervjuja razgovarali smo u sali za sastanke, za ogromnim ovalnim stolom sa crnim kožnim foteljama i velikim ogledalom okačenim na zidu baš naspram mog mesta. Setila sam se kriminalističkih filmova u kojima sumnjiva lica uvek ispituju u sličnim prostorijama, naspram ogledala bez leđa iza kojeg svedoci upiru optužujući ili oslobađajući prst. Moro je na prvi pogled simpatične spoljašnosti. Visok je, vitak, dobro odeven, sivkaste oči napola su skrivene upadljivim naočarima koje mu daju izvestan šarm. Zubi su mu beličasti i lepog oblika, mada su gornji previše razmaknuti. Lep spoj. Harmoničan. Nažalost, pun je tikova. Zbog toga čitava njegova spoljašnjost u roku od nekoliko minuta postaje ružna, pa je skoro mučno gledati ga kako se pomera i kreće po prostoriji. Trese se i gricka nokte. Njegovi tikovi pre svega se vide oko usta i obrva. Osećala sam se kao da sedim u prvom redu neke komične predstave, te sam se hiljadu puta uzdržala da se otvoreno ne nasmejem. Čak sam uveče pred ogledalom pokušala da odglumim trenutak kada mu se usta sama nezadrživo iskriše na stranu. Što je apsolutno nemoguće oponašati.

Gospodin Moro govori brzo. Pored toga, glasan je, neprijatan, autoritativan i osvetoljubiv. Namerno je pokušao, uz začuđujuću dozu agresivnosti, da me zbuni i izbacim iz ravnoteže. A ako je ogledalo zaista bilo bez leđa, a *big boss* posmatrao iza njega, verovatno sam osvojila poene i prošla kvalifikacije, jer je ušao da se pozdravi sa mnom. Gospodin Šarve je *big boss*. On odlučuje. Moro je običan činovnik bez vlasti. Što mu teško pada. To je očigledno i razlog za njegove komplekse i tikove. Moro je ogorčen i zao jer nema harizmu, autoritet i uticaj. Kao veštica u crtaću *Kiriku*. On ne bi trebalo da se bavi zapošljavanjem već obezbeđenjem, uz pomoć krvoločnog vučjaka sa brnjicom koga bi mogao da udara kad je ljut. Ukratko, čim je ušao diša, Moro je napustio prostoriju i ne pogledavši me. Vidimo se, kretenu!

Dakle, sastanak sam nastavila i završila sa gospodinom Šarveom. Dobro sam prošla. Činjenica je da sam uspela da se pametno nadovežem kad je spomenuo supruga...

„Da li ste udati, gospođice?”

„Nemam ni muža, ni dece. Želim prvo da se posvetim karijeri i profesionalnom uspehu. Znam da me u nekoj firmi očekuju značajne i zanimljive mogućnosti i da mogu u velikoj meri da doprinesem...”

„Dobro, dobro. Znate, u ovom preduzeću nas je sto četrdeset dvoje. Osamdeset dva muškarca i šezdeset žena. Mnoge imaju decu i, naravno, nisu dovoljno fleksibilne po pitanju radnog vremena. Što je sasvim prirodno. Ne kritikujem ih, uostalom i moja žena radi, a uveče mora da odmeni dadilju. No, dobro, uzmemo li u obzir trideset pet sati i sve ostalo, kada bismo mogli da zaposlimo slobodne ljude bez drugih obaveza... posebno u ovoj sredini, vi znate da se često radi prekovremeno.”

Rekla sam „neudata”, ne „sama na ovom svetu”. Sam način na koji je pitanje postavljeno nije mi dopuštao puno slobode ako želim ovaj posao. Primetila sam da ga je moja izjava „ni muža, ni dece” oduševila. Uspravio se u svojoj fotelji i uputio mi najširi ovozemaljski osmeh. Šarve je bio očaran. Čak sam na tren u njegovom pogledu videla kako se ređaju sinonimi: raspoloživa, korisna, rentabilna, spremna da radi kao mazga. Za manje od trideset sekundi postala sam oličenje najboljeg odnosa kvalitet-cena na planeti... Oduvek me je čudila ljudska sposobnost da se stave u vaš položaj i misle umesto vas. Pod izgovorom da nemam ni muža ni bečce, svi uvek smatraju da moram da postanem *executive woman*, u verziji „u radu leži moj spas jer me kod kuće niko ne čeka i sve je to veoma tužno”. Nijednog trenutka ne pomisle da možda imam muškarca s kojim živim, prijatelje s kojima u četiri ujutru organizujem takmičenje u povraćanju ili život i posle sedam uveče. Ako već moram da sedim sama kod kuće i da blejim zavaljena kao krmača pred reprizom šund serije, radije ću da budem korisna i odem da radim. Danas mi se učinilo i da ću biti plaćena. Ipak verujem da Šarve nije loš tip. Deluje prefinjeno, principijelno, smeši se i gleda vas pravo u oči. O svom čedu, agenciji istog naziva kao i zemlja Adeli, koju je osnovao pre više od šesnaest godina, govori sa sjajem u očima kao pravi zaluđenik. Baš kao Edgar. S druge strane, odlično poznajem takve

šeme koje sam i sama primenjivala, pa sam sumnjičava. Prihvaću njegov predlog, zaposliće me, postaću neophodna i svi će me zavoleti. Posebno posle šest uveče. Sekretarica će iskoristiti gazdinu pauzu za kafu kako bi zapalila kući. Svi će smatrati normalnim da nas kučka ostavi s hitnim predmetom koji mora da se preda sutra u zoru. Ona verovatno ima decu. Pomoćnice imaju momke ili muževe.

Gazda ima porodicu.

Komercijalisti jednostavno imaju druga posla. Očito je da ću biti predodređena da do dva ujutru sedim u polumraku u pustoj zgradi, trzaću se na svaki sumnjiv šum i zameraću svima jer se plašim. Po običaju nikoga neću moći da krivim jer ću sama biti kriva, mogla sam da odbijem. Problem je što ja to ne umem. Svi će shvatiti i koristiti priliku uz uobičajeno: „Odužiću ti se.” Ma nemoj? Kada? Jednog lepog dana! Hvala, kome? Hvala, gospodine Šarve. U rekordnom roku ću raditi sve i izigravati sluškinju. Sve istovremeno. Kod mene će biti šifra alarmnog sistema kao i ključevi računovodstva. Znaću gde su zalihe korektora i blokčića za poruke, imena kurira, gde se naručuje toalet papir i kancelarijski materijal. Znaću imena klijenata, bankara, potencijalnih klijenata pa čak i restorana koji raznose hranu. Radiću sve i svašta, i opet će svi smatrati da je to prirodno. Biću...

„Vidim da u pogledu plate očekujete četiri hiljade evra mesečno, bruto. Verovatno znate da je to nešto iznad tržišnog iznosa.”

„Ne.”

Napisala sam četiri hiljade, a mogla sam dve ili trideset i dve. „Zanimljivi ste. Nadam se da ne grešim i da me nećete razočarati. U svakom slučaju probni rad traje tri meseca i dobijate parking mesto.”

„Molim?”

„Kažem da je za vas predviđeno parking mesto. Garans, dobrodošli u agenciju *Adeli!*”

Četiri hiljade mesečno bruto? Je li on to potvrdio ili sam ga pogrešno razumela?”

Prihvatila sam posao. Provešću nekoliko sati u kancelariji u petak drugog aprila, na dan Svete Sandrin, a zapravo počinjem petog. Upravo sa m otkrila da sam podmitljiva. Što mi zapravo i odgovara.

18

Edgar je sinoć otišao da provede vikend u porodičnoj kući. Kuća se nalazi u Lou, već sam je pominjala. Nije me poveo jer slave devedeset drugi rođendan bake Kamij. Edgarova majka najradije slavi „zajedno, u porodičnom krugu, bez tuđinaca, kako bi u potpunosti uživali jedni u drugima”. Kretenka. Provešću dva duga dana u sasvim pustom stanu. Vrhunac baksuza, cure su odavno rezervisale dvodnevni kurs jedrenja na dasci u Tukeu. Ja sam odustala zbog Edgara, i moje mesto je zauzela Klaris, prijateljica naše družine. Kao kruna svega, noć s petka na subotu bila je grozna. Od petnaestog jula to je bio prvi put da Edgar ne spava sa mnom, pa sam se osećala napuštenom, izgubljenom u tom velikom krevetu. Zaspala sam napeta i iznervirana. Pa sa m sanjala...

Vidim Edgara kako se zeza po Parizu sa dugokosom smeđom devojkom. Zove se Fransin. Jeziva je. Vidim ga kako smaknutih pantalona trči za njom i krešti kao stari perverzni prasac. Srećni su i zaljubljeni. Toliko sam iznervirana tim prizorom da odlučujem da se posavetujem sa vešticom koju molim za pomoć. Veštica stanuje u stablu u dnu nekakve šume. Strašna je, međutim čarobnjak Merlin, stari drugar s kojim izgleda često pričam jer smo na ti, o njoj mi je rekao sve najbolje. Na putu do nje sečem mnogo drva kako bi se Indijanci iz susedstva zimi grejali. To se zove solidarnost. Moja veštica je ružna, niska, ima dugu sedu prljavu kosu. Ima kandže, ruke su joj naborane i nedostaje joj bar sedam zuba. Sve u svemu, čini mi se da je reč o uobičajenoj veštici. S jednom razlikom: ova se zove Mari-Sesil, što i nije neko strašno ime, i ne sedi na metli već na usisivaču. Nije se nasmešila kad me je ugledala, niti smo se pozdravile. Takvi su to ljudi, ne gube vreme na formalnosti i suviše ljubaznosti. Ukratko joj objašnjavam zašto sam tu, međutim, čudna li čuda, ona već sve zna. Juče ujutru je primila poziv od kapetana Flama. Objašnjavam joj da želim da mi vrati mog Edgara, i to zaljubljenijeg no ikada. Odgovara mi da nije nadležna. Ide mi na nerve! Nisam prešla šest kilometara u pregači, bosonoga po šumi, sa kapuljačom na glavi i u gvozdanim rukavicama da bih se vratila bez male pomoći mojoj sentimentalnoj sudbini! Vidi ona da sam ljuta, pa mozga.

„Ne mogu da vam vratim dragog, ali mogu da vas osvetim. Je li može tako?”

„Zavisi šta nudite? Imate li katalog, ili nešto slično?”

„Šta ova zamišlja? Da držim katalošku prodaju? Mogu da mu bacim veoma gadne čini, ali nemojte posle da mi plaćete. Jasno?”

„Da.”

„Da, kako?”

„Da, gospođo.”

Ipak su lepi maniri najvažniji... Idem za njom. U trupu je lift, ulazimo i stižemo do veoma velike i mračne ali lepo ukrašene pećine. Hladno je, i tu je stotinak drvenih kaveza sa svakakvim životinjama. Neki kavezi vise sa plafona, drugi su poređani po tlu. Na tapisonu. Da, postavljen je i tapison. Veštica uzima ogroman ćup i hvata potrebne životinje. Baca u lonac dlakave i perjane zveri, paukove, zmije, žabe krastače i razne ptice, svemu dodaje sjajan smeđi prah. Recituje nerazumljivu čarobnu formulu i naređuje mi da lično promešam smešu drvenom lopatom koja je tako velika da verovatno pripada zelenom džinu. Netremice posmatram smešu koja je, pravo da vam kažem, ogavna. Povraća mi se. Pomišljam da s obzirom na sadržaj koji pliva po površini ne bi ni primetila, ipak ne komentarišem.

„Abrakadabra, moćima koje su mi poverene, crna magijo i zli duhovi, delujte i slušajte me! Hej, vi! Pogledajte u lonac.”

Gledam. Vidim Edgara, malo je mutan ali prepoznatljiv. S njim je neka žena, verovatno ta Fransin, ona viče. On leži nepomičan. Ne vidim jasno šta žena gleda, no deluje zastrašeno.

„Šta ste mu uradili?”

„Upravo sam mu amputirala miška. Hoćete da ga ponesete?”

„Šta da ponesem?”

„Miška. Hoćete li?”

„Može.”

Mirno čekam napolju, sada sam obučena u dres koji me steže i tesne hulahopke. Ipak se pitam šta da radim sa Edgarovim miškom. Da napravim privezak, skulpturu, ukrasni predmet, držač za hartiju?

Kod veštaca je odnos kvalitet-cena zaista odličan, te starici plaćam dva evra i trideset centi i odlazim bez pozdrava. Vraćam se, ali ovog puta letim avionom jer sam crkla. Pored toga, skije me sprečavaju da brzo hodam a moj ogrtač od rezanaca se kači za drveće. Stižem kući

i trofej postavljam na kamin, naspram mog kreveta. Smešim se, lepo sam raspoložena. Edgar je u stanu, u ćošku. Stoji go, vezanih ruku. Preklinje me da mu vratim „onu stvar”. Ma nemoj! Koristi i on reč „stvar” kad mu odgovara! Smejem se. Šaljem ga kod grčkih pedera. Odlazi podvijenog repa, što za njega više i nije prikladan izraz, a ja tonem u san. Tada se budim. Na kaminu nema ničega. Zato što nemam kamin. Svi znaju da veštice ne postoje. Ipak sam veoma razočarana.

Krajnje vreme je da se posavetuješ sa psihoanalatičarom i počneš da se lečiš od depresije. Hitno.

Zaboravila sam da preciziram da se Edgar u petak javio iz kuće u Lou. Dobro je stigao i samo je hteo, pre nego što zaboravi, da mi javi da odlazi na Filipine na dva meseca, devetog februara uveče. Za deset dana...

19

U nedelju uveče sam otišla na železničku stanicu po Edgara. Bez ikakvog posebnog razloga sam ubedila sebe, dok sam oko četiri pila čaj sa Arturom, da me Edgar vara. Verovatno sit mojih neprestanih pitanja o „muškom načinu razmišljanja”, Artur me je konačno ubedio da zvirnem kada voz bude stigao. Tek tako, da proverim. Da se uverim. Naravno, na sopstvenu odgovornost. Da, naravno.

„Šta ćeš ako bude sa nekom ženom?”

„Napraviću mu scenu.”

„Garans, skrenula si. Trudiš se da naš ubediš da je sve u redu, da si zaljubljena i srećna, a i ja i cure jasno vidimo da ne ide. Hoćeš da popričamo?”

„Sve je u redu, časna reč.”

„Poštujem tvoje ćutanje, ali ja tebe dobro poznajem, skrenula si. Samo želim da ti pomognem, a znam da se to neće skoro desiti ako budem čekao da mi se obratiš.”

„O tome ćemo kasnije. Moram da krenem.”

Pošla sam na stanicu. Nisam znala u kom se vagonu Edgar nalazi pa sam najpre sačekala na početku perona. Bilo je pedeset odsto šansi da me on prvi ugleda. Ako je zaista došao sa nekom ženom, imao je dovoljno vremena da je otkači i ubedi me da je sam. Putnika je bilo sve više, te više nisam ništa mogla da vidim. Kretala sam se protiv struje ka sredini voza i usput se sklanjala iza nekoliko stubova na koje sam naišla kako bih imala bolji pregled celine. Edgar je gledao ispred sebe kao da nekoga traži. Znala sam! Zastao je na kraju perona, spustio torbu i pogledom preleteo preko stanice. Izvadio je svoj mobilni telefon i otkucao broj. Možda nije izašao iz voza sa neko m ženom, već žena s kojom je trebalo da se nađe kasni. Moj mobilni je takođe počeo da zvoni. Javila sam se tiho, kao da je Edgar mogao da me čuje sa udaljenosti od bar sto pedeset metara. „Halo?”

„Ja sam. Gde si? Ne vidim te više.”

„Kako, gde sam? Kod kuće... Gde bih bila?”

Voz za Valensiju upravo ulazi na peron broj osam. Molimo da se udaljite od ivice koloseka.

Isuse, hvala na podršci, veruj da ćeš sledeći put od mene dobiti šipak... „Dobro sam video, nisam lud, na stanici si! Ugledao sam te dok sam silazio iz voza. Baš lepo od tebe što si došla.”

„Dođi ispred kafea. Stižem.” Edgar me je zagrlio kao da me nije video nekoliko nedelja i ponovio da je vrlo srećan što sam tu. Moja majka bi rekla da je previše ljubazan da bi bio pošten. Razmotrimo primer oženjenog čoveka čiji su odnosi sa ženom kilavi. Svako veče dolazi s posla i javlja joj se izdaleka, bez poljupca. Skida sako, seda na kauč, uključuje televizor, podiže noge na stočić, izjavljuje da je mrtav umoran od posla i pita šta ima za večeru, koju smaže za tili čas da bi potom legao. Ako taj isti čovek ima ljubavnicu, najednom će kući doneti veliki buket cveća. Zagrlíće ženu oko struka i izjaviti da nikad nije bila lepša i poželjnija i da mu je danas nedostajala. Interesovaće se kako je provela dan, postaviće joj hiljadu pitanja pa čak i planirati zajednički vikend. Ukratko, ona će postati podzriva i počće da sumnja u njega. On nju potcenjuje, ne znajući kako je najbolji način da se mirno istraje u preljubi da ne menja ama baš ništa. Svi muževi prijateljica moje majke koji su varali žene uhvaćeni su zbog te nagle promene u ponašanju. Čini mi se da je Edgar bio na dobrom putu da sledi njihov primer...

„Kako si proveo vikend? Kako je Kamij?”

„Bilo je sasvim mirno. Hteli smo da se okupimo oko nje i uživamo.”

„A... Kako bi bilo da za promenu spavamo kod tebe?”

„Večeras si baš čudna. Šta se dešava? Da li je sve u redu?”

„Sve je u redu, ali eto, nikad nismo spavali kod tebe pa sam pomislila da bi bilo lepo za promenu. A i da ne plaćaš kiriju bez veze!”

„Ali zašto? Tamo nemamo stvari, nema ništa.”

„Pa šta onda? Presvući ćemo se sutra. Volela bih, eto zato.” Nakon dobrih deset minuta nategnutih pregovora uz mnogobrojna „ne shvatam zašto”, moja intuicija novopečene prevarene žene dostigla je vrhunac. On nije shvatao zašto, ja jesam. Napokon smo stigli kod njega pa sam počela da njuškam dok se Edgar kupao. Tačnije, preturala sam. Da, ako otvarate sve fioke u kući, prelistavate knjige iz biblioteke da proverite da nije nešto ubačeno, ako pretresate džepove sakoa i pantalona, čitate poštu i podižete jastuke sa kauča *za slučaj* da je tu nešto skriveno, preturati je odgovarajući glagol.

Dok se Edgar opuštao u peni do guše, ja sam četvoronoške čačkala mečku. Moram da priznam da nisam pronašla ništa kompromitujuće. Sumnjala sam bez ikakvih dokaza. Bilo bi dovoljno pismo, cedulja, slika, komad nakita, ali ne, ništa. Što sam više preturala, više sam se osećala krivom što sumnjam u njegov integritet i vernost, i više sam mrzela sebe zbog svog postupka. Nije me varao. Morala bih da se naviknem na tu prijatnu pomisao i da prestanem da fantaziram. Pridružila sam se Edgaru u kadi i po prvi put s mo vodili ljubav u vodi. Prezalogajili smo hranu koju je doneo iz Loa pa sam legla jer je bilo kasno. Pridružio mi se radi ponovnog maženja koje nismo imali ni vremena, a ni želje da dovršimo.

„Čekaj, dušo, čekaj... osećam nešto u krevetu. Šta je sad ovo? ”

„Da vidim... Vidi, vidi... Nemam predstavu.”

„Da pogledamo... Ima dva otvora za noge, lastiš u struku. Da, čini mi se da se to zove gaće! Čije su ovo gaće?”

„Čije bi bile? Tvoje, ne?”

„Reći ću ti nešto u poverenju... Gaće, isto kao i pantalone, imaju veličinu. Vidiš, ja nosim 36-38 a ove gaće su broj 42. Dakle?”

„Dakle, nemam pojma. Nikad ih u životu nisam video. Veruj mi. Ne znam čije bi mogle biti ako već nisu tvoje.”

”... ”

„Prestani da me tako gledaš! Kunem se da ne znam čije su! Možda ih je zaboravila spremačica, ne znam.”

„Pa, u pravu si! Te Portugalke su baš vesele, uvek skidaju gaće kad spremaju kuću. Iz čistog zadovoljstva, jer vole da ribaju gologuze! A tvoja čak voli da se našali, pa gaće sakrije u krevet! Misliš da sam glupača.”

„Šta radiš? Odlaziš? Garans, kunem se da te gaće nisu moje.”

„Znam da nisu tvoje. Samo me interesuje ime vlasnice.”

„Ne znam šta da kažem. Znam da sve govori protiv mene.”

„Ma nije valjda...”

Ponekad ne вреди raspravljati, bekstvo je najbolje rešenje. Otišla sam. Dobro sam uradila, čini mi se da sam bila u stanju da ga zubima uštrojim...

20

Nedelja je brzo prošla. Edgaru je dva dana bio zabranjen dolazak kući. Za to vreme je imao za zadatak da osveži pamćenje i o „aferi gaća u krevetu” pruži bolje opravdanje od priče o spremačici-egzibicionistkinji. Na kraju je priznao. Ostalo je da proverim da li je to istina.

„Zovi Freda, videćeš. Poznaješ njegovu ženu, pa sam mu obećao da ti ništa neću pričati.”

„Još bolje, pozvaću njegovu ljubavnicu.”

Polazeći od principa da je bolje obratiti se bogu nego svecima, pozvala sam Freda i naredila da mi smesta da broj telefona i ime svoje ljubavnice, pod pretnjom da ću sve ispričati njegovoj ženi. Najpre je ne previše originalno promućao: „Ne znam o čemu pričaš”. Predložila sam mu da razmisli malo bolje i ubacila Edgara na tas uz naznaku da jedan od njih dvojice laže. Fred ili Edgar? Edgar ili Fred? Na kraju mu se pamćenje vratilo pa je ispljunuo ime.

„Dobar dan. Da li ste vi Žoržija?

„Ja sam.”

„Dobar dan, gospođice. Obavljamo malo istraživanje kod naših ženskih mušterija pa me zanima koji broj suknji i pantalona nosite.”

„42.”

„A veša?”

„Takođe 42. Zašto pitate?”

„Zbog istraživanja. Još jedno poslednje pitanje, poznajete li Freda?”

„Čekajte malo, ko je to? Je l' to neka šala?”

„Daću vam jedan savet, ako vam je stalo do života - odselite se, a pre svega nikada više nemojte prići Fredu. Jasno?”

Edgar je zapanjeno sedeo naspram mene i dugo se nije usudio da zine, ali je uspeo da se vrati u naš dom. Možda me je i prevario, ali ja sam ipak rešila da mu pružim šansu. Bar za sada.

Još dva dana do njegovog odlaska. Stan je u haosu. Svuda je odeća koju sakuplja kako bi je odneo u svoj stan i spakovao se. Pored toga, juče ujutru sam primila radni ugovor. Uskoro ću dobiti lepe posetnice s mojim imenom i steći ću puno novih prijatelja svojih vršnjaka. Edgar je oduševljen zbog mene. Tvrdi da je oduvek verovao da ću pronaći posao čim budem počela da ga tražim. Da,

da! To se svakako nije desilo zahvaljujući njegovim vezama, jer niko nije ni video biografije koje sam mu dala. Brzo sam pregledala sadržaj ugovora, parafirala svaku stranu, potpisala uz uobičajeno: „Pročitala i saglasila se”, upisala datum: „petak, šesti februar 2004.” i odnela na poštu. Pozvala sam majku i objavila dobru vest, platu i datum početka rada. Njeno: „Misliš da zaslužuješ medalju? Bilo je krajnje vreme, zar ne?” zvučalo je pomalo neprijatno, ali nisam dalje komentarisala. To se zove sazrevanje... Edgar je živčan. Lepo, i ja sam. Još uvek mi smeta ono njegovo: „Idem na Filipine sa Aglae”. Poleće za dva dana, a poznato je da jedno zlo nikada ne ide samo, juče, u subotu, uopšte nije spavao kod kuće. Morao je da prespava u kancelariji. U poslednjem trenutku je iskrasao problem koji je sa svojim timom morao da reši pre polaska u Aziju. Znam da ne laže, jer sam mu maznula ključeve od stana da bih napravila duplikat. Što znači da nije mogao da ode tamo. Pozvao me je oko jedanaest, gulaš je već odavno izgoreo u šerpi a ja sam zadremala pred nekom glupom emisijom na televiziji.

„Ja sam. Spavaš?”

„Ne. Gde si?”

„Zaglavio sam na poslu. Imamo užasan problem sa nekom mašinom i ne uspevamo da ga rešimo.”

„Koliko je sati?”

„Neću još doći. Potrebno nam je još dosta vremena da pronađemo i otklonimo kvar. Pozvaću te ako to sredimo brže. Važi?”

„Da li si sam ili je i ona tu?”

„Nemoj opet, Garans, odlazim u ponedeljak i zaista imam pametnija posla nego da se večeras natežem sa tobom. Evo, odgovoriću na tvoje pitanje: ne, nije tu.”

„Dokaži.”

„Smaraš me. Zvaću te.”

Presedela sam na krevetu i popušila bar osam pakli cigareta. U četiri i deset ujutru još se nije vratio niti je zvao. Ponovo sam sastavila bilans protekle dve nedelje. Nije bio sjajan. Neprestano sam vikala i nervirala se. Neprestano sam ga gnjavila, želeći da shvatim zašto ga u suštini više ne zanimam, zašto je sve češće odsutan, zašto mi ne pomaže u neugodnoj situaciji, zašto ređe vodimo ljubav, zašto mi se čini da se udaljuje od mene, zašto je

Aglae deo tima. U suštini sam bila potpuno svesna da mu prebacujem moje nezadovoljstvo i sumnje. Smatrala sam da je svojom nesposobnošću, odnosno nemogućnošću da mi vrati osmeh i poverenje u sebe odgovoran za sva moja duševna stanja. Postupala sam pogrešno, ali to je bilo jače od mene. Njegova naizgled očigledna ravnodušnost pojačavala je sadističko i mazohističko zadovoljstvo koje me je bolelo isto koliko i njega. Ne bih smela da mu prebacim ako se zagledao u drugu. „Zašto nju?”

„Sto puta sam ti objasnio, zato što se bavi odnosima s javnošću.”

„To nije razlog. Kako će dva meseca da vodi svoju firmu? Zaista veruješ da poznaje lokalne novinare samo zato što se u Parizu bavi odnosima s javnošću? Pa ti si lud, dragi moj!”

„Poznajemo se već dvadeset godina, da smo hteli da budemo zajedno, misliš da bismo toliko čekali? Veruj mi, timu je ona tamo zaista potrebna, važno je da pođe.”

„Bićete smešteni u istom hotelu ili u istom krevetu? Zašto odmah nisi rekao da i ona ide?”

„Jednostavno se nisam toga setio. Garans, molim te da ne preteruješ, ovo je smešno.”

„Najgore je što sam ubeđena da mi ne bi rekao da te nisam pitala.”

„Garans?”

„Molim?”

„Odjebi.”

Svađe se sa Edgarom uvek se završavaju na isti način. „Odjebi”. To kaže kad nema ništa bolje, kada ne zna šta da ispriča, objasni ili slaže a ne želi da se raspravlja. Nakon toga prošetala nekoliko minuta ili nekoliko sati, zavisi od toga koliko se iznervirao. Nikada ne znam kuda će, a kad se vrati ne pitam ga ništa. Ipak sam skoro ubeđena da se između njega i Aglae neće ništa desiti i da se neće pariti kao životinje iza mojih leđa pod izgovorom da su deset hiljada kilometara udaljeni. No plašim se se, plašim se njene ubedljivosti i upornosti. Plašim se da će iskoristiti našu razdvojenost da mu pije krv. Plašim se da ne stegne obruč oko njega i konačno ne ubere plodove rovovske bitke koju vodi protiv mene. Ukratko, plašim se. Dva meseca, to je dugačak period. Za dva meseca je sve moguće. Aglae se neprestano hvali da uvek dobija ono što želi ako je zaista motivisana. Strpljenje je jedna od njenih vrlina. Moja nije. Prisećam

se da je frigidna, dok ja nisam, kako bih se okuražila i sagledala lepšu stranu života. Činjenica je da zameram Edgaru što nije bio pažljiv niti hrabar da me pre donošenja odluke pita za mišljenje. Zameram mu što me je stavio pred svršen čin. Zameram mu što je kukavica i što me nije pozvao da pođem s njim. Kad dobro razmislim, ne ljutim se što mi je rekao istinu verujući da će mu priznata greška biti oproštena. Zameram mu što nije slagao. Radije bih da je otišao slagavši iz nehata uz rizik da jednog dana saznam... ili ne. Bila bih mirnija.

Edgar nije spavao kod kuće. Vratio se tek u sedam ujutru, premoren, sa modrim podočnjacima. Jedva je uspeo da se okupa i presvuče i odmah se vratio na posao. Moja majka uvek kaže da je muškarac „čiji Đoka miriše na sapun” neveran. Nisam bila u mogućnosti da proverim, Edgar je uleteo pod tuš pre nego što sam uspela da onjušim njegovo međunožje.

21

Došao je i dan zbog kojeg sam strepela. Edgar je otišao. Nisam ga ispratila na aerodrom. Prvo - nije tražio, drugo - nije dolazilo u obzir da ona žena kroči u moj auto, i najzad - nismo prespavali pod istim krovom. Provešću dva meseca sama. Dva meseca tokom kojih će se rešiti moja sentimentalna sudbina, i to zato što, a ovo je najnovije, pravimo pauzu. Ispravka, Edgar pravi pauzu. Jasno mi je šta to zapravo znači: definitivno me napušta, ali nema hrabrosti da mi u lice saopšti da raskida. Iznervirana sam, besna i beskrajno nesrećna.

Dan pred njegov odlazak odlučila sam da se priberem i da veče provedemo veseli i raspoloženi. Bila sam spremna da privremeno zaboravim na Aglae, da se potrudim oko njega, da ga mazim, da budem zabavna, kul, opuštena. Htela sam da povratim svoj sjaj kako bi me se rado sećao u Cebuu. Sve sam pripremila. To popodne sam pozvala Likove prijatelje koje nisa m poznavala, Nadiu i Eusebija, vlasnike firme za iznajmljivanje luksuznih automobila. Bili su u mogućnosti da mi pod povoljnim uslovima iznajme limuzinu sa vozačem. Takođe sam razbila štednu kasicu i rezervisala sobu u hotelu Krijon. Pozvala sam Edgara i najavila da ću doći po njega nakon posla, te da svoj auto ostavi na službenom parkingu. Što mu je odgovaralo, jer ga neće koristiti dok je na putu. Večeras samo treba da se prepusti. Pobrinula sam se za sve. Delovao je zbunjeno, od mene je pre očekivao glupost nego iznenađenje. U pola devet sam ga čekala u limuzini ispred kancelarije, s čašom šampanjca u ruci. Na sebi sam imala samo bundu, majčin nerc, a ispod nje crvene tange sa crnom čipkom koje mi je poklonio u avgustu, smatrajući da „deluju pomalo kurvinski“, što mu se dopadalo. Nosila sam i mrežaste čarape, crne podvezice i crne kožne cipele sa visokom petom. Naravno, stakla limuzine bila su zatamnjena. Ugledala sam Edgara kako izlazi iz zgrade, ali on mene nije video. Uzbudljivo je videti, a ne biti viđena. Otvorila sam prozor i pozvala ga. Mahnula sam vozaču koji je izašao i otvorio vrata kako bi mi se Edgar pridružio u toplom. Seo je pored mene, napet kao da u zadnjici ima hemoroid veličine mandarine...

„Kakav je ovo fazon? Kakva su ovo kola? Kakva je to odeća?“

„Ovo je moje iznenađenje. Večeraćemo i spavaćemo u Krijonu. Živeli, ljubavi! Nećeš da nazdraviš?”

Želela sam da zapamti ovu noć. On takođe. Ne iz istih razloga. Delovao je kao ekspres lonac pod pritiskom. Odmah me je obasuo primedbama u stilu „nisam shvatala, o čemu li sam ja razmišljala, šta je meni padalo na pamet, nisam živela u realnosti, stvari se neće srediti bacanjem prašine u oči, šta li sam ja zamišljala!”. Sećam se da sam vam rekla da se Edgar nikada nije nervirao. Pogrešila sam. Sinoć se iznervirao, prvi put nakon gotovo sedam meseci. Otišao je. Zaista. Edgar me je jednostavno otkao, iskoristio je svoje putovanje u Aziju, koje se taman zgodno namestilo, kako bi preispitao našu vezu i svoja osećanja. Verujem da će mu Aglae u tome pomoći. Ona mu je prijateljica, zato je tu. Računam da će biti nepristrasna i uticati u moju korist. Moj dragi više ne zna šta da misli, a cirkus koji sam mu napravila zbog njegove najbolje drugarice mnogo ga je potresao. Da ne zaboravimo priču o Fredu. Tako mi je rekao. Naša budućnost je dovedena u pitanje jer on smatra da ne može da živi sa tako ljubomornom i posesivnom ženom, koja mu pored svega ne veruje. Takođe smatra da sam se poslednjih nedelja mnogo promenila i da sam izgubila dinamičnost i životnu radost. Više me je voleo „pre”, ne želi da me povredi, ali se sa mnom sve više i više dosađuje. Zato često izlazi bez mene. Sve ovo vam istresam odjednom, jasno vam je da sam u šoku. Zna on da ga ja volim, ali previše ga pritiskam kad je naša budućnost u pitanju. Draga sam mu zato što sam, citiram, „simpatična”, ali sumnja da je stvoren za decu, brak i tako to. Čini mu se da sam se na njega bacila zbog onog prokletog biološkog sata. Zbog toga odbijam da sagledam probleme, prikrivam istinu i svima pričam da je među nama sve u redu i da smo najsrećniji par Francuske i Navare. Šta još? A, da...

„Nisi čak primetila ni da ređe vodimo ljubav.”

„Jesam.”

„I nisi se pitala zašto jednostavno nemam želju?”

„Neverovatno! Ti zaista veruješ da ja tebe želim? Nije ti palo na pamet da se možda silim?”

Ova izjava bila je pokvarena i netačna, ali povređenost ponekad izaziva bes, pa mi je izletelo. Uvek sam verovala da u fizičkom pogledu alhemija postoji, i da nas je i u najgorim trenucima seks

najviše zbližio. Zato je zvučalo neverovatno da on sebe mora da prisiljava. Biće da mu je Aglae predložila da pred polazak na Filipine sve istrese kako bi otišao spokojan i mirne duše uživao u boravku bez repova. Ne moram da vam crtam, ja sam rep...

„Imaće dva puna meseca da se oporavi. Nećeš valjda i dalje da sebi njome zagorčavaš život. Razumela bih kad bi je voleo, što čak nije ni slučaj.”

„Misliš da bi trebalo da razgovaram s njom?”

„Još večeras! Objasni joj da praviš pauzu, a ti i ja dobro znamo šta to znači.”

„Dobro, hoću.”

Jasno mi je da razgovor možda nije tekao baš tako, no osećam da toj guji nije mnogo trebalo da ga ubedi. Uostalom, u pravu je, ovakav rastanak je prijatniji. Uz svađu večere pred njegov polazak i zagarantovan raskid.

Da smo pričali, pričali smo. Pogotovo Edgar. Ostali smo u limuzini. Pred njegovom kancelarijom. Setila sam se vozača, sigurno je uživao i sutra će svašta moći da ispriča drugarima. Edgar tvrdi da je mnogo puta pokušao da mi skrene pažnju, ali da ja nisam ništa shvatila jer sam bila hermetički zatvorena. Saslušala sam ga dostojanstveno uvijena u nerc, povremeno gledajući uvis u stilu: „Samo ti pričaj, baš si interesantan”. A kada sam ja progovorila, šteta što pre toga nisam dobro razmislila.

„Samo napred, putuj, taman da se odmorim! Ne boj se, da ti nisi rešio da ideš, ja bih. Ovako su svi zadovoljni.”

Vozač ga je dovezao kući u četiri i četrdeset dva. Odatle je sa dva kofera otišao u pravcu Aglaeinog stana, da tamo prespava. Ja sam otišla u Krijon. Portir me je gledao kao da sam pala s Marsa, ali je ipak bio vrlo ljubazan. Što je bilo poželjno, s obzirom na cenu sobe i moje raspoloženje. Najpre sam popila sav alkohol iz mini-bara, a zatim sam poručila votku. Potom sam napunila kadu vrelom vodom i okupala se u mraku. Spustila sam nekoliko upaljenih sveća pored kade i pila pravo iz flaše. Probudila sam se s užasnom glavoboljom u kadi punoj ledene vode. Bilo je devet i petnaest. Edgar je verovatno već bio u avionu.

Žene su često varljive i ja sigurno nisam predstavljala izuzetak. Što više razmišljam, ubeđena sam da je trebalo da ga preklinjem, da se

okačim za njega i da ga zadržim. Trebalo je da vičem da ga volim, da ne mogu da živim bez njega i da to nema nikakve veze s biološkim satom. Morala sam da se pokajem i da ga nateram da razmotri svoju odluku uz pretnju da ću skočiti kroz prozor ako ode. Verovala sam da me voli dovoljno da bi ostao i sačekao bolje dane. Ali nije. Zaista je otišao. U dubini duše nisa m očekivala da će se to desiti. Desilo se, tačka. A da sam, a da sam, a da sam... Znam da je sve moguće, ali ništa me ne sprečava da prekid naše veze iskoristim za oporavak. Spomenuo je prekid, ne raskid. Možda zaista tako misli. Treba mu vremena da razmisli? Meni treba vremena da ga ponovo osvojim. Devojka koja ga je zaintrigirala, vesela devojka, optimista, nezavisna, ambiciozna i senzualna, ta devojka nije umrla, samo je zaboravila na sebe. Imam dva meseca da postignem svoj cilj i pokažem mu od kakvog sam materijala satkana. Nadam se da će dotle vreme učiniti svoje. I odneti moje suze...

22

Ovoga puta mi vreme ide u prilog, imam ga dovoljno kako bih izradila plan ponovnog osvajanja. Ako želim Edgara, moraću da se potrudim. Polagala sam isuviše nade u njega, svoj budući život sam u potpunosti zasnovala na tom paru, na nama, ne mogu tek tako da ga ispustim. Moja budućnost, moja deca, moja kuća i moja velika bašta sa lepom belom ogradom, moja velika kuca koja trči po loptu koju bacam dok berem cveće koje sam lično zasadila svojim spretnim rukama, moj veliki automobil parkiran na ulazu... sve je to u njegovim rukama, i ne prihvatam da tek tako nestane sve što sam gradila skoro sedam meseci. Znam da u ovom slučaju mogu da računam na podršku i razborite savete devojaka. Zameram sebi što nisam dovoljno verovala u njihovu sposobnost da me podrže, kao i u njihovo beskrajno razumevanje. Lagala sam ih o svojim aktivnostima. Prevarila sam ih. Osećam se bedno, ali ne smem da plaćem više nego što već činim, kako ne bih poplavila komšije.

Osam je sati, stigle su s punim rukama klope, spremne da raspravljaju o mojoj budućnosti i strategiji za šljokanje bez mamurluka. Večeras se dakle sastaje krizni štab. Danas je jedanaesti, moj život se pre dva dana preokrenuo. Spremaju večeru, a ja im naširoko objašnjavam situaciju. Otvaram slavine i bujica predugo zadržanih reči sliva se u potocima. Pričam im o vikendu u Lou, o mojim predosećanjima, o Aglae i njenim stalnim komentarima, o noći kada Edgar nije spavao kući. Spominjem limuzinu, hotel za osam stotina evra u kome sam se napila kako bih sve zaboravila, Edgarovo nerviranje, njegovu pubertetsku krizu, nesigurnost, o svoje strahove. Priznajem laži o onome što sam radila prethodnih nedelja, kako sam prevarila moje prijateljice koje volim kao sestre. Ispovedam svoju depresiju, strah da sam nesposobna da volim na normalan način, strah od starosti, strah da neću imati decu. Priznajem sve. Sve, čak i raskid i njegove razloge. Žili je prva reagovala.

„Ti dobro znaš da te volimo i u dobru i u zlu. Što se toga tiče, nemoj da brineš. Nije nas briga za sve te laži. Najvažnije je da ti nisi dobro, a mi nis mo mogle da ti pomognemo.”

„Devojke, zaista vas mnogo volim.

Naredne trenutke smo provele grleći se međusobno sa suzama u očima i ponavljajući da je naše prijateljstvo čarobno. Trenutak je bio veoma snažan.

„Veoma mi je žao što sam vas slagala. Osećala sam se tako bedno...” Žili me grli iz sve snage. Nekontrolisano grcam.

„Jasno nam je, jasno nam je... Nemoj više da plačeš, sve će biti u redu.”

„Jesi li pokušala da zadržiš Edgara, da razgovaraš sa njim?”

„Ne. Jednostavno sam ga oterala i rekla da ću se odmoriti od njegove ružne face.”

Nakon tog uvoda pretresamo moju vezu da bismo definisale njegovu ličnost. Puno pričam i plačem, povrh toga što istresam sve iz sebe, još i pijem kao smuk. U tim trenucima o njemu pričam sve najgore pa moje reči uveliko prevazilaze moje misli. Kritikujem ga i predstavljam u najgorem svetlu, a postojećim manama dodajem novi sloj.

„Pred drugima mi upada u reč kao da sam debil i da ga je sramota... Nikada me ne ohrabruje... Ne sluša šta govorim... Kažem li nešto pametno, pita u kom sam ženskom časopisu to pročitala... Nabeden je i sebičan... A ja sam do te mere želela da verujem u tu priču, da sam začepila uši i pravila se da ništa ne primećujem i da te sitnice nisu značajne. Ni kiriju ne plaća, a dobro zna da nemam ni kinte! Kad pomislim da sam poslednje evre spiskala na tog kretena!” Pijana sam i dosta mi je svega... „Znate li šta mislim o njegovoj pauzi? Da li znate? On meni to da uradi!”

Vino opušta, jezici se razvezuju, pa mi devojke priznaju da Edgara od početka nisu mnogo volele. Videle su nas zajedno i nisu verovalе da je on čovek za mene. Pošteno moram reći da je i meni to bilo jasno ali, naravno, nisam htela da priznam.

„Visok je i lep, čist, dopadljiv, ako tražiš savršenog muškarca, eto njega. Mislim na spoljašnjost. Ali ako se malo zagledaš, i to pažljivo, ljudski, nećeš nas ubediti da zaista njega želiš.

„Alize je u pravu, lepa moja. Oduvek si govorila da želiš pažljivog čoveka, čoveka koji bi te vukao naviše, na koga možeš da se osloniš, čoveka koji ti se divi i kome se ti diviš.”

„Ja se njemu divim.”

„Recimo, mada sada baš i nisam ubeđena u to. Da li se on tebi divi?”

„Nije on kriv, ovih dana nisam baš najuspešnija.”

„Prekini! Nećeš valjda još i da ga pravdaš! Izvini molim te, lepa moja, zaljubljen čovek nikada ne bi dopustio da potoneš, a on jeste. Da li ti je pomogao? Da li ti je pružio podršku? Savet? Ni u kiriji nije učestvovao! Normalan tip bi te podstakao da se trgneš, znao bi kako da te uteši, da te pokrene, danas ne bi bila u ovakvoj situaciji. Izvini molim te, ali on je samo radio svoj posao i mudrovao po večerama svojim tupavim pričama o vulkanima, ništa nije učinio da ti stekneš samopouzdanje i lepo se osećaš. Je l' tako, devojke?”

Tako je. Devojke se slažu s Marin. Pokrenula sam mašinu za kritikovanje. Izlišno je da pokušam da je zaustavim, niti želim. Zabavljam se slušajući kako razbijaju Edgara, pogotovu jer sam skroz pijana.

„Uvek sam ti govorila da je čudan. Vidi samo šta je uradio na dan svog venčanja!”

Letisija je u pravu. U više navrata sam se setila te priče. Večeras moram da se složim s njima. Znam da one sebi nikada ne bi dozvolile da ga osuđuju da ja sama nisam napričala gadosti na njegov račun. Da su procenile da sam s njim srećna i zadovoljna, prihvatile bi ga bez prigovora. Zbog mene bi se potrudile da ga otkriju, shvate pa čak i zavole. Od osam uveče do tri ujutru, uz smeh i zdravice „živeli, u zdravlje one budaletine”, Edgaru su sigurno bridele uši. Zatim ponovo cmizdrim i ponavljam kao pokvarena ploča: „Ali ja njega volim, ja njega volim...” U stvari nisam baš sigurna šta hoću. Smeh, suze, smeh, suze. Žili mi objašnjava da je to život. Znam.

„Devojke, ja želim da se on vrati. To je jače od mene. Imam trideset pet godina, nemam ni hrabrosti ni snage da počinjem ponovo. Znam da nije savršen, ali poznajem ga i umem da se nosim s njegovim manama.”

„Baš njega voliš, ili voliš predstavu o vama kao paru i o nekome ko će da ti pravi decu?”

„Volim njega, volim da sam sa nekim, volim da imam nekoga pri ruci zbog dece.”

„Onda moramo da smislimo kako da ti se vrati.”

Skoro je pola sedam ujutru. Smislile smo kako da urazumimo Edgara, a istovremeno i mene. Samo moram malo da oslabim, da počnem da se bavim sportom, da započnem novi posao kako bih bila aktivna i znala zašto ustajem. Svom životu moram da dam novi smisao, moram da se viđam sa ljudima, da izlazim, a ne da se zakopavam u kući, moram da se provodim, da živim, da se zabavljam kako bi o meni pričali, moram da flertujem, da vodim ljubav ako poželim... Ukratko, kada se Edgar bude vratio ja moram biti skroz, neodoljivo, nesumnjivo i izuzetno privlačna, poželjna, lepa, vesela i popularna. Čini mi se da je to dobar plan. Jednostavan i efikasan. Žili, Alize, Marin i Letisija upravo su otišle. Sama sam, ali me nije strah. Čak sam i optimista. Verovatno jer sam pijana do daske. Osećam da ću zaspati kao novorođenče i zaploviti kako bih popričala sa mojom omiljenom vešticom...

23

Nemam ni trenutka predaha. Danas moram da istrpim večeru sa majkom, koja se *u-žas-no* brine zbog mene. Pre petnaest dana sam je pozvala samo da bih joj spomenula svoj posao, tako da ništa ne zna o Edgaru i meni. Nisam želela da me udavi sa komentarima u stilu: „Lepo sam te upozorila” i „Lepo sam ti rekla”. Uporna je, da nisam pristala da se vidimo danas, nastavila bi da zove svaki dan. Ne smeta mi sama večera koliko pomisao na nju, pa sam rešila da odem, iako mi je jasno da je izbaksuzirala preteranim paljenjem sveća u crkvi kako bi moja veza sa Edgarom postala doživotna. Čak mi je početkom januara zakazala kod gatare. Idem trinaestog, a to je sutra. Ne verujem mnogo u te stvari, ali kad već ona plaća, a razgovor se odvija uoči dana zaljubljenih, možda je to dobar znak.

Kad bolje razmislim, dobro je što sam se potrudila da večeram sa majkom. Fantastična je i uvek pronade prave reči ohrabrenja kada potonem.

„Da se nisi malo popunila od našeg poslednjeg susreta?”

„Ne, baš sam na dijeti.”

„Tako sam i mislila, ugojila si se.”

„Rešila si da budeš fina?”

„Čovek ništa ne sme da ti kaže, odmah se ljutiš!”

„Ne ljutim se, napadaš me i kažeš mi da sam debela.”

„Imam valjda pravo da SVOM detetu kažem da mi se čini da je pantalone stežu a da iz toga ne nastane drama!”

„Dobro, dobro, stežu me, debela sam, ružna sam. Eto. Zadovoljna?”

„Dobro, osim težine, sve je u redu?”

„Odlično, hvala na pitanju. Edgar me je ostavio, sama sam i verovatno nikada neću imati dece, zato što sam matora a moja majka misli da sam gojazna. Ukratko, baš mi dobro ide.”

„Lepo sam te upozorila. Šta si mu opet uradila? Baš je bio fin!” Ponovila sam sve što sam pre dva dana ispričala devojkama. Majka je to primila još teže od mene. Iskreno veruje da sam za sve kriva ja, i da mi se to ne bi desilo da sam umela da zadržim muškarca.

„Sama si kriva, draga. Hoćeš i kajmak, i novac od kajmaka, i još i seljanka da ti se smeši. Garantujem da muškarac neće da šara ako

umeš sa njim! Veruj mom dugogodišnjem iskustvu.”

Matora sam. Sama sam. Umorna sam i naivna. Mislila sam da će makar da odglumi sažaljenje!

„Zašto me bar jednom ne poslušaj! Kada budeš imala decu, shvatićeš da majka njima nikada ne želi zlo. Čerka si mi, sama si. Nemaš ni muža, ni deteta, ni posla. U trideset petoj ništa nemaš, ništa nisi napravila. Misliš da me to raduje? Izvini, odmah se vraćam.

„Kuda ćeš?”

„U toalet, sedi tu i sačekaj.”

Ne mrdaj, Garans! Mirna! Glupo sam se nasmešila susedima koji su piljili u mene kao da imam osip. Majka se vratila nakon deset minuta.

„Sad mi je lakše. Gde sam stala? A, da. Ne znam šta ću sa tobom, draga moja. Možeš li malo da se potrudiš oko Edgara?”

„Mama, tvoj nos...”

„Šta je s mojim nosom?”

„Iz leve nozdrve ti viri nešto belo. Obriši se, sramota me je.”

„Govori glasnije, šapućeš, ništa ne čujem!”

„Iz tvoje leve nozdrve viri nešto belo.”

„A, sada? To je samo malo kokaina. Imala si sreću da naletiš na redak biser, a ti si ga ispustila. Kako si ono beše rekla? A, da... ne vuče te naviše, i izgledalo je kao da ga ne zanima nekakva tvoja priča.”

„Dosta je više. Sve shvataš bukvalno i ništa ne razumeš! Izbriši već jednom nos, ne mogu da trpim tvoje šmrkanje. Sva si bela.”

„Draga moja, stalno sam ti pričala: 'Život se sastoji iz kompromisa!' Kom-pro-mi-sa. Mislim da je problem u tome što si previše teška i zahtevna. Uspela si da nađeš pravog muškarca koji ostavlja dobar utisak, lepo izgleda i želi da živi sa tobom, a ti nisi mogla da ga zadržiš ni godinu dana pa da se venčate. Kako se vama sve to čini?”

„Nama?”

„Već sat vremena slušate naš razgovor, mogli biste i da učestvujete.” Moja majka je bila naduvana, ja nisam. Par kojem se obratila bio je zabezeknut. Pričala je brzo i glasno. Često bi promašila usta čašom pa joj je vino curilo niz bradu. Pre svega bih morala da se sredim, moj imidž retardirane curice dopadao se isključivo dečacima od osam do trinaest godina. A ako bi slučajno

očarao one starije, bilo je pitanje dana kada će da se umore i okrenu se pravim ženama.

„Uostalom, Edgar je otišao. Krajnje je, dakle, vreme da ona odraste.” U roku od dva minuta postala sam *ona*. Obrativši se gostima za susednim stolom koji nisu znali kako da izbegnu pogled te luđače, moja majka je nakon toga o meni govorila isključivo u trećem licu. Koristeći kondicional. *Ona* bi morala da se otvori, *ona* bi morala da prestane da sistematski kritikuje retke muškarce koji će ispoljiti izuzetnu dobrotu i pogledati *je*. *Ona* bi morala da postane finija, da izbegava prostačke šale kojima se samo *ona* smeje i da svoje rečenice više ne završava sa *kita, jaja, dupe*, što je sigurno bilo mnogo smešno u dvanaestoj, ali ne i u četrdesetoj.

Majka je ponovo ustala i posrćući uspela da se dovuče do toaleta da prikupi snagu, pošto je moju konačno iscrpela. Iskoristivši priliku, par koji me je posmatrao s iskrenim žaljenjem uspeo je da zбриše.

„Uzmi tašnu, dušo, brzo, evo je, vraća se. Sve najbolje, gospođice!”
„Hvala.”

Poštedeću vas njenog povratka do stola, prilikom kojeg se toliko prenemagala s konobarem da je izgledalo kao da će da ga spopadne iza šanka. Sva zamazana, nastavila je tamo gde je stala, ne primećujući da za susednim stolom više nema nikoga. *Ona* bi morala da sazri, da bude manje zahtevna, smirenija. *Ona* bi u suštini morala da izmeni sve *na sebi*, a posebno stav koji će joj čitavog života samo praviti probleme i privući loše frajere. Edgar je, naravno, predstavljao izuzetak u *njenom* tužnom sentimentalnom životu.

„Dosta, mama! Prekini već jednom da o meni govoriš kao da nisam prisutna, pusti me na miru, idemo odavde. Uopšte nisi smešna, žalosna si.”

„A, ne, ne, ne, niko ne ide odavde! Izgubila sam nit, gde sam ono stala?”

Bilo je dvadeset minuta posle ponoći, i vreme da prestanem da se usmeravam isključivo na bogate, lepe, pametne, verne, zabavne i zaljubljene muškarce jer idealan muškarac ne postoji, te prema tome bla- bla-bla-bla-bla-bla.

„Dete moje, reći ću ti nešto: ako je tvoj čovek bogat i velikodušan, neverstvo, ako se i desi, tim pre se može podneti, jer se često nadoknadi izuzetnom darežljivošću.”

Jasno je da je živila sa švajcarskim bankarom.

Pre nego što sam ustala, podsetila sam je da je u našoj porodici osam od deset žena već razvedeno.

„Pa i ti, draga mama.”

Podsetila me je da je ona barem bila udata.

24

Skroz sam demoralisana i odustala sam od svih svojih pametnih planova. Pukla sam. Nije mi ni do čega. Zaglupljujem se televizijom i jedem, jedino za to imam snage. Jedem. To mi je hobi, trenutna strast, veza sa životom. Ipak, uprkos očajnom raspoloženju, nisam otkazala sastanak sa sudbinom, te sam danas bila kod gatare. „Čime se vi bavite?”

„Nezaposlena sam nešto manje od dva meseca. Drugog aprila počinjem sa novim poslom.”

„Čini mi se da postoji predlog vezan za nekog muškarca, biće da je punačak jer me nešto svrbi brada... Mislím da smo se već sreli ili se poznajemo, bar po imenu.”

„Vi i ja?”

„Ne, vi i on. Predložiće vam nešto, ali obratite pažnju na detalje. Jasno?”

„...”

„Budite sigurni šta tačno želite da radite, i po kojoj ceni. Jasno?”

„Mene zapravo najviše zanima Edgar. „Dakle, predlažu mi se dva posla.”

„Vama?”

„Ne, vama.”

„VEĆ imam posao, hajde da se time više ne bavimo. Brine me srce, ne ono ostalo.”

„O tome mora mnogo da se razgovara, Klarans.”

„Garans.”

„Računam na vas, je l' tako? Mnogo mora da se razgovara.”

„Sa vama?”

„Ne, sa ljudima. Važno je jer će sve biti rekla-kazala. Šušu, rekla-kazala...”

„Šu-šu...”

„Tu je muškarac i za mene.”

„Za vas?”

„On je tu zbog posla, no dobro, to nema veze sa vama.”

„Šta? Posao? Frajer?”

„Tako je, lutko, ali moram da vas prekinem: vi ste osoba koja ne može u glavi da bude slobodna ako se samo bavi novcem.”

„Ne kapiram...”

„Klarans zna da, ako radi, krajem meseca dobija ček. Je l' tako? Šta će dakle ona da radi?”

„To ona vas pita!”

„Potpuno će se osloboditi, lutka.”

„Vi kao da imate istog dobavljača kao i moja majka!”

„Ali morate da napravite vizitkarte. Jer ja lepo vidim da nemate ama baš ništa. Hoćete li?”

„...”

„Najsmešnije je što, ćete ga ponovo sresti, ali on je to namerno učinio, nije to slučajnost.”

„Ko? Edgar?”

„Na žurkama on uvek priča sa svima. Vama će se činiti da muva sve što se kreće, ali nije tako.”

„...”

„A radi se o super prijatnoj osobi koja dobro zarađuje. Ja vas, Klarans, ne zamišljam sa trideset hiljada dece.”

„Ne?”

„Vaš muž mora da je južnjak, stavlja začine u sva jela! Što to lepo miriše!”

„Edgar je poreklom iz Loa.”

„Vi ste pomalo lenji, slažete se?”

„U stvari, to zavi...”

„Taj vas nikada neće izdati, ali će na početku biti oprezan, što je normalno s obzirom na sve što je proživio i tako to.”

„Aha... A gde je tu Edgar?”

„Mali, mali, to će vam prijati. Zaboravite na dojenje, nije to za vas!”

„Ni to?”

„Tog tipa nikako nemojte da ispustite, lutka. Je l' važi?”

„I dalje ne znam o kome pričate, ali dobro...”

„E, pa dobro. Obavezno me pozovite ako se nečega setite.”

„Naravno, tako će i biti.”

„Nije taj tip za vas. Batalite.”

„Zašto to kažete?”

„Je l' dogovoreno, lutka? Vaša mama će da plati sledeći put. Prijatno.”

Osećam se prazno, intelektualno iscrpljeno. Ništa nisam razumela *šta mi je sve napričala*, te je moja sudbina konfuzna i nesređena baš kao i moj život. Situacija je dramatična.

Važno: da ne zaboravim da pitam majku u kojoj je ludari iskopala tu gitaru.

25

Edgar me nije zvao od kada je otišao. Ne znam čak ni da li je dobro stigao. Ustala sam i uključila radio i televizor. Od njegovog odlaska uvek uključujem oba uređaja, zvuče utešno a danas mi je baš to i potrebno. A bolje da ih jutros nisam uključivala, jer mi je trenutno moral pao ispod nadmorske visine. „Izjavite joj ljubav cvećem”, „Poklonite joj srce od čokolade”, „Neka vaša ljubav traje koliko i večni dijamant.” Pucam! Svake godine isto. Činjenica je da sam ustala na levu nogu, ima razloga za to. Danas je Sveti Valentin! Mogla bih da pozovem onog ljigavca Leona kako bih večeras imala društvo, kako bih i ja dobila cveće, srce od čokolade, a možda i dijamant, što da ne? Sinoć sam nakon susreta sa gitarom večerala sa Leonom. Ružan je, debilan, nesiguran u sebe, njegova prednost je to što je sam i što me mnogo voli. Moja majka, opet ona, nije oklevala ni tren već je ponovo uvalila moj broj telefona sinu prijateljice - opet nečiji sin - stigao je u Pariz, gde nikoga ne poznaje. Nije se setila da me obavesti, pa sam od Leonovog poziva na večeru prvo pomislila da me Artur zeza.

„Halo? Ga-ga-ga...”

„Da, da, tako je, Gagaga.”

„Ga-garans? Ovde Le-le...”

„Lelektričar?”

„Ovde Le-le-leon.”

„Dobro, de, Arture, o'ladi, nisi smešan, skroz sam deprimirana.”

„Ne, ne, ja sam sin pri-pri, pri-jateljice tvo-je... tvoje majke.”

„Kako da ne. Zoveš se Leon i sin si mamine prijateljice. Važi. A ja sam majka sedmorice patuljaka.”

„Ku-ku, kunem se da se zo-zove-vem Leon i da je tvo-tvo-ja ma-ka da-la. „Moja baka se zove Režin, a ne maka Dala. U redu je, Arture, nisam u fazonu. Javiću se. Čao.”

Za svaki slučaj pozvala sam Artura i proverila da li me je on maločas zavilavao. Zakleo se u naših dvanaest godina druženja da nije. Zbunjena, pozvala sam majku. Potvrdila je da je da treba da očekujem poziv izvesnog Leona čija je majka njena prijateljice iz gimnazije.

„Leon je fin momak, samo moraš da znaš da je pre osam godina doživeo saobraćajnu nesreću iz koje još vuče posledice. Potrudi se da se ne kikoćeš kad ga budeš videla, i seti se šta sam ti rekla za večerom, vreme je da počneš da primenjuješ moju teoriju. Shvataš, mila?”

„Pre svega shvatam da ti nikako da sebi utuviš u glavu da ja nisam socijalna radnica! U tri lepe, tako je! Jasno?”

„Od kada se majci kaže u tri lepe?”

„Od kada se majka drogira! Koji je broj telefona tog idiota? Samo da znaš, pozvaću ga, ali to je poslednji put.”

„Baš lepo do tebe, mila. Rekla sam Monik da na tebe mogu da računam i da ćeš lepo paziti na Leona.”

„Monik? Je l' ona beše ima sina u Seulu koji čezne da me upozna?”

„Hmm, možda, da... Zaboravila sam.”

Ljubazno sam se izvinila i preko volje pristala na sastanak sa Leonom iste večeri. Uspela sam da se dovučem do restorana raspoložena kao da mi predstoji vađenje umnjaka bez anestezije. Već je bio stigao i po dogovoru me je čekao za šankom. Čim sam ga ugledala poželela sam da prođem pored njega kao da imam drugi sastanak na kraju sale. Uostalom, on me i ne poznaje. Ipak sam zastala. Bila sam besna kao ris.

„Leone? Da li me dugo čekaš?”

„Ne. Upravo sam stiga-gao.”

„Kada će naš sto biti slobodan?”

„Za deset mi-mi, minuta. Hoćeš li ne-neš-to da po-po... „Votku sa tonikom, mislim da će mi dobro doći.”

„Ga-ga...”

„Garans.”

„Ga-ga-garson⁶ ! Vo-vo...”

„Pusti mene, zatvoriće restoran dok se ti smisliš. Gospodine, molim vas, mogu li dobiti votku-tonik bez leda?”

Neću vas mučiti našim napornim razgovorom, no verujte da bih se rado menjala sa vama. Najpre je Leonu bilo potrebno tri čuke kako bi mi uz dvanaest hiljada „dede, vovo, bibi, mama, gaga, tete, titi i to to” objasnio kako prvi put u životu nasamo jede sa potpuno nepoznatom osobom, i da mu je teško da se opusti. Za stolom sam prvih dvadeset minuta napamet naučila jelovnik. Veoma uzbudljivo...

Smorila sam se pa sam pomislila kako bih mogla da iskoristim priliku da se izjadam. Bar nešto da radimo. Upustila sam se u beskrajni monolog posvećen isključivo Edgaru, našim zajedničkim problemima, neurozama, razlikama, mojim željama i mojoj ljubavi prema njemu. Istresla sam sve iz sebe, što mi je mnogo prijalo. Leon me je gledao pogledom pohovane ribe, čak i ako je hteo nešto da kaže, bilo mi je jasno da bi najpre morao da odredi način na koji će njegove ideje da izađu iz usta. Ipak se ohrabrio, osetio je da je na prijateljskom terenu. Stoga je i on ispričao dugu, uspavljujuću i de-de-taljnu verziju svog života i dela. Ukratko, Leon je programer i osmišljava nove igrice. Bio je u braku od svoje dvadeset treće do dvadeset osme godine. Nema dece, a žena ga je napustila dan pre nego što je doživeo saobraćajnu nesreću. Od tada se muči sa devojkama, pre svega zbog problema sa izražavanjem. Ustajala sam četiri puta pod izgovorom da mi se piški kako bih zvala Artura i molila ga da me zasmije.

„Ispričaj mi bilo kakav vic, inače ću umreti od dosade.”

„Svaki put kada izađeš s nekim tipom, priređuješ mi isti fazon, baš si naporna!”

„Hajde, molim te. Mesecima to nisam tražila od tebe!”

„Dobro, dobro. Ali samo jedan vic, da znaš. Radi se o frajeru koji odlazi petnaest dana na odmor i daje papagaju poslednje instrukcije: 'Nadstojnica će doći da ti da hranu i vodu, ostaviću ti otvoren kavez, moći ćeš da izlaziš, itd.' Zatim odlazi. Vraća se i s olakšanjem shvata da je sve u redu, pregleda račune i vidi da račun za telefon iznosi petnaest soma. Prilazi Kokou i kaže mu: 'Zezaš me, šta je ovo?' - 'E, pa, znaš, nisi bio tu, bilo mi je dosadno pa sam zvao svoju curu sa ostrva.' Kažnjava papagaja tako što mu širi krila i zakucava ih na zid uz pridiku u stilu: 'Neće tebi više pasti na pamet da telefoniraš.' Koko je dakle prikucan na zid, a naspram njega je Hristos na raspeću...”

„Je l' ima još puno?”

„Odluči se! Da pričam do kraja ili ne?”

„Hajde.”

„Papagaj gleda Isusa i započinje priču: 'Ćao. Ja sam Koko. Koliko si dugo ovde?' - 'Dve hiljade godina.' - 'Dve hiljade godina? Koga si ti zvao?’“

Bio je to jedini put te večeri da sam se slatko nasmejala. Volela bih da sam pre izlaska iz restorana smogla snage da Leonu objasnim kako je, eto, baš lepo od njega što želi da se ponovo vidimo, ali da od toga neće biti ništa. Ali eto, obećala sam mu da ćemo uskoro ponovo izaći.

Toliko o Leonu. Kroz nekoliko sati će se svi zaljubljeni na planeti sastati na finoj, užasno skupoj večerinki uz sveće i razmeniti ljubavne zakletve uz zagarantovan poklon i susret na brzaka pod jorganom. A ja? Ja ću da pripremam praznik zaljubljenih, ali bez mladića. I to je život, ali tuboran. I nepravedan. Preostale su mi Alize i Žili koje večeras niko nije rezervisao. Ako ništa drugo, možemo da ogovaramo momke koje nemamo, uzgred se moleći da sledeće godine taj bezvezan i komercijalan dan D provedemo udvoje, po mogućnosti ne u ženskom društvu...

26

Devojke koje imaju ljubavne jade za nekoliko nedelja u proseku izgube od dva do deset kilograma. U principu uopšte ne jedu, malo spavaju a mnogo plaču. Ja pak dobijam na težini. Već sam imala tri kilograma viška, a za jedanaest dana sam dobila još tri i sedamsto pedeset grama. Na zadnjici i butinama. Pročitala sam u nekom časopisu da psiholozi to nazivaju sindromom autodestrukcije. Što više kilograma, to sam sama sebi ružnija i više žderem, i obrnuto. Nemam čak ni želju da se isповраćam. Iscrpljuje me sama pomisao da zavučem dva prsta u grlo. Jedino moj celulit uživa, nikada ga nisam tako lepo pazila i mazila. Posmatram ga, obraćam mu se, ohrabrujem ga i milujem. Posle još malo otplaćem i mnogo jedem kako bih zaboravila da me je Edgar ostavio i da zbog njega od pozadi izgledam kao slonče. Primorana sam da otkopčavam pantalone kako bih mogla da dišem. Ruke su mi se opustile a unutrašnje strane butina i kolena se dodiruju dok hodam. Kad god prođem pored ogledala u kupatilu, a to je dve hiljade sto sedam puta dnevno, skakućem kako bih razmrdala svoje oklembeseno meso i utvrdila da mnogo ličim na puding u spačeku. Kako bi bilo da na vrata od frižidera postavim katanac, a na kuhinjske elemente električnu žicu? Imam sreću u nesreći. Nedostatak ljubavi nadoknađujem viškom hrane, a mogla sam da utonem u alkohol ili drogu, kao moja majka. Toliko se primila da veruje kako je to neviđeno dekadentno, čak bi i meni dala malo ako bih joj tražila. U fizičkom pogledu ne stojim, dakle, baš najbolje, što bi rekli. Po pitanju morala je još gore, naravno. Artur, devojke, pa čak i Leon, na smenu me zovu skoro trideset puta na dan i predlažu večeru, izložbu, kafenisanje ili šetnju. Svaki povod za izlazak iz stana je dobar. Moram reći da živim povučeno i sa spuštenim roletnama.

„Ćao, lepa, Letisija je. Hoćeš sa nama? Idemo večeras u bionju.”

„Ne mogu, Leon dolazi na večeru.”

„Leon? Zar nisi rekla da je budala i da nećeš više da ga vidiš...”

„Jesam, ali moram da promenim misli.”

„Do te mere si očajna?”

„Ne, samo osećam da sam ogromna, tužna i ružna.”

„Hoćeš da dođem?”

„Ne, hvala ti. Istrešću se i napuniti baterije uz mucavca koga prati logoped, a koji smatra da sam čarobna. Prijaće mom egu.” Leon je, po dogovoru, stigao tačno u osam. Dočekala sam ga u trenerci, starim čarapama i isflekanj pocepanoj majici. Teško da bi na tržištu našao tako dobru robu, tako seksipilnu. Moje namere su svakako bile jasne. Nenašminkana i neočešljana, sela sam naspram njega skrštenih nogu i sačekala da započne razgovor. Leon nit' smrdi nit' miriše, ali ga barem zanimam, a mucanje je njegova velika prednost jer je uvek zgodno da se ubaci u razgovor u nedostatku druge teme. Zato sam ga večeras i pozvala.

„Izgledaš predivno, Garans. Čak i tako odevena izgledaš seksi. Ti si...” Hej, šta bi s mojim mucavcem?”

„Izvini što te prekidam, govoriš drugačije nego obično.”

„Primetila si?”

„Ti ne... kako da kažem... ti ne....”

„Ne mucam?”

„Tako je.”

„Dunuo sam. Čudo kako mi pomaže da govorim. Verovatno zato što opušta.”

„Ti duvaš? Da ne vlada trenutno u Parizu neka epidemija drogiranja?”

„Drugar mi je dao malo. Od kada sam probao, logoped me ne prepoznaje.

Kažu da je ta trava neviđeno dobra.”

„Imaš malo?”

„Imam. Samo ne umem da je uvijem. Treba mi cigareta i pinceta da bih je ponovo napunio travom.”

„Uradi to, a ja idem po piće. Imam votku, tonik ili česmovaču. Šta hoćeš?”

„Isto što i ti.”

„Votku sa tonikom, znači.”

Pušiću travu koja opušta, a Leon više ne muca. Veče je dobro počelo. Uzbudila sam se gledajući samo kako je priprema i poželega sam da se prepustim. Povukla sam nekoliko puta i prostorija je počela da se okreće oko mene. Odnosno oko nas. Kao da sam stajala na letećem ćilimu. Mutilo mi se u glavi a usta su mi bila kao paralisana, razvučena u tupavi ukočeni kez sve do korena kose.

Leon se grohotom smejao čim bi me pogledao. Biće da sam baš delovala ufiksano čim se toliko smejao. Zatim mi je prišao. Njegov jezik je pronašao moj i odjednom smo ležali jedno na drugom i ljubili se. Ma koliko vam to delovalo čudno, taj prvi poljubac bio je vrlo nežan i prijatan. Neočekivan. Što kažu, *odelo ne čini čoveka*.

Leona i dalje u suštini smatram neprivlačnim, intelektualno ograničenim, i dalje ga smatram tupavim i nespretnim. Ali verujte, pod dejstvom druge i alkohola, to je sasvim drugačiji čovek. Svukao me je jednom rukom, natenane, kao da ljušti crni luk - sloj po sloj, metodično, polako. Opkoračio me je, a drugom rukom mi je držao ruke iznad glave. Uvod je trajao i trajao i, začudo, on za to vreme nije dozvolio da ga dotaknem. Zatim je ustao, pustio muziku i počeo striptiz, razrađen kao u filmu *Do gole kože*. Nisam verovala svojim očima, pitala sam se da li je to onaj isti Leon sa proslave Dana zaljubljenih. Njegova trava i moja votka dale su mu krila. Stajao je preda mnom. Igrao je loše, bez ritma, i bacao odeću preko glave vlažeći usne. Dramatično! Jezik mu je bio debeo i otečen. Izgledao je kao matori sadista i uopšte nije shvatao da je komičan. Posmatrala sam zabezeknuto, razrogačenih očiju. Kad je ostao samo u gaćama i čarapama, prasnula sam u dugo suzdržavani smeh. On je to doživeo kao ohrabrenje, pa je nastavio da se klati. Izgledao je kao jegulja izvučena iz vode. Napokon je skinuo čarape i spustio gaće. Umalo se nisam ugušila i progutala sopstveni jezik. Prizor koji se preda mnom ukazao, a volela bih da ste i vi to videli, istog trenutka me je otreznio i prizemljio moj leteći ćilim. Slika je bila takoreći apokaliptična. Biće da je Leonov penis prestao da raste kad je imao osam godina. U erekciji je njegov đoka bio veličine ovećeg morskog ploda...

27

Obukla sam se ne pogledavši u pravcu školjke naspram mene, i bez ikakvog objašnjenja zamolila sam ga da ode. Kiptela sam od besa jer sam sebi dozvolila da se uvalim u tako poražavajuću avanturu, a uz to propustila i potencijalno zadovoljavajuću noć seksa samo da je „on” bio bolje opremljen. Moje očajanje savladalo je moju volju, a Leonovo laskanje odradilo je posao. Verovatno sam mogla da se i dalje zabavljam s njim bez daljih posledica, kad zbog velike želje da se Edgaru osvetim spavajući s Leonom moja seksualna frustracija ne bi nadvladala moj razum. A da je bilo razloga za frustraciju, bilo je! Leon je pokupio odeću, navukao ju je piljeći dugo u svoja stopala kao da su se odjednom inficirala crvima, i otišao. Otišao je pokunjeno. Delovao je iskreno potišten što se osetilo i u njegovom govoru.

„Da-da-da, da-da, da li si lju-lju-ljuta? Zaista mi je ža-ža-ža- ža... žao...”

„Odlazi. Neću ni da komentarišem. Odlazi već jednom, odjebi!” Edgar je bio u pravu, jedno dobro *odjebi* u pravom trenutku zaista deluje! Otišao je sa svojom školjkom. Bila sam besna na sebe, na njega, na Edgara, na čitavu planetu, pa sam se mimo svoje volje na stepeništu razdrala: „Govnaru!”, i za poraženim Leonom snažno zalupila vata.

Kalimero⁷ je u pravu, život je zaista suviše nepravedan. Edgar me je ostavio, uživa na Cebu sa „onom”, a od odlaska se nije potrudio ni da me pita za zdravlje. Ostavio me je, samu i očajnu. U trenutku kad odlučim da uživam priča ispadne sranje, a ja postajem deo cirkuske predstave. Sreća me je odavno napustila. Nepravda, pa to ti je! Ujutru je čovek pametniji, te danas, naravno, osećam grižu savesti. Mrzim samu sebe. Sramota me je. Priznajem da sam bila surova prema Leonu. Verovao je da se zabavljam i nije imao loše namere. Nije zaslužio da ga tako izbacim. Kad biste samo znali koliko mi je krivo... Neljudski je iskoristiti slabost dobrih ljudi i prvom prilikom im se podsmevati. To nije pošteno, ružno je. Bila mi je potrebna žrtva, a Leon je bio idealan za to. Želela sam nekome da se osvetim zbog Edgarove odluke i svoje trenutne bedne situacije. *Sorry*, Leone. Jutros osećam da sam drugačija iako me jezivo boli glava i koren

kose. Znam da nije prvi put da vam to kažem, ali danas se *zaista* osećam drugačijom. Jučerašnji neprijatan događaj učinio je da se trgnem iz letargije. Dugo sam razmišljala i na kraju sam shvatila. Pre svega, gadim se same sebe, a ne Leona i njegovog patuljastog penisa. Setila sam se sebe, zavaljene, debele i raskrečene, kako čekam na njega ujedno ga opušteno i cinično odmeravajući kako bih ga bolje ocenila i osudila. Ponizila sam ga, maltretirala, otvoreno sam mu se rugala a da on u silnoj želji da me zavede toga uopšte nije bio svestan. S kojim pravom smatram da smem da prezirem druge verujući da sam bolja od njih? S kojim pravom smatram da zaslužujem više? Želela sam da se otarasim svoje slike u Leonovim očima, nju sam zapravo izbacila. Sada sam dobro, udarila sa m glavom o zid i spremna sam da isplivam na površinu. Moram da se vratim u formu, a pošto se od nečega mora početi, zvanično najavljujem da danas, devetnaestog februara, započinjem pravu dijetu. Razmišljala sam o štrajku glađu ali mi se to čini preteranim, a i majka mi je mnogo puta ponovila: „Štedi svog konja i daleko ćeš stići”. Sledim, dakle, njen savet i na frižider kačim spisak dugačak pola stranice:

Zameni pice, testenine, krompir, hleb, puter, kolače, bombone i kobasice sokom od šargarepe zbog tena, zelenilom zbog vitamina, salatom zato što je ukusna, a čorbama tek tako, zato što dobro deluju na spisku.

Pošto sam sada zabranjene namirnice stavila u kese namenjene nastojnici, ostaje mi karton mleka, teglica namaza i masline bez koštica koje sa m sačuvala za slučaj ako neko svrati na piće.

Nema ničeg goreg od dijete nametnute drugim ljudima pod izgovorom da se od njih očekuje nekakva solidarnost. Kao kada prestanete da pušite i istog trenutka postajete zakleti protivnik duvana.

„Taj dim je odvratn, kako li ga samo podnosite? Možeš li, molim te, da isprazniš pepeljaru? Uostalom, kako bi bilo da ne pušite između obroka i da zapalite samo jednu uz desert, i to ne svi istovremeno, to bi bilo korektno prema novopečenim nepušačima.”

Ona ista koja je dimila u vašim kolima kad su prozori bili zatvoreni zbog hladnoće, u trenutku dok ste vi prestali da pušite, danas vas masira pričom o štetnim posledicama duvana i činjenicom da jedva

odoleva iskušenju, pa bi bilo lepo da joj aktivno pomognete da istraje. Smor se umesto cigarete opredelio za žvaku. Koju pred vama žvaće po ceo dan kao krava, pokazujući usput svoje krajnike. Što je nepodnošljivo, ali vi znate šta znači tolerancija i ne komentarišete.

Prelazim na stvar: masline i namaz zadržala sam zbog toga. Ja sam na dijeti. Ostatak planete nije. Sutra ću otići u nabavku da bih povratila zdravo telo u još uvek poremećenom duhu koji želi da se oporavi. Moram da se pozabavim sobom i da se pazim. Sve deprimirane osobe morale bi najpre da se pozabave sobom. Time što će da se bave sobom bez griže savesti što vreme ne troše na druge.

„Ja sam, Arture. Potreban mi je broj telefona tvoje teretane i kozmetičkog instituta gde si poslao Benžamena. Znaš o čemu pričam?”

„Naravno, ja idem tamo. Hoćeš i ti?”

„Hoću. Znam da sam to rekla već dvadeset puta, rešila sam da prestanem da kukam i da se pokrenem. Ispričaću ti drugi put, ukratko, odvratno sam se ponela prema Leonu.”

„Prema Leonu? Šta ti je skrivio?”

„Baš ništa. Jutros sam shvatila da Edgara neću vratiti sa sadašnjim telo m i glavom.”

„Baš mi je drago, srce, devojke i ja smo se zaista brinuli zbog tebe. Obavestiću Alija da ćeš mu se javiti. Odobriće ti popust. Prijavi se za vežbe. Institut koji spominješ i u koji sam poslao Benžija pripada klubu.”

Potruga za novim „ja” počinje, dakle, skidanjem kilograma. Artur mi je skrenuo pažnju da su mišići takođe važni.

„Mislim da nema svrhe da budeš vitka a otromboljena. Po meni - bolje išta nego ništa.”

28

Nisam odmah otišla do teretane zato što sam šest dana provela u velikom spremanju i bacanju stvari. Takozvano prolećno spremanje. Još nije proleće, ali važna je namera. Iskoristila sam svaki trenutak. Bacila sam se u nabavku. Izribala sam celu kuću. Pregledala sam svoju odeću i odlučila da ubuduće nosim isključivo duboke izreze kako bih istakla svoje male ali ipak veoma lepe grudi. Poklonila sam demodirane i stare cipele. Pobacala sam okrnjene tanjire, sredila ormane i svuda ubacila osveživače. U fantastičnoj sam formi. Juhu! Poslušala sam Artura i uplatila godišnju članarinu njegovoj teretani. Članarina ističe dvadeset osmog februara 2005. Visoka i vitka gospođa, koja se zove Beatris i koja je izuzetno prefinjena, prima me kao da sam estradna zvezda, te svakog trenutka očekujem da me zamoli za autogram. Ne znam šta im je Artur napričao o meni, svi me zagledaju kao da sam Skarlet O'Hara. Ili pak svima izgledam ružno i debelo. Beatris mi pokazuje klub. Sauna, hamam, bazen za podvodnu gimnastiku ili klasično plivanje, sale za ples, aerobik, teretana, svlačionice, toaleti, kabine za kozmetičarke, razgledam sve a ona mi objašnjava čemu služe sprave i daje raspored časova. Artur je duša od čoveka! Rezervisao mi je i uplatio dan „intenzivne nege i oporavka” da bih proslavila povratak. Tako Karolin, kozmetičarka, naziva program koji mi predstavlja, a koji je Artur platio. Jezivo je skup, te se zbog svog pokrovitelja nadam da je efikasan...

Na recepciji obezbeđuju udoban debeli kućni mantil, peškir, papuče. Dan započinjem seansom u hamamu a zatim sledi piling tela. Njena rukavica uklanja neverovatne slojeve odvratnih sivkastih mrtvih ćelija, toliko ih je da mi se čini da se linjam. Osećam da moram da se pravdam guliteljki.

„Znate, kupam se svaki dan, čudno da ima toliko toga.”

„Da li sami radite piling?”

„Ne baš. U stvari, ponekad.”

„O, morali biste svake nedelje, to je važno! Uzmite ovo. To je sredstvo za piling blagog dejstva na bazi koštica kajsije. Fantastično je!”

„Je l' skupo?”

„Ma ne! Spakovaću vam i odgovarajuću hidratantnu kremu, videćete, vrlo lepo miriše.”

Nakon pola sata moja koža više nije hrapava već baršunasta. Masaža je sledeća na programu.

„Što ste vi napeti! Nešto vas muči? Nemate nikoga ko bi mogao da vas masira?”

„Trenutno ne.”

„Nemate momka? Baš čudno, prava ste lepotica. Ostanite na leđima, lepa moja, prelazimo na čišćenje kože. Je l' sve u redu? Nije vam hladno? Da pustim muziku? Ako ste žedni, samo recite. Au...”

„Šta je bilo?”

„Vaša koža je bas dehidrirana! Pijete li mnogo?”

„Mislite na alkohol?”

„Ne, na vodu. Važno je da pijete najmanje dve litre dnevno. Kako čistite kožu? Evo, tu je oštećena.”

„Obično koristim losion za skidanje šminke i vaticu, a nakon toga se umijem vodom.”

„Sad mi je jasno. Batalite vatu, šminku skidajte isključivo prstima. Pravite kratke kružne pokrete, evo ovako, a zatim lice obrišite papirnom maramicom.”

„To je sve?”

„Nema potrebe za dvadeset proizvoda. Preporučila bih vam ovo mleko, blagi piling za lice i dnevnu kremu za mešovitu kožu i crvenilo. Imate li noćnu kremu?”

„Ne, ne treba mi.”

„To vi mislite! Vaša koža živi i noću. Mora da se pripremi za razne spoljne agresije. Noću morate da joj pomognete. Ništa ne brinite, imam ono što vam treba.”

Nakon sat vremena, nekih osam hiljada mitisera i bubuljica iščezlo je sa moje kože. Crvena sam, kosa mi je masna i slepljena uprkos smešnoj papirnoj kapici iznad ušiju. Izgledam kao štrumf Glupan. Karolin tvrdi da moja srednja zona sada izgleda zdravo i da je moj ten bar dva tona svetliji. Već sam prikupila zalihu neophodnih krema i losiona, a dan je tek počeo. Strepim za svoju ušteđevinu.

„Sada ćemo ovako. Ostanite u kućnom mantilu i sa kapom na glavi, i pođite sa mnom do prostorije na kraju hodnika.”

Pratim je. Zaustavlja se i pozdravlja osobu koju ne vidim: „Dobar dan! Baš lepo izgledate.” Po glasu bih rekla da je muškarac, zaklanjaju ga široka leđa moje kozmetičarke, koja se pomera kako bi mi oslobodila prolaz. Muškarac takođe nosi kućni mantil, uopšte ne izgleda loše, a pre svega mnogo bolje od mene koja imam kapče na glavi i sjajnu crvenu kožu. Ne zadržavam se i trčim ka poslednjoj prostoriji kao da mi se kućni mantil zapalio. Ne mogu biti ružnija! Karolin mi se pridružuje s osmehom od uha do uha.

„Namazaću vam debelom četkom topao tečni vosak. To je vosak za sveće, ne brinite, nije mnogo vruć.”

„Premazaćete me po celom telu?”

„Osim po licu. Zatim ću vas celu umotati u providnu foliju. Onakvu kakva se koristi za namirnice. Potom ćete provesti dvadesetak minuta pod električnim čebetom.”

„I šta da radim za to vreme?”

„Odmaražite. Izgubićete dosta tečnosti, videćete kako ćete se posle osećati lako.”

Karolin je temeljna. Savesno prekriva voskom svaki milimetar moga tela. Toplo je, ali podnošljivo. Sve dok se vosak ne stegne... Posle je prekasno, ne smem da se pomerim da ne bih razbila kalup, inače će sve morati iz početka. Karolin mi skreće pažnju da bi bolje bilo da se to ne desi. Karolin se ne šali. Slušam je iz poštovanja prema Arturu koji plaća ove gluposti. Potom sam stegnuta kao viršla u providnu foliju i ne mogu da se pomerim ni za milimetar. Pretvaram se u mumiju. Osećaj je užasan. Svrbi me, a ne mogu da mrdnem. Umalo da se rasplačem.

„Kako je? Opušteni ste?”

„Ne, dojadilo mi je ovo umotavanje. Odvratno je.”

„Hajde, još tri minutića pa prelazimo na depilaciju prepona.”

Klasična depilacija voskom za jednokratnu upotrebu, pomalo neprijatna ali ni blizu mučenju koje sam upravo istrpela. Nakon tuširanja se oblačim, i moram da priznam da sam sasvim smirena i odmorna.

„Ovo je vaše. To su kese sa vašim kremama. Dodala sam još nekoliko proizvoda koji su vam potrebni. Evo vašeg računa. Platićete gore.”

Čim se Karolina okrenula, brzo proučavam račun. Ukupno 276 evra! Ne mogu da verujem! Nadam se da je reč o starim evrima, inače brzo idem da se prijavim za socijalnu pomoć! Preterano je, posebno zato što nisam ništa ni tražila. Totalno sam istraumirana, ali poznajem sebe, neću se usuditi da zinem. Gospođa Beatris, upravnica, doći će da proveri da li je sve bilo u redu i kako sam provela dan, odgovoriću „Da, zaista sam provela...”

„Evo i mene! Da li se Karolin lepo brinula o vama? Kako ste proveli dan?”

„Jeste, provela sam nezaboravne trenutke. Puno hvala na svemu.” Neviđena sam, znam. Mrzim samu sebe. Između ostalog i zbog ovoga...

29

Tara i Lila imaju genijalnu ideju. Zašto ne bih iskoristila dve nedelje pre početka rada u agenciji i oputovala na odmor, pocrnela, promenila misli i nastavila pozitivan trend kako bih izgubila preostale *obline*?. Snažnu volju crpim iz spanaća, bavim se sportom, jedem zeleno povrće, posne čorbe i ne praktikujem seks, te mogu da vam saopštim da sam već oslabila dva kilograma i sedamsto trideset dva grama. Grupa prijatelja iznajmila je veliku kuću na Martiniku, agencija tvrdi da je „na samoj obali”. Ako je stvarno reč o kući sa fotografije kataloga, znači da raj na zemlji zaista postoji. Biću tamo od šesnaestog do trideset prvog marta. Polećemo danas u tri popodne. Geografija mi nije jača strana, ali ako avion preleti iznad Cebua, mahnuću Edgaru, svinji koja mi još nije telefonirala. Složila sam se da je zamisao o odmoru odlična. Posebno zato što plaćam samo avionsku kartu, sve ostalo je već plaćeno, a ja se ne računam jer neću biti smeštena u pravoj sobi.

„Malo ćemo se stisnuti jer će za spavanje biti knap, ali će zato biti ludo zabavno, videćeš.”

U to ne sumnjam. Prijaće mi da ne sedim u Parizu iščekujući malo verovatni poziv sa Filipina. Tako sam sebe motivisala.

Spremna sam, dakle, da upijem sunce, vitamine i lepe pocrnele momke. Moral je na najvišem nivou a libido mi treperi u kukovima. Ipak, moram priznati da strepim. Kada sam bila mlada, sa dvadeset godina, bilo je dovoljno da se skupi grupa drugara i odmor bi se pretvorio u necenzurisano verziju *Slučajnih partnera*. Zatim bi se parovi formirali nasumice, prilikom izbora za mis „velike-sise” ili roštilja *on the beach*. Danas su deca svuda oko nas, neke od mojih prijateljica postale su majke. Svakog leta svi odlaze upareni na odmor, a njihova deca takođe su se sprijateljila. Više ne idem s njima. Za samicu je to previše deprimirajuće. Tara me je upozorila da će biti samo parovi s klincima. Jao! Ali saznala sam da je Martinik u martu kao lovište za samce. Štaviše, *to* je lovište stvoreno za mene. Lako su me ubedili da će sa njima zima na suncu sigurno biti vrela. Izuzetno vrela. Polećem za četiri sata i deset minuta, a još nisam uspela da u kofer spakujem mojih osamnaest haljina, šezdeset četiri bikinija i četrnaest krema za sunčanje. Kupila sam sve faktore, od

šezdesetice koja čuva snežno belu boju lica u stilu pantomimičara Marsoa na plaži, do nule, odnosno kreme za sunčanje i opekotine. Moram da se ubrzam inače ću se zaglaviti, a pošto ne dolazi u obzir da propustim let, napuštam vas kako bih se spakovala.

Juhu, evo me opet... Upravo sam se vratila u Pariz. Sletela sam jutros u zoru. Aerodrom je pun ljudi koji dolaze ili odlaze, prvi izgledaju bolje od onih drugih. Koža mi je divne zlatne boje keksa, prelepa sam jer sam oslabila i nabacila mišiće od plivanja. Zima je bila topla. Četrdeset stepeni u hladu. Vremenska prognoza je bila u pravu. Što se ostalog tiče, svako može da pogreši u proceni - bila sam opravdano strepela. Nije lako organizovati kuću kojoj je jedanaestoro odraslih ljudi i tuce poludelih klinaca bez čete dadilja. Pošto sam sestra, odnosno još bolje, sestra drugarice koja je „samo platila kartu i finansijski ne učestvuje u životu zajednice”, morala sam da se uklopim i pomažem.

Iako niko od mene nije tražio da ustajem tako rano, nije bilo realno da pokušam da spavam dok vrata lupaju, deca krešte, roditelji se deru da ne treba da me bude i da nije u redu da mi umoče mali prst u čašu vode da bi videli da li ću se upiškiti u snu. Takođe niko od mene nije tražio da idem u nabavku, ali mene je ipak oduševila ideja da provedem tri sata sa kolicima u hipermarketu, daleko od *Pokahontasa* i *Kralja lavova* koji mi idu na živce. Niko ništa ne traži od mene, ali ja ipak sve činim samo da mi ne prebace da uživam na njihov račun. Potom ću se veselo izležavati na plaži sa zavodnikom čije ime nikako da čujem jer se Natali dere kako će baciti ćerku kroz prozor ako tako nastavi. Ja jesam za, ali na plaži nije lako pronaći prozor. Ako se niko ne umeša i Natali ostvari neku od svojih pretnji, mala Viktorija će zaista provesti ostatak odmora zatvorena u vešernici... gde JA spavam. A to baš i nije lepa vest! U svakom slučaju, dovoljna da skočim, čvrsto rešena da se umešam pre nego što premlati đavolicu. Tek što sam sela a Elen, ružna-debela-užasna-večito-slinava-mala udarila je Sibil, koja je, pak, u njenu koficu ubacila pseće govno. Zaista je šteta ne podeliti poneki šamar, međutim ja za to nisam ovlašćena. Šteta, baš sam raspoložena da bijem. Nakon pola sata, lepo sam se istrčala kako bih smirila čopor, sva sam znojava i s penom na ustima shvatam da na mom peškiru nema nikoga. Zavodnik je iskoristio priliku i zapalio. Majke

raspravljaju o nevaspitanju bezobraznih kuca koje zagađuju naše trotoare svojim izmetom i osuđuju njihove vlasnike jer ih puštaju po plažama. Meni je upravo propala strasna noć zbog šestogodišnje idiotkinje koja je još uvek u piški-kaki fazi. Nikoga za to nije briga, anegdote gospođe Perić o tome ko se okliznuo na govno i pred Božić uganuo zglob sigurno su zanimljivije. Dođe mi da toj bezobraznici Sibil na bradu zalepim palačinku sa nutelom! Iako je iskušenje veliko a moja mržnja dostiže usijanje, znam da u tim godinama deca sve prenose. Previše je rizično. Biće dovoljno da je slučajno sapletem i da ostane bez užine i mlečnog zuba koji se već klata pa da povratim životnu radost. Radost bi međutim bila kratkog daha...

Uveče sam zbog silnog znojenja izgubila dosta tečnosti. Četvorogodišnji Janis sjajno se setio da svoje mrtve rakove uvije u gornji deo mog kupaćeg kostima. Zatim ih je upakovao u moju omiljenu i najskuplju haljinu za plažu i zakopao duboko pod zemlju: „Da rakoe ne bi poele kvabe”. Mrzim nepismene balavce. Njegova šarmantna i prilično mlohava majka Mari-Noel tvrdi da ga nikako ne treba grditi zato što je mališan to učinio kako bi se našalio. Zaista je mnogo smešno. Samo što „jadan mali” ne može da se seti mesta gde je, na plaži dugačkoj dva kilometra, zakopao moje blago. Znam, međutim, čime se poslužio da bi kopao, s obzirom na to na šta mi liči espadrila! Mari-Noel očito zamišlja da je ćerka Deda Mraza, i misli da ja još uvek pred Božić stavljam cipele u dimnjak, te mi nudi obeštećenje. Prvom prilikom. Napokon se vraćam sa plaže sa sisama na izvol'te jer sam se oprostila od gornjeg dela, i u zgužvanoj suknjici koja je takođe poslužila kao mreža. Treba li da dodam da se zbog slane vode skupila bar za metar? Ipak likujem, jer sam dobar drugar i znam da pravi odmor tek počinje. Veče je preda mnom, i sigurno obećava. Uostalom, već sam lepo preplanula. Na programu je aperitiv uz obalu, restoran u trendu, pomodna diskoteka i nežna noć u naručju kakvog lepog crnca koji će mi na uvo šaptati da sam najegzotičnija od svih. Zato sam tu. Za razliku od njih. Šarli je zaspao u kupaćim gaćicama na kauču u dnevnoj sobi, a smrdljive noge pune peska spustio je na jastuke koje stavljam pod glavu. Fransoaz, Natali i Alesija slažu slagalicu na kuhinjskom šanku, Žan-Žak, Ogisten i Lorin kuvaju rakove. Lorin vrišti da je „užasno ubijati ih

na taj način! Vidiš kako pokušavaju da pobegnu kačeći se za ivice. Jadnici, sigurno pate, to je grozno! Hajde, brzo stavi poklopac! Čekaj, podigni ga na dva minuta... Hoću samo da vidim koliko tim životinjama treba da umru kad voda ne ključa”, Žil i Žilijen se zaglupljuju sa klincima uz video kasetu. Moji erotski snovi naglo se raspršuju pored dečjeg: „Tišina, ništa ne čujemo!”, jer im smetam, i pitanja: „Kuda si krenula?” odraslih. Na ivici nervnog sloma, ipak uspevam da postavim pitanje.

„Niste spremni? Ne izlazite?”

„Hej, ženske, sestra vam je baš duhovita! Jasno je da nema dece i da nema pojma kako to izgleda!”

Uvređena, izlazim sama. Stigla sam do totalno prevaziđenog lokala. Prvog na koji sam naišla i koji mi je uzgred spomenuo zavodnik sa plaže. Igrala sam zuk⁸. Ne, *moral*a sam da igram zuk, što nije isto. Tek što sam ušla, spopali su me tipovi koji na ostrvu pohađaju neki seminar. Ružni, grubi i pijani, proveli su veče trljajući se iz sve snage uz moje butine. Iskoristila sam trenutak odsustva tih manijaka kako bih zbrisala dok me nisu silovali nasred piste, i vratila se kući u suzama. Sutradan sam ispričala da sam se ludo provela i da sam upoznala mnogo fantastičnih ljudi. Samo mi je ponos bio preostao... Što se izlazaka tiče, nas dvadeset četvoro, od toga dvanaest klinaca pod naponom, izašli smo na sladoled u luci, na Dijamantski rt. Dva puta u petnaest dana. Ne, zaista sam dobro uradila što sam sa prijateljima otišla da se opustim u tropskim predelima, vidite da mi je mnogo prijalo.

30

Aprilili! Aprilili! Aprilili! Četvrtak prvi april provela sam sa sestričinama i nisam uspela da se pomerim a da mi svuda ne zalepe desetine papirnih ribica. Smatram da sam dala sve od sebe i da je na kraju dana moja uloga uzorne tetke bila ispunjena. Kako bi najzad što duže uživale nasamo sa svojom omiljenom tetkom, Kapisin, Roz, Saskija i Kira požejele su da ih odvedem u zabavni park. Isuviše sam slaba da bih odbila, a želim da me vole, pa sam popustila i ne pokušavajući da objasnim da je botanička bašta zapravo pogrešna ideja jer mi smeta vremenska razlika, premorena sam a i trenutno nisam pri parama. Tara i Lila su mi platile veći deo odmora, toliko im dugujem i ne mogu od njih da žickam lovu kako bih zabavila svoje sestričine. Bile su presrećne da ih se reše na nekoliko sati, te su odmah pristale.

„Pa to je odlična zamisao! Slušajte Garans, cure, i budite dobre. Obećavate?”

„I nemojte svaki čas da tražite nešto od nje, jasno? Još nešto, cure, nemojte da vam je palo na pamet da donesete ribice. Jasno? Garans, računam na tebe, pripazi na njih.”

„Naravno, nema frke. Hajdemo, devojke.”

Provela sam popodne sa ogromnom ribom zakačenom na leđa, u društvu krda poludelih klinki koje su se non-stop cerekale. Platila sam ulaznice, atrakcije koje su devojke na sav glas zahtevale, prvu užinu, zatim drugu jer prva „nije bila neka”, bombone, prvi poklončić, a potom i drugi jer je prvi „bio bez-veze”, a sledeći put ću doći u šest ujutru i ostati do jedanaest uveče kako bi mi se dan isplatio. Ako ikada ponovo dođem, devojke će poći bez kaputa čak i po snegu, boli me uvo. Same će nositi svoje torbice sa klikerima i bižuterijom. Same će se pobrinuti da ne probuše kesu sa odvratnom polubolesnom crvenom ribom koju su prevarom dobile na takmičenju čarobnog ribolova. Sa onom istom ribom koju su mi moje dve sestre zabranile da donesem. Malo sam se zanela. Najgore je bilo što su, nakon što bi se tek nameračile na neku zabavu oko koje su se jedva složile, već razmišljale da odmah, *istog trenutka*, krenu do sledeće. A čim bi stigle do nje, razmišljale su kuda će dalje. Tako da sam imala osećaj da ni u čemu nisu uživale.

„Ogledala su bezveze, mrzim ringišpil, hoću da jašem ponija.”

„Poniji smrde, bezveze su. Ja hoću u kuću strave.”

„Ne u kuću stvave, pvašim se!”

„Samo da znaš, ja imam deset godina. I imam pravo na kuću strave.”

„Slušajte, cure, ili ćemo svuda zajedno, ili idemo kući. Kako god hoćete.”

„Neću na ringišpil, hoću ponije.”

„E ja hoću na ringišpil.”

„Glupačo.”

„Kapisin, već sam ti rekla da preda mnom ne psuješ. Izvini se.”

„Ona nikada neće isto što i ja!”

„Izvini se!”

„Izvini.”

„A sada odlučite šta hoćete. Samo da znate, brojim do tri. Ako na tri ne odlučite, vraćamo se kući.”

„Idemo kud god ti hoćeš ako se voziš sa nama.”

„Molim?”

„Hajde, kaži da hoćeš!”

Moja slabost će me doći glave. Tako sam morala da jašem konja koji se ljuljao napred-nazad pričvršćen za šine, da plovim po čarobnoj reci, da obrnem bezbroj krugova ringišpila u glupom avionu koji se neprestano spuštao i podizao, da se izgubim u lavirintu ogledala iz kojeg se ne bih izvukla da mi jedna mama nije pomogla. Ipak sam odolela zovu tobogana i pustila devojčice da se voze bez mene.

Sve sam proračunala. Jedan krug trajao je šest minuta. Uplatile su dva. Imala sam dovoljno vremena da odem po piće i da se lagano vratim. Na nekoj drugoj planeti. Kira se pretvarala da joj je zlo da bi me prešla. Kapisin je uvek bila spremna na akciju, pa je počela da vrišti zahtevajući da zaustave prokletu spravu. Kasnije sam saznala da je stala baš kada sam počela da srce m svoj hladan đus, uživajući u zasluženom predahu. Pošto su sišle, cure su smislile neverovatnu priču da su došle same, bez odaslog pratioca, i da nemaju novca za povratak kući metroom. Radnik kod tobogana se raznežio te im je vratio novac od osam karata koje sam platila i savetovao oprez pri povratku. Naravno, kad sam se vratila, njih nije

bilo. Da li vas je ikada zaista uhvatila panika? Prava panika? Već sam zamišljala kako zovem sestre i objašnjavam da su četiri devojčice pred mojim očima nestale. Maltene. U roku od samo dvanaest minutića. Onesvestila sam se. Od strepnje, stresa, straha da sam ih izgubila. Osvestila sam se u ambulanti, drhteći, bela kao kreč. Devojčice su stajale preda mnom, ruku punih bombona i kolača kupljenih od novca koji im je ljubazni čika dao za karte metroa. Mogu vam reći da su se utronjale. Smogla sam snage da ustanem, zatražim objašnjenje. Kapisin mi je sve detaljno ispričala a zatim sam svakoj od njih zavalila po dangu. Otpratila sam ih do Tare s osećanjem dubokog olakšanja. Nisam ih odala. Dogovorile smo se. Nikada više, inače ću sve da ispričam.

„Jesu li bile dobre?”

„Divne.”

„Kakvi su ovo paketi? Opet su te prešle! Šta smo se dogovorile?”

„Oдох ja, devojke. Već kasnim.”

„Ne ostaješ na večeri? Spremiću nešto na brzaka, devojčice moraju u školu.”

„Zlatna si, ali ne bih. Sutra počinjem da radim i moram da spavam da bih bila spremna. Sutra mi je prvi dan.”

Vratila sam se mrtva umorna, ali sam ipak smogla snage da devojka predložim da izađemo. Mi odrasli. Osećala sam potrebu da ludujem, da pijem, da se zabavljam, da se opustim i flertujem nakon sveopšteg posta. Žili je upravo dobila pozivnice za šlep ukotvljen na keju, blizu mosta lena. Njen drugar je rešio da ga iznajmljuje svakog vikenda i organizuje lude žurke. Pre odlaska u restoran sam odspavala, te sam se probudila komirana. Okupala sam se, presvukla, popila dve energetske tablete kako bih izdržala i otišla do Žili da se nađem sa ekipom.

„Au, ala si pocrnela!”

„A tek što si oslabila! Izgledaš fantastično!”

„Kako ste vi, devojke? Moram da vam kažem da i vi dobro izgledate! Da vam ispričam kako sam se provela, nećete verovati...”

Uz votku-tonik prepričala sam im svoje dve nedelje u samostanu, i stigle smo na splav. Vesela gomila čekala je pred ulazom. Svi su bili tu. Žili je poznavala organizatore, a posebno vratara Matijea koji nas

je uveo preko reda. Na obali smo čekale tek nekoliko minuta, i odmah smo bačene u arenu.

„Žili, idi do Sabin, reci da te ja šaljem. Daće ti kupone za piće za tebe i tvoje drugarice. Idi odmah, dok još nije gužva.”

„Hvala!”

„Devojke, želim vam lep provod, i budite dobre!”

„Preporuka je prava stvar...”

31

Upala sam u crnu rupu. „Obezbediće ti kupone.” To je jedna od poslednjih rečenica koju je moj mozak primio. Samo se sećam da sam otišla u pratnji, ali ne svojoj kući. Muškarac s kojim sam provela noć zove se Deni. Toga se sećam jer sam ga neprestano zvala *vragolan*. Pretpostavljam da mi je to bilo smešno, pošto sam nadimak ponovila bezbroj puta. Mislim da je bio smeđ. Mislim da je bio visok. Čini mi se da je poznavao Letisiju. Ili možda Marin. Nisam sigurna. Rekla bih da stanuje negde u desetom arondismanu. Verujem da me je zaskočio na podu, jer sam odrala laktove i kolena, a ne znam kako bih to drugačije objasnila. Znam da smo vodili ljubav pošto me noge rasturaju. Takođe znam da sam kući stigla taksijem, jer sam pronašla belešku sa vremenom vožnje: 6:50. Jedino mi nije jasno kako sa m uspela da ne zaboravim da moram na posao. Biće da sam u trenutku lucidnosti ustala u 7:30 da bih se spremila. Spavala sam manje od osam minuta i neviđeno sam mamurna. Idealno za prvi radni dan.

Stigla sam u devet i nešto, dočeka me je lično gospodin Šarve. U devet i četrdeset pet, tačnije. Došla sam kolima, a pošto sam se uporno držala ograničenja od dvadeset pet kilometara na sat, vožnja je malo potrajala. Neverovatno kako su ljudi nestrpljivi! Vozila sam zaobilaznicom, u drugoj brzini, s nosom na volanu, i to u srednjoj, a ne u levoj traci, i stalno su mi trubili. Čak sam morala da upalim sva četiri žmigavca da bi me ostavili na miru. Uostalom, od kada sam ustala sve radim usporeno, sve me toliko boli da čak i hodanje predstavlja teško mučenje. Nije baš zgodno što prvog dana dolazim rašrafljena, crvenih očiju, mrtva umorna i kose još vlažne od tuširanja. Gospodin Šarve mi je pozeleo dobrodošlicu. Ljubazan je, mada mi se čini da govori preglasno, njegove reči mi odjekuju u glavi kao da su mi zvona okačena za bubne opne. Trudim se da ga gledam pravo u oči ali ne mogu pa zrikam. Moram da se naslonim na neki sto, na zid ili stolicu inače ću da padnem. Čini mi se da mi je telo danas preteško. Prolazimo kroz kancelarije, ljubazno i ponosno mi predstavlja svoje saradnike, naziva ih *pastvom*. Stiskam vlažne, mlitave, snažne, male, debele, tanke ruke, ali nisa m u stanju da povežem likove sa imenima. Prirodno, gledam samo prste. Plašim

se da ćemo morati da ponovimo svečanost, ako jednom odlučim da na posao dođem trezna. Sve sam pomešala, imena, prezimena, stručnost, odeljenja, besmisleno je da pokušavam da ostavim dobar utisak, svaki put se zeznem. Trudim se koliko god mogu, ne pamtim ništa. Obe polovine mozga su mi potpuno prazne. Biće da se tu gore neke žice dodiruju i prave kuršlus u aparatu.

„Izabel! Vi ste znači knjigovođa?”

„Ne, ja sam pravnica, zovem se Frans.”

„A... Jasno mi je. Vi ste znači Izabel?”

„Ne, ja sam Ilis. Setite se sledeći put da bradu u principu nose isključivo muškarci. Biće vam lakše.”

Svi me čudno gledaju, a gospodin Šarve, koji me je upoznao dok sam još umela da govorim, iznenađen je mojim ponašanjem, mojim ćutanjem, odnosno načinom izražavanja. Što je razumljivo. Kao da u ustima imam vruć krompir.

„Sigurni ste da se dobro osećate?”

„Nije li ovde malo bučno?”

„Naprotiv, mirno je u odnosu na uobičajenu gužvu. Mislim da je za danas najbolje da vas odvedem do vaše kancelarije kako biste pregledali predmete za koje ćete biti zaduženi. Sutra ćete upoznati kolege sa drugih spratova. Može li mali savet?”

„Naravno.”

„Sutra dođite na vreme i pokušajte da obujete cipele iste boje, ako je ikako moguće.”

„Gle, stvarno! Baš je smešno! Ha, ha, ha...! Ha, ha, ha...! Strašno mi je žao ! Ha, ha, ha...! Oprostite, ne mogu da se zaustavim...”

”... ”

„Izvinite, zaista... Ha, ha, ha...! Evo, smiriću se, smiriću se. Zaista mi je neprijatno, ne znam šta mi bi.”

„Još nešto, Garans...”

„Da?”

„Imajte takođe uvidu da prvi utisak možemo da ostavimo samo jednom. Sreća vaša što sam vas već zaposlio.”

„Jasno mi je.”

„Ovo je vaša kancelarija. Aparat za kafu je odmah tu, a danas vam zaista treba.”

„Aparat?”

„Ne, kafa.”

„Smem li da zatvorim venecijanere ili moraju stalno da budu podignuti?”

„Spustite ih dok ste na sastanku. U suprotnom je kolegijalnije da ih ostavite otvorene.”

„Puno vam hvala, idem po kaficu i počinjem. Ne bih vas više zadržavala.”

„Vidimo se kasnije. Ako vam je nešto potrebno, informacija, kancelarijski materijal, bilo šta, obratite se mojoj sekretarici. Brinuće o svemu dok se ne upoznate sa ljudima i prostorijama.”

„Hvala.”

Zatvorila sam vrata žaleći što ne mogu da na kvaku okačim natpis *ne uznemiravaj*. Uprkos gazdinom savetu zatvorila sam venecijanere, sela i u tom trenutku se preda mnom sve zaljuljalo. Jedva sam uspela da ustanem, potrčim i dohvatim plastičnu kantu, postavim je ispred usta i isповraćam se. Na žalost, plastične kancelarijske kante su često u gornjem delu bušne kao čipka. Koliko puta sam već rekla da imaju previše rupa! Mlaz je bio takav da je nastao haos. Videći obim štete, briznula sam u plač. Tek dva sata kako radim u agenciji *Adeli*, a u dva poteza sam uništila desetak predmeta koji će za sledeća pokoljenja biti isprskana povraćkom. Uprkos mom trudu i trudu mog prsluka, koji je bio spreman na sve žrtve kako bih zadržala posao, nisa m uspela sve da obrišem pre nego što se jedna od sekretarica, Dorote, nije setila da dođe na upoznavanje.

„Kuc, kuc, kuc. Mogu li da uđem? Ja sam, Dorote.”

„Samo malo. Samo nešto da dovršim pa ću ja doći do vas. Još dva minuta.”

„Čudno zvučite. Jeste li dobro?”

„Da, da. Evo me. Završavam nešto i stižem.”

Izgleda da Dorote ne razume naš jezik jer je ipak ušla. Stajala sam pred širom otvorenim prozorom i tresla kantu kako bih njen sadržaj izbacila na donju terasu.

„Šta radite?”

Toliko me je uplašila da sam ispustila kantu koja je sletela kod komšija. „Ovaj...”

„Je l' vi često bacate kante kroz prozor?”

„Hej... kakav je to smrad?“

Preletela je pogledom preko moje kancelarije, i videvši u kakvom je stanju moja dokumentacija odmah je shvatila da mi je pozlilo. Ja bih na njenom mestu pobegla koliko me noge nose, ali verovatno je radoznalost prevagnula nad gađenjem jer je ostala da stoji u mestu i pilji u mene. Osećala sam se na votku, bazdila sam kao smuk, oči su mi bile krvave a maskara mi se slivala po obrazima i nisam bila u stanju da se suočim sa njom. Namerno sam se ponovo okrenula ka prozoru.

„Nije vam dobro? Da pozovem nekoga? Hoćete aspirin? „Ne, sve je u redu, hvala.“

„Sofi! Sofi! Dođi brzo! Nova je bolesna, vraćala je! Brzo donesi aspirin!“

„Možda ne bi trebalo da to razglasite po čitavom kvartu. Danas sam malo ošamućena, ništa više. Imam problema sa želucem, nije to ništa, proći će.“

„Na vašem mestu bih ostavila prozor otvoren, da se provetri. Ako sa m vam potrebna, moja kancelarija je četvrta sleva, na kraju hodnika, pored kopir-aparata, iza velike sale za sastanke odnosno preko puta Silvijine kancelarije. Hoćete li se snaći?“

„Danas možda ne.“

Provela sam deo prepodneva pokušavajući da susedima sa prvog sprata objasnim da je ova devojka, koja je videla duplo i bazdila, zaista nova saradnica agencije *Adeli*, te da je samo želela da dobije natrag kantu koja je na njihovu terasu sletela sticajem nezgodnih okolnosti. I da je u njoj zaista bila veoma smrdljiva tečnost, što je bilo normalno, ali da nema potrebe da brinu, jer je sve pod kontrolom. Čudom sam se čitava popela uz stepenice, jednom rukom stiskajući spašenu kantu, dok sam se drugom pridržavala za gelender kako se ne bih okliznula. U kancelariji sam isprala kantu a potom primetila da su moji venecijaneri podignuti. Kako bih prolaznicima delovala ozbiljno, počela sam da prelistavam predmete a zatim da ih prebacujem u nove fascikle. Izvadila bih papir, pravila se da ga pažljivo čitam, a onda ponovo složila. Postupak sam ponovila stotinak puta, i biće da sam delovala veoma zauzeto jer niko nije ušao da me prekine. Uvalila sam se u veliku stolicu kao stvorenu za dremku i za dva sata uradila posao od dvadeset minuta. Oko pola

dva sam sišla do parkinga kako bih odspavala pola sata u kolima, daleko od radoznalih pogleda. Trgla sam se u osam, bio je mrkli mrak i pojma nisa m imala gde se nalazim...

32

Evo, skoro dve nedelje radim u agenciji *Adeli*, i niko mi nikada više nije spomenuo tu neslavnu epizodu. Bacila sam se na posao da bih popravila loš prvi utisak. Nisam imala mnogo slobodnog vremena. Uskoro primam prvu platu, imam obaveze, pomoćnike kojima prebacujem sve što me mrzi lično da uradim, bonove za restoran, kvalitetno osiguranje koje pokriva sve zubarske troškove, istu onu stolicu koja se penje i spušta uz pomoć pedale, što sam otkrila juče, fiksni kompjuter i lap top, olovaka do mile volje. Mogu i da zaključam kancelariju ako ne želim da me uznemiravaju. Još nisam imala vremena da se zaista sprijateljim s bilo kim osim sa Martenom i Sirisom, o njima ću kasnije, ali od kada sam prestala da spavam u drugom nivou podzemne garaže, retko ručam sama. Uvek se nade neka dobra duša da me pozove. Muška duša, najčešće. Što je dobar znak. To dokazuje da me ljudi cene i žele da me upoznaju. Nije uvek tako, neudate žene bi svako jutro bacile čini na mene kada bi umele, sve u nadi da se više nikada neću pojaviti u firmi. Priznaću vam da se ne trudim mnogo da im se približim jer su brojčano nadmoćnije i duže se poznaju, te su samim tim u boljem položaju, pa je na njima da me prihvate, a ne na meni da se namećem. Moje drugarice, *cure*, ubedene su da su žene ljubomorne na mene pošto sam očigledno suparnica koju muškarci iz firme priželjkuju. U pravu su, već dva puta sam im otela zalogaj iz usta. Činjenica je da sam još uvek preplanula, zahvaljujući solarijumu, smatram da sam prilično lepa i trenutno u formi. Pred odlazak sam oslabila skoro tri kilograma. S odmora sam se vratila lakša za još četiri kilograma i sto pedeset grama. Postala sam vitka, što je divan osećaj. Živeo Martinik! Poznajem sebe, to stanje fizičkog blaženstva nikada ne traje dugo, znači, moram da ga iskoristim.

Potrudila sam se da osmotrim kolege sa sprata. Na drugom nas je četrdesetak. Ostali su raspoređeni na trećem i četvrtom spratu. Pokret rukom isuviše nežan da bi bio čisto profesionalan, čežnjiv pogled koji sam presrela između dvoje vrata, tajni poljubac u naizgled pustom hodniku, osmesi puni obećanja. Talentovana sam za otkrivanje preljubnika. Neću vam ih sve odati, ali Fransoa, na primer, oženjen i otac troje dece, spava sa jednom od knjigovođa,

An-Šarlot, koja mu nikada neće biti više od ljubavnice. Boli je uvo, i ona je u braku. Ortans je jedna od pomoćnica direktora nabavke i spava sa Tjerijem, komercijalistom i dežurnim plejbojem. Ona pak ne zna da on spava i sa Ameli, Lorans i Dorote. Sve mi je to ispričala Silvi, koja je dobro upoznata sa „fenomenom Tijeri” jer je i sama bila njegova žrtva. Silvi je do za sada jedina neudata žena koja sa mnom razgovara. Nova sam, i kao takva zanimljiva. Novitet. Žene su ljubomorne, a muškarci mi se udvaraju. Jednom i meni da se to desi.

„Kako si se zaposlila u agenciji? Poznavala si nekoga?”

„Šta si ranije radila? Gde si tako pocrnela?”

„Jesi li udata? Verena? Imaš li decu?”

„Neudata? Aha. Zašto? Od kada?”

„Jesi li poznavala Sirisa pre nego što si se ovde zaposlila?”

„Kolika ti je plata?”

„Šta ćeš tačno da radiš? Bićeš direktorka za klijente? Ali to je Lenin posao.”

Nadež je najglasnija. Nije ni čudo, odurna je. Ima ožiljke od akni i ogromne bubuljice oko usta. Nosi haljine užasnog cvetnog dezena od odvratnih materijala, kao kakva matora dekintirana penzionerka. Odmah me je uzela na zub, za šta me boli uvo jer je previše ružna i ne želim da budem viđena sa njom.

Pojedini muškarci me zagledaju, i to mi baš prija. Marten i Siris su posebno navalentni. Što nije ni čudno, spavala sam s obojicom. Čini mi se da sam zbog nedavnog ljubavnog razočaranja postala laka ženska. Potrebno mi je da napunim baterije, da vidim da se dopadam drugim muškarcima kako bih se osetila dovoljno jakom, lepom i opuštenom i ponovo osvojila Edgara. Trenutno svoju naklonost poklanjam svakom ko mi podiđe, zadržano me sasluša i odvali nekoliko banalnosti o mom izgledu i mojoj ličnosti. Nakon nekoliko dana udvaranja i otvorenih nabacivanja, prepustila sam se Sirisu na firminom parkingu. Uz stub od armiranog betona. Ni Marten se nije mnogo namučio kako bih ga odvušla kući. Marten je u *Adeli* već sedam godina u svojstvu starijeg kreativca, izuzetno je talentovan. Ima trideset devet godina, tamnu put i smeđe oči, dobar je kao hleb. Previše dobar. Od silne želje da bude uslužan, maltene je servilan. Radi sve što hoću, kad hoću, bez pogovora i komentara, s isključivim ciljem da me zadovolji. Isuviše je slab, osetljiv, zavistan.

U fazi je zaljublivanja, i nikada nije sreo ženu kao što sam ja - velikodušnu, lepu, pažljivu i seksi. Tako bar kaže. Vidi ti njega... Marten je veoma lep, dobro građen. Koža mu je mekana kao u bebe i lepo miriše. Dopadaju mi se njegove četvrtaste, široke i snažne šake. Dopadaju mi se njegove mišićave i zaštitničke ruke. Izluđuju me njegova čvrsta zadnjica i kukovi. Volim njegovo telo, ali ne i njegov um. A tek njegov način izražavanja.

„To mi je burazerov džemper. Oni što misle da. Će da vidim. De klopaš danas, tamo preko? De si ćušnula moje ključeve? Ko je to odvalio? U koliko čuki furamo?”

Gospode bože, ovo je neviđeno. Sreća da najveći deo vremena provodi sam u kancelariji i razmišlja, pa ne viđa klijente. „Skrivajmo se da bismo bili srećni.” Tako i radim. Martena viđam kod kuće, i to kasno uveče. Nikada ne idem kod njega i izbegavam izlaske kad je kod mene. Ne idemo u restorane, ne šetamo, nema bioskopa, nema zajedničkog društvenog života. Tako je najbolje. Sa Martenom nema osećanja. Nikada ih neće biti. Siris već dugo radi u firmi kao komercijalista. Voli svoj posao i dobro ga obavlja. Šarmantan je, zavodi, dobro se snalazi u teškim situacijama. Sirisa šalju da obradi neposlušnog klijenta koji se ustručava da agenciji poveri budžet. Ima svetlu talasastu kosu i svedo- smeđe, skoro zlatne oči, uvek je bled, vitak, visok metar i devedeset pet, uliva poverenje koje ume da opravda. Jedno veče me je otpratio do parkinga, jednostavno me je zaskočio i priznao da je to želeo od prvog dana. Uz njega otkrivam moć izgovorenih reči i uzbuđenje koje one pružaju dok mi na uvo isprekidanim glasom punim želje šapuće pohotne rečenice. Gubim kontrolu kada me divlje pritisne uza stub, pa ga i ja dodatno uzbuđujem govoreći šta bih volela da mu radim ili šta u tom trenutku osećam. U svakoj prilici, znači, svakodnevno punimo baterije u podrumu. Marten ne zna za Sirisa, a Siris ne zna za Martena. Stalo mi je da moje veze ostanu tajne. Još malo pa ću postati laka ženska sa sprata, uostalom, što da ne...

33

U petak, šesnaestog, Alize, Letisija, Žili, Artur i ja ponovo smo uveče otišli na žurku na splav na Seni. Marin je imala zakazanu večeru, pa još nije bila sigurna da li će posle nje biti raspoložena da se pokrene. Bio je to naš prvi izlazak nakon onog mog čuvenog pijančenja, stoga sam odličila da se ovog puta uzdržim od kupona za piće i da pijem samo običnu vodu. Izdržala sam pet minuta. Alize i ja smo kukavički ostavile Letisiju, Žili i Artura da čavrljaju, i krenule u obilazak i izviđanje splava. Tačnije, tražile smo prihvatljivo ljudsko meso. Od raskida sa Žilberom Alize nije imala nijednu vezu. Doduše, nije ih ni tražila, ali je volela da me prati u potragama koje su je zabavljale, iako su uglavnom bile neuspešne. Šetnja po krovu radi uživanja u pogledu na Pariz noću, šetnja do bara i nova tura votka-tonika, moja treća, i nazdravljanje našem dobrom i dugovečnom zdravlju.

„Gledaj me u oči, Alize! Kad nazdravljaš moraš da gledaš pravo u oči, inače sleduje sedam godina lošeg seksa. Brzo, još jednom!”

„Ne lošeg seksa. Bez seksa, što je mnogo gore.”

„A, ne, tu se ne bih složila. Veruj mi, bolje bez seksa nego da bude loš. I da znaš da... Ne mogu da verujem... Brzo, pogledaj!”

„Gde?”

„Pogledaj tamo, desno. Vidiš li frajera iza crнке obučene u crveno i crno?”

„Visoki plavi u odelu?”

„Ne, okreni se lagano ulevo, iza devojke sa dugom kosom stoji frajer kratke kovrdžave kose.”

„Visok, smeđ u beloј majici?”

„Da.”

„Sladak je. Poznaješ ga?”

„On je bio moj *prvoaprilski* ulov, sa njim sam otišla kući totalno nacvrckana. Zove se Deni.”

„Zašto mu se ne javiš?”

„Pomisliće da sam alkos! Sa njim sam otišla pijana, a posle petnaest dana eto mene ponovo u pijanom stanju! I još da se desi da me ne prepozna, na šta bih ličila? Ne, ne, neću mu prići.”

„Ne glupiraj se. Nemoguće je da te je zaboravio za dve nedelje. Hajde, idemo zajedno.”

Probile smo se do Denija *vragolana*, čiji sam pogled uhvatila dva puta pre nego što smo stigle do njega. Oba puta sam se široko osmehnula i mahnula jednom, a potom i obema rukama kako bi shvatio da se moja gestikulacija odnosi baš na njega. Izgleda da to nije bilo dovoljno, jer se oba puta okrenuo da bi video da li neko iza njega maše ili gleda. U mom pravcu.

„Rekla sam ti da je glupo da mu priđemo! Uverena sam da me se više ne seća.”

„Ma seća se, kad ti kažem.”

„A šta da mu kažem kad mu priđem?”

„Ništa. Reci: 'Zdravo, šta si radio od kada se nismo videli? Baš smešno što se srećemo ovde gde smo se i upoznali.' Ne znam, pričaj nešto.”

„Reći ću mu da je moje telo slobodno, ali da srce pripada drugom. Čekaj, stani tu. Uopšte nemam želju da pričam s njim.”

„Gleda te, sad je trenutak. Biću uz tebe, časna reč.”

„Zdravo, mladiću.”

„Hmm... Zdravo.”

„Kako je?”

„Dobro, hvala.”

„Dolaziš ovde svake nedelje?”

„Da, dolazim redovno od kada Matije i Anri organizuju zurke. „Aha.”

„A ti?”

„Šta, ja?”

„Dolaziš često?”

„Da, dopada mi se.”

„Jesi li meni malopre mahala?”

„Ja? Ne. Odnosno, tu i tamo.”

„Zašto?”

„Da bih ti dokazala da te se sećam, iako sam bila ošamućena.”

„A?... Poznajemo se?”

„Da, moglo bi se reći.”

„Kako se zoveš?”

„Rekla sam ti. Ime mi počinje na slovo G.”

U tom trenutku mi je prišla Alize i šapnula mi da je možda bilo bolje da se pridružimo devojkama kod bara, jer sam zaista bila u pravu, možda i nije bilo pametno što sam mu se javila. Ipak sam ostala kako bih ustanovila koliko je daleko u stanju da ide u poricanju naše šeme. Alize me je dokrajčila rekavši da ide da prošetala pošto joj je dojadilo da mi drži sveću. Čija je to bila greška? Uzalud sam je vukla za džemper, štipala i stezala ruku, pobegla je ostavivši me nasamo sa Denijem.

„Žeraldin?“⁹

„Šta, Žeraldin?“

„Smišljam imena koja počinju na slovo G... Čuj, uz najbolju nameru, ja zaista ne znam ko si. Žao mi je.“

„Garans. Zovem se Garans.“

„Ne bih hteo da ispadnem prostak i baš se osećam neugodno, ali vizuelno ništa ne pamtim, a devojke koje upoznajem na žurkama, ne bih da ispadnem grub.“

„Hajde i da se praviš da ne znaš ko sam, ali da ispadnem dežurna kurva koja hvata frajere po diskotekama, to je već preterano.“

„Nisam tako mislio. Samo sam hteo da ti objasnim da mi nije lako da zapamtim sve devojke koje upoznam.“

„... samo što ja nisam devojka koju si upoznao. Sreli smo se na brodu prvog aprila uveče, odveo si me u svoj stan, povalio na tapisonu, a otišla sam tek u sedam ujutru. Da li se sada sećaš?“

„E, pa mogu da ti kažem da nisam taj. Nisam bio...“

„Zdravo, Garans, kako si? Odlično izgledaš.“

„Lik, dušo, zdravo. Baš ti hvala.“

„Vidi, svi su tu! Baš mi je drago što vas vidim. Zar nisi rekla da više nećeš izlaziti od kako si se onomad napila?“

„Za dva minuta ulećem u vodu.“

„Ćao, kako si mi?“

„Ćao, Lik, da li je Marin sa tobom?“

„Čeka na red u garderobi, evo je. Biće oduševljena što si tu! Jedva sa m je dovukao.“

„Vi se poznajete?“

„Naravno, radimo zajedno! Koliko dugo već? Četiri ili pet godina?“

„Biće pet u junu. Orijentir mi je datum dolaska u Pariz. Stigao sam u maju i zaposlio se nakon mesec dana.“

„Poznajete se... Ne mogu da verujem.”

„Zašto?”

„Zato što se tvoj prijatelj već sat vremena pravi da ne zna ko sam. Drago mi je što si tu kako bi Deniju objasnio da nemam običaj da prilazim.

„Deni?”

„Šta je tu smešno?”

„Znači, niste se upoznali. Garans, ovo je Fabio Meneki. Fabio, Garans Kleber, Marinina dobra prijateljica.”

„Fabio? Ne zoveš se Deni?”

„Ne, i nisam bio u Parizu pre dve nedelje. Zaista mi je drago što smo se upoznali.”

Ima dana kada žalim što nisam potpuno nevidljiva.

34

Artur se oduševio što se kozmetičarka Karolin lepo pobrinula za mene i tvrdi da me ona obožava. Kako da ne. Nisam se usudila da mu priznam da mi je na kraju uvalila pola radnje a da me je nakon pet dana moj bankar pismeno obavestio da sam malkice u minusu. Minus za koji će u svakom slučaju da mi naplati ogromnu kamatu, a koji ću valjda brzo da pokrijem. Snaći ću se čim budem dobila prvu platu krajem aprila. Novčane rane nikada nikoga nisu ubile. Eto još jedne od omiljenih rečenica moje majke, koja pak nikada nije imala nikakvih novčanih problema. Naljutim se svaki put kada to čujem, i nikako da se naviknem. Obično joj odgovaram da je baš smešno kada vas nafatirane osobe gledaju pravo u oči i tvrde da novac ne čini sreću. Lako je to reći kada spavate na madracu punom dolara, a jedino životno pitanje jeste da li najpre kupiti nerc, uplatiti odmor u hotelu sa šest zvezdica na drugom kraju sveta ili najnoviji model automobila koji odabrani moraju da poseduju. Ili sve odjednom.

Odlučila sam da sutra uveče odem na prvi čas *stepa*. Mogla sam da biram - ili to, ili udruženje anonimnih alkoholičara. Odlučila sam se za *steper*. Imam termin u sportskom klubu tačno u pola osam. Ovo mi je prvi put, a instruktor kojeg sam upoznala poslednji put kada sam otišla u teretanu, pre sto godina, rekao mi je da je to za mene odlično. Nije mi bilo sasvim jasno zašto, ali moram da verujem proceni stručnjaka. A pošto je moje „novo ja” rešilo da se bavi sportom bar tri puta nedeljno, rešilo je da uloži i u adekvatnu opremu. Pošla sam lagano, kao sedmorica patuljaka kada se vraćaju s posla, ubeđena da je veoma jednostavno pronaći trenerku, odgovarajuću jaknu i kulturne patike, a sve to za manje od hiljadu evra. Nesrećni prodavac koji je prošao odeljenjem gde sam zevala u pune police i nasmešio mi se i dan danas je umoran od mene.

„Izvinite, gospodine, tražim donji i gornji deo trenerke i patike za tenis.”

„Pođite do odeljenja za tenis, vidite... tamo gde su reketi.”

„A, da, ali ja ne bih da igram tenis. Želim da se bavim sportom.”

„Kojim sportom?”

„Za sada nijednim. Pohađaću časove, sprave, tako to.”

„Sigurni ste da ćete ostati u sali? Važno je zbog patika.”

„Ne mora da znači. Radije bih da imam patike koje služe i napolju i unutra, ako je moguće.”

„Hoću da kažem da su vam, ako se bavite aerobikom ili *stepom*, potrebne cipele koje ublažavaju udarce. Ako idete na *strečing* ili na učvršćivanje zadnjice, potreban vam je drugi model.”

„Čujte, ja bih obične patike, osnovni model, a da ne deluju seljački.”

„Ovo je najosnovniji model. Koštaju dvadeset i pet evra i prave se u crnoj i tirkiznoj boji.”

„Jeftine su ali su mnogo ružne. Šta još postoji?”

„Koliko želite da platite?”

„Ne znam. Pokažite mi šta imate, pa ću da vidim. One od šezdesetak evra, kakve su?”

„Dobre, ako igrate tenis.”

„Aha... A ove pored, od sedamdeset evra?”

„To su patike za hodanje.”

„A one bele, u drugom redu? Pretpostavljam da su dobre?”

„Da. Ako igrate fudbal.”

„Nisam primetila krampone. Nemate iste za salu?”

„Ne.”

„U redu... Nećemo više da gubimo vreme, probala bih bele sa pertlama, broj 37, desno od onih crvenih.”

„Samo za aerobik.”

„Odlično. Samo ću se time baviti. Časna reč.”

Dok sam sela, sagla se da ih obujem i ustala kako bih se ogledala, prodavac je zbrisao. Čini mi se da se sakrio u ostavi. Obula sam patike *specijalno za aerobik koje će se samouništi* *promolim li prst napolju* i krenula u potragu za ostatkom opreme. Nakon puno vremena provedenog ispred svake police upoređujući firme, oblike i tkanine, odlučila sam se za nekoliko kompleta koje sam brzo probala. Ništa mi nije odgovaralo. Bila sam očajna jer je bio kraj radnog vremena te sam kupila najskuplji komplet setivši se ponovo majke koja je prisvojila poslovicu: „Što skuplje, to bolje.” Kupila sam gornji deo sa kapuljačom i rajsferšlusom i ravan donji deo u istoj boji, koji mi je pristojno stajao a savršeno se slagao sa mojim novim patikama. Sve to snežno bele boje. Tačno je da se lako prlja, ali ja nisam od onih koji se valjaju po zemlji, i budući da se u tome neću baviti sportom na otvorenom, jer mi je prodavač to izričito zabranio,

sve je na mestu. Odnosno u torbi, koju sam takođe kupila kako bih upotpunila opremu savršene sportistkinje.

U pola osam, petnaestak osoba čeka instruktora *stepa*. Obukla sam novu odeću i kosu sklonila trakom kako mi znoj ne bi curio u oči ako se od naprezanja oznojim. Ulazi francuska verzija vojnika Džejn, koju sam prozvala Jao Džejn. Obrijane glave, istaknutih mišića i s pločicama na stomaku, kratak šorts i majica bez rukava, minduša u nosu i obrvi, a čini mi se i na jeziku. Zapanjena sam. Mogu vam reći da sam u frci i da očekujem da će me kazniti nožem ako primeti da pokret koji treba da ponovim ne izvodim savršeno. Uz muziku do daske, Žasmin, to je njeno pravo ime, probija nam uši i naređuje uz pomoć mikrofona koji joj nekim čudom stoji na glavi. Do te mere se bojim da će mi pred svima odseći nogu ako pogrešim da sam super koncentrisana i totalno stegnuta. Za dvadeset minuta sam se sigurno popela na plastični stepenik ispred sebe i sišla s njega bar hiljadu puta. Gotova sam. Cedim se. Traka mi pada preko očiju prilikom svakog pokreta i spljeskava pramen koji moram da zabacim želim li da pratim čas Mišićave. Čak i ako izbegnem Žasminin pogled, kojim me može pretvoriti u kip, znam da me neće promašiti ako me uhvati. Ostavljam traku tamo gde joj je najzgodnije, a to je preko nosa i oka, i usredsređujem se na vežbe zabacujući glavu kako bih bar nešto videla preko jednog komada elastične tkanine.

„Hoćete da vam pomognem sa frizurom? Napraviću vam istu kao sebi, više se nećete mučiti sa pramenom.”

Nije to bilo pitanje. Nisam odgovorila. Svega mi je preko glave i crkla sam. Pretpostavljam da je to očigledno, jer me moje dve susedke, slično uplašene, gledaju sažaljivo u stilu: „Znamo kako je, prošle smo kroz to. Hrabro!”

Jao Džejn urla kao ludača da bi održala ritam. Naravno da to ne čini da bi nas ribala - u stvari, ko zna? - već kako bi smo je što bolje čule. Što je za mene ipak mnogo jer mi je ionako teško da se priviknem da slušam ćelavu ženu koja mi je upravo predložila da me skalpira.

„Ajde, opušteno! Tu smo da se zabavimo! I jedan... i dva... i tri... Silazimo sa stepenika i okrećemo se desno, i dalje pratimo muziku. Rekla sam desno, gospođice u dnu sale u belom!”

Ups...

„Idemo ponovo, korak ka sredini, pomeramo se na desno i hop, skačemo nalevo. Silazimo, pravimo pun krug, spuštamo levu nogu i slušamo muziku, molila bih. A ruke? Da niste možda paralisani? I ruke se pomeraju, je l' tako? Hoćete da vam pokažem?”

Ona ima nešto protiv mene. O, ne... sišla je s podijuma. Ako mi priđe, kunem se da ću se upiškiti u gaće...

35

Danas me je pozvao Lik. Odlično se slažemo i pravi s mo prijatelji, ali me on retko zove bez Marin, a nje nije bilo. Zvao me je zbog Fabija. Izgleda se nakon našeg tupavog susreta dosta raspitivao o meni. Ko sam, gde živim, da li sam u vezi, da li mnogo izlazim, da li mi se često dešava da ne prepoznam ljubavnike, i tome slično. Na kraju je od Lika tražio moj broj, i ovaj se najpre posavetovao sa Marin a potom mi se otvoreno obratio.

„Čuj, iskreno, ne zanima me. Opšte nije moj tip. A i ne volim muškarce sa rupicom na bradi. Mislim da sam jasna. Žao mi je, Lik, verujem da je tvoj drugar veoma fin, ali reci mu da nisam slobodna, da sam sa Edgarom.”

„Već sam mu rekao da si neudata.”

„Reci da si pogrešio.”

„Samo da te podsetim da si mu prišla ubeđena da je on tip s kojim si se kresnula pre desetak ili petnaest dana! Dakle, imidž verne ljube, po meni.

„Dobro, znam šta ćeš. Daj mi njegov broj. Hajde, slušam...”

„06 22 66...”

„Reci mu da ću mu se ja javiti. Može tako?”

„Zvaćeš ga?”

„Naravno da neću, ali ćemo bar biti mirni.”

Nisam želela da Lika dovedem u neprijatnu situaciju niti da ga lažem, pa sam zaista Fabiov broj snimila u svoj mobilni telefon, svesna da ga nikada neću pozvati.

Prošlo je skoro dva i po meseca a da nisam primila nijedan poziv iz Cebua. Zamolila sam Silvi, novu prijateljicu sa posla, da opušteno nazove Edgarovu kancelariju.

„Dobar dan, molim vas Edgara Kolena.”

„Žao mi je, on nije tu. Želite li da ostavite poruku?”

„Da li znate u koliko sati će biti u kancelariji?”

„On je u inostranstvu do četvrtog maja. Čekajte da proverim... Da, biće na poslu sledećeg utorka.”

„Zar nije trebao da se vrati ranije?”

„Gospodin Kolen se zaista vratio sedmog, ali neplanirano. Morao je natrag. A vi ste gospođa...?”

Otela sam slušalicu iz Silvine ruke i lično progovorila. „Da li se dugo zadržao u Parizu?”

„Vi ste...?”

„Koliko se dugo zadržao?”

„Hoćete li mi reći vaše ime, molila bih.”

„E neću! Hoćeš li da mi dogovoriš, jebi ga?”

„Ma odjebi.”

Jasno je da radi sa Edgarom. Edgar se vratio u Pariz i nije me udostojio poziva! Da je hteo da se pomirimo, našao bi vremena između svog dolaska i ponovnog odlaska bar da me pozove. Ništa. Čak ni mejl. Doduše, možda se naprečac vratio zato što mu je istekla viza. Možda je hteo da me pozove, ali nije stigao. Možda je otišao pravo u Lo da sahrani baku, ko bi ga znao? Možda mu smišljam opravdanja kako ne bih morala da prihvatim činjenicu da je među nama gotovo. Artur je osetljiv kao žensko i uglavnom daje korisne savete. Isuviše sam iznervirana da bih to zadržala za sebe a Silvi mi još nije toliko bliska da bih joj ispričala svoj život i peripetije.

„Arture? Opet ja. Zamisli šta sam saznala.”

„Šta se desilo?”

„Pašćeš u nesvest!”

„Trudna si? Agencija *Adeli* je pukla? Tvoja majka prelazi na heroin?”

„Još gore. Edgar je u Parizu od sedmog!”

„Kako si saznala?”

„Zapravo se vratio sedmog i ponovo otišao posle dan ili dva, ne znam tačno. Zar ne misliš da je mogao da se javi pre nego što je ponovo zapalio?”

„Baš me zanima kako si saznala!”

„Devojka iz njegove kancelarije nam je rekla da će doći četvrtog maja. Što pitaš?”

Artur je pitao zato što je hteo da mi saopšti da je Kejsi, prijateljica An- Katrin, sestre njegovog poslednjeg ljubavnika Fanfana, čini se videla Aglae, koju poznaje, i to pre osam ili deset dana u butiku u ulici Sen- Onore. Što potvrđuje izjavu telefonistkinje: Edgar je zaista bio tu, a zatim je ponovo otišao. Što bi značilo da je otišao bez pomoćnice. Artur nije hteo da mi spominje tu priču kako ne bih lupala glavu za slučaj da je An- Katrinina drugarica pogrešila. Imala sam

mnogo posla i druge obaveze na koje sam morala da se usredsredim, te nisam mogla da se prepustim tugovanju. Isto veče sam u pomoć pozvala Martena kako bi se isplakala na prijateljskom ramenu. Nakon njegovog odlaska zgrabila sam telefon i u pola noći proverila da li je Aglae zaista u Parizu. Javila se izbezumljeno. S maramicom preko usta kako bih izmenila glas odvalila sam nekoliko prostakluka, kao kada sam bila dete i zavitlavala ljude preko telefona, i tresnula slušalicu. Što je bilo totalno detinjasto, ali mi je prijalo. Nesrećna sam. Kada biste samo znali koliko mi Edgar nedostaje! Izigravala sam jaku ženu koja se bori i stalno izlazi, kreše se i pije, a time sam samo probala da popunim ogromnu prazninu. Počela sam da se bavim sportom, započela dijetu, lepa sam i preplanula. Svako veče skidam šminku po Karolininoj preporuci, svakoga dana stavljam kremu, promenila sam navike, upoznala nove ljude, itd. Sve sa m to učinila laka srca. Zbog sebe. I zbog Edgara. Tokom prethodna dva meseca nema dana da nisam pomislila na njega, da nisam zamišljala njegov život tamo, da nisam sanjala o njegovim poljupcima, milovanjima i našem ponovnom susretu. Martin i Siris su na smenu grejali moj veliki ledeni krevet, i postigli da zaboravim nežnost i toplinu Edgarovih ruku. Svako na svoj način brine o meni, pruža mi ljubav ili nežnost koje mi od raskida nedostaju. Nisam lagala, obojica znaju da čeka m Edgara i da ne mogu sentimentalno da se obavežem dok ne budem sigurna. Što Sirisu savršeno odgovara jer je zadovoljan sa nekoliko noći seksa tu i tamo, na parkingu ili na mom krevetu. Njegov život je očito u svakom pogledu ispunjen. Marten je, pak, napaljen. I to otvoreno iskazuje...

„Zaljubio sam se čim sam te ugledao. Šta mogu. Znaš šta bi me mnogo obradovalo?”

„Ne.”

„Voleo bih da se ujutru probudimo zajedno umesto da odlazim usred noći.” *Seti se da mu kupiš gramatike Bešerela, Bleda i sve jezičke priručnike koji se koriste od prvog do šestog osnovne.*

Marten je u pravu, nikada nije prespavao kod mene. Ni njemu ni Sirisu neću postaviti sveto jutarnje pitanje: „Čaj ili kafa?”

„Garans, stvarno bih voleo da sa tobom provedem čitavu noć.”

„Razumem, ali... kako da ti objasnim a da te ne povredim... Vidi, to se neće desiti.”

„Zašto? Hoću samo da znam što ti nećeš.”

„Zašto... Zato što... Zato što to nije moguće.”

„Reci to meni, zašto.”

„Zato što... Prvo, ne kaže se „reci to meni” već „reci mi to”, a uostalom... zato što... zato što volim da mirno doručkujem, sama, ne u krevetu, i bez nekoga ko će pored mene svuda da mrvi.”

„Ali ja nisam neko. Ja sam više od toga, je l' tako?”

„Mmdaa...”

„Tebi nisu važni trenuci gde ja dođem kod tebe?”

„Jesu, jesu, jesu.”

„Pa onda?”

„Onda, ne.”

Sladak je, ali pomalo tupav.

36

Marin je trudna! Da znate samo koliko sam srećna! Trudna je skoro tri meseca. Baš je hrabra, ja nikada ne bih mogla tako dugo da ćutim. Već toliko godina pokušava, terapije, analize i lekovi nisu pomogli, pa je odlučila da pode prečicom koju bi tradicionalna medicina osudila na sav glas samo da je saznala. Već šest meseci Marin početkom svakog ciklusa odlazi kod vrača negde u dvadesetom arondismanu. Ispija čudne napitke, on je masira, ljulja visak iznad njenog stomaka, u kolotovima dima čita ono što valjda treba kako bi zatrudnela. Iste večeri, kao i nekoliko narednih, Lik bi morao da popije veoma gorak napitak i da vodi ljubav u određeno vreme i u određenom položaju. Zvuči neverovatno, ali uspelo je. Marin je uradila sve testove. Pozitivni su. Čak i njen ginekolog, žena koja nas pet prati od puberteta, ne može da veruje.

„Ovo je pravo čudo, nakon toliko godina! Ne brinite, jajna ćelija je dobro usađena. Ovo dete će se roditi u novembru. Biće to lepa beba škorpija ili strelac!”

Sve četiri smo kume, Alize, Letisija, Žili i ja. Marin nije htela da preseče i da od omiljenih osoba odabere samo jednu. Složile smo se da je zamisao odlična i odlučile da je primenimo kad i na nas dođe red. Samo na dan krštenja treba ubediti sveštenika da je to ispravna odluka. Sve u svoje vreme.

Izašla sam na večeru sa devojkama, Likom i Arturom da proslavimo vest i naleteli smo na Aglae, sedela je u istom lokalu sa izrazito ružnim tipom. Već smo se bili smestili kada je, reda radi, došla da nas pozdravi. Napravila je krug oko stola i s izveštačenom ljubaznošću se pozdravila sa svima, a zatim je stala naspram mene...

„Kako si? Čujem da si se zaposlila. Sigurno ti prija da se ponovo ušemiš?”

„Od koga si to čula?”

„Od Sirila. Rekao mi da ste se sreli na splavu. U svakom slučaju bolje izgledaš. Drago mi je. I oslabila si, čini mi se?”

„Jesam.”

„Malo si se pri kraju bila opustila. Koliko si oslabila? Tri kilograma, četiri?”

„Pri kraju čega?”

„Kako ti se dopada posao?”

„Sve je u redu, hvala.”

„Ja sam crkla! Jedva sam se povratila od vremenske razlike, putovanje bilo pravi pakao. Od sedmog nikako da se sastavim. Radim non-stop i nemam ni trenutka slobodnog vremena. A, da... Da li si čula?”

„Šta?”

„Znaš da je Edgarova baka umrla?”

„Kamij?”

Ups, ups, i još jednom ups... Sećam se da sam spomenula: „Možda je otišao pravo za Lo da sahrani baku?” Nadam se da to nema nikakve veze i da nemam takvu moć da mi bude dovoljno da lupim, pomislim, pa da smrt odnese tu osobu.

„Da, zato smo se vratili zajedno.”

„Kako je umrla?”

„U snu. Da li si je poznavala?”

„Ne.”

„A, pa da! Nikada nisi bila kod njih.”

„Nemamo iste privilegije, to si bar morala da uvidiš.”

„Ne možeš da zamisliš koliko mi je bilo žao Edgara.”

„I te kako mogu.”

„Došao je samo zbog sahrane pa se vratio. Mislila sam da te je pozvao da ti kaže.”

„Vidiš, nije.”

„Sada razumem zašto je njegova majka bila ljuta na tebe, nisi zvala da izjaviš saučešće. Mislim da ne zna da ste raskinuli.”

„Pravimo malu pauzu. Hoćemo li da naručimo? Devojke, da li ste odlučile šta ćete?”

„Doduše, nije imao dovoljno vremena da ti se javi, ostao je samo dva dana.”

„Lepo od tebe što si svratila, mi bismo da večeramo. Hvala na vestima, i...”

„Veoma je zadovoljan kako je prošao u Cebu. Znaš da će možda da mu povere čitavu azijsku zonu?”

„Ne znam, i tebi je to sasvim jasno. Hoćemo li vino ili ostajemo kod šampanjca?”

„Ne bih htela da se zalećem, ali čini mi se da ti ne znaš.”

„Šta?”

„Da je Edgar u Parizu.”

„Vratio se? Ali nije još četvrti!”

„Vratio se ranije, na kraju i nije morao da ostaje duže. U Parizu je već pet dana. Nameravao je da ti se javi, pa sam mislila da znaš.”

„Mislim da bi sada trebalo da pođeš. Prijatelj te čeka.” Vest sam doživela kao šamar, ali nisam htela da plaćem pred njom.

Uspela sam nekako da zadržim suze. Grizla me je savest što kvarim Marinino veče svojim ljubavnim problemima, koji su mi odjednom delovali nerešivo. Još smo sedeli kada je Aglae otišla. Kod vrata se okrenula ka meni uz široki osmeh, a izdaleka sam sa njenih usana pročitala meni namenjeno „Vidimo se”. Pogled joj je bio pobednički. Bio je to pogled osobe koja je zadala konačni udarac i likuje. Čim sam stigla kući, naravno, odmah sam pozvala Edgara. Da proverim. U dva ujutru nije bio kod kuće. Najumiljatijim glasom stjuardese ostavila sam prvu poruku.

„Edgare, ovde Garans. Nadam se da si dobro. Žao mi je zbog tvoje bake, a drago mi je što si se vratio. Srela sam Aglae i volela bih da popričamo. Mnogo sam razmišljala i mnogo toga želim da ti ispričam. Ljubim te. Zovi me večeras čim stigneš. U bilo koje doba. Neću spavati.”

Treća poruka bila je znatno nervoznija.

„Opet Garans, ti kao da nećeš da razgovaraš sa mnom. Tri sata je, javi se.” U osam sati ujutru, deveta poruka bila je izrazito neprijatna. „Jebi ga, gde si? Zajebavaš me. Ovo je ne-znam-koja-poru-ka koju ostavljam. Upozoravam te, bolje se prihvati slušalice i javi se, inače si ga nadrljao.”

37

Već danima mu svakodnevno ostavljam jednu, dve ili tri poruke, pored onih osam hiljada puta kada pozovem i brzo prekidam vezu čim čujem kako se uključuje sekretarica. Juče sam ga, na dan praznika rada, tražila na poslu. Plus je bila subota, stvarno nisam normalna! Naravno da nije bilo žive duše, ali sam ipak zvala i zvala dve stotine puta u toku dana, u nadi da će se na kraju neko javiti. Poludela sam. Zamislite, čak sam se pre pet dana nacrtala u njegovoj kancelariji. Priznajem da sam malo popila. Toliko da nisam mogla da stojim, ali eto, alkohol mi je dao snage. Pripita i prerušena. Da, prerušena. Ne pitajte zašto. Stavila sam periku s dugom plavom uvijenom kosom. Obukla sam suknju s karnerima, mrežaste čarape, cipele na štiklu i bundu koju sam nosila ono večer u Krijonu. Komplet sam dopunila tašnom sa šljokicama. Na recepciji je bila nova *odjebi* devojka. Ona koja spušta slušalicu čim mi čuje glas. „Dobar dan. Izvolite?”

„Imam sastanak sa Gospodinom Kolenom. Molim vas javite mu da ga Roskan čeka. Ja sam prijateljica njegove sestre.”

Nekim čudom sam uspevala da stojim, ruka mi se zalepila na sto kako bi održala jedva postojeću ravnotežu, usredsredila sam se na telefonistkinju koju sam videla u duplom izdanju.

„Zašto ga tražite?”

„Ako vas neko pita, recite da ne znate. Budite ljubazni i pozovite ga... ODMAH! Da li sam bila jasna?”

Dok sam nameštala periku, ona je s gađenjem obrisala obraz na kojem se video veliki ispljuvak.

„Gospodin Kolen trenutno nije u Parizu. Vraća se tek...”

„Ja znam da se vratio. Zato prekini da lupetaš, brzo okreni njegov broj i reci da sam tu. Inače.

„Inače?”

„Inače ću stajati ovde i do ponoći bude li potrebno i pregledaću sve kancelarije dok ne pronađem tog skota!”

„Ako smesta ne izađete, moraću da pozovem obezbeđenje.”

„A ja ću da te sredim torbicom sa šljokicama, gaduro!” Pogledala me je kao da je očekivala da skočim na nju i ujedem je, no ipak je održala obećanje. Obezbeđenje je došlo, nosili su me na dva metra

iznad zemlje i izbacili iz zgrade. U jednoj ruci sam držala periku a u drugoj pasoš, morala sam da ga pokažem gaduri i čuvarima zbog glupe provere identiteta.

„Pa ja nju poznajem, to je luda alkoholičarka koja me sto puta dnevno maltertira telefonskim pozivima! To je bivša jednog od naših šefova. S obzirom na šta liči, jasno mi je zašto ju je g. Kolen šutnuo!”

Odogovor: „A da li si videla na šta ti ličiš?” bio je dovoljan da me katapultiraju na trotoar. Uz izričitu i konačnu zabranu dolaska u ovaj kvart.

Moje poruke su sve žešće i žešće, i lagano postajem nepodnošljiva. U agenciji, Silvi polako gubi strpljenje i dojadilo joj je da troši kredit svog mobilnog telefona zivkajući Edgara na njegov mobilni. On se ne javlja ni na te pozive iako ona prikriva broj. Biće da je oprezan. Istina, čini mi se da on zbog svega ovoga neće ponovo poželeti da me vidi ili čuje, ali to je jače od mene. Njegovo ponašanje je toliko kukavičko i nezrelo da osećam kako sam u stanju da ga maltretiram sve dok ne popusti. Za osam dana nejavljanja, zbog telefonskog poziva koji nikako da se desi, propao je sav moj višemesečni trud, sva energija i dobro raspoloženje koje sam akumulirala, sva nada koju sam polagala u njegov povratak. Devojke mi podižu moral koliko mogu, iako ne mogu da objasne Edgarovo ponašanje. Marin je isuviše čista, pa ne može ni da zamisli da bi me Edgar svesno povređivao ostavljajući me da iz bezobrazluka ili zlobe visim. Letisija misli da on možda jednostavno nije u Parizu, a da je mobilni zaboravio kod kuće. To što nigde nije dostupan prava je misterija, ali ne treba izvlačiti brzoplete zaključke. Alize smatra da Marin i Letisija nemaju pojma, pošto dobro zna - kada muškarac želi da stupi u kontakt sa ženom, to za njega nikada nije problem. Žili misli da ne vredi da smišljamo obrazloženja i bezbroj objašnjenja. Uvek će se naći jedno koga se nijedna od nas nije setila a biće ono pravo. Žili mi preporučuje oprez i kaže da ne bih smela da besnim bez pravih informacija.

„Ubeđena sam da će se na kraju javiti sa dobrim opravdanjem. Nikako ne mogu da zamislim da se pravi lud kako bi izbegao razgovor s tobom, čak iako ste raskinuli. A ti znaš šta ja mislim o njemu.”

„Podsećam te da mi je odlazak na Filipine najavio iz Loa a ne lično. Dakle, nemam ja ništa protiv da mu obraz bude čist, ali stvarno se nadam da će izaći s logičnim objašnjenjem.”

Siris smatra da je reč o kukavici. Po njemu, to je jedini razlog za njegovo nejavljanje. Čeka da se umorim i prestanem da ga proganjam. Više me ne voli, pa ga boli uvo za moja osećanja. Iz poštovanja prema našoj vezi, želim da me jasno obavesti da više nismo zajedno. Toliko bar može. Po Sirisu, Edgar se ponaša tipično muški. Verovatno je upoznao drugu, ali mi to nikada neće priznati. Zato se krije i do daljnjeg izigrava noja.

„Do čega daljnjeg?”

„Čeka da sama pronadeš drugog. Veruj mi, isti smo. Ne umem da raskinem. Nestanem i više se ne javljam dok mi devojka ne ostavi uvredljivu poruku i ne odbaci me.”

„Metod ti je odvratn.”

„Da, ali deluje.”

„Možda, ali je ipak odvratn.”

„Garans, ti si devojka na mestu. O'ladi tog tipa. Zaboravi ga, ili prihvati vezu kao što je naša.”

„Odlično znaš da to nije moguće. Ja njega volim. A tebe samo želim. To je sasvim drugačije.”

„Nećeš me uveriti da ga voliš. Jednostavno sebe ubeđuješ u to. Sve je zbrkano, a ja sam dobila toliko saveta da sam nesposobna da se jasno odredim. Samo znam da Edgar ne spava kod kuće. Ili da nije u Parizu, što znači da je Letisija u pravu. Ili je Siris pogodio da ima novu ribu. Poslala sam Leona u izvidnicu. Svako veče vrebam ispred njegove zgrade. U određeno doba, prilično kasno, oslobađa se zadatka i napušta osmatračnicu. Potom dolazi kod mene da podnese izveštaj, ili mi telefonira. Brzo sam se oslobodila griže savesti što zloupotrebljavam odanost jadnog Leona. Za njegovo dobro sam pokušala da ga izbacim iz svog života, a on to odbija. Na kraju krajeva, odrastao je i zna šta je za njega dobro. Upozorila sam ga da među nama nikada neće ništa biti. Ako misli da može da me navede da promenim mišljenje, neka snosi posledice. Sada je spreman da mi učini bilo koju uslugu. I nema ništa protiv ako neka od njih doprinese tome da povratim Edgara.

On želi da je budem srećna i to je sasvim u redu. Trenutno je Leon dragoceni saveznik, iako možda mislite da je on samo moja marioneta. Zna m da Edgar ne spava ni kod Aglae, jer Marten pak špijunira ispred njene zgrade. Moja majka uvek me je učila da ne igram na jednu kartu i poslušala sam je. Nikada ne bih pomislila da je muškarac spreman na takvo poniženje kako bi zadovoljio voljenu ženu. A tek dva muškarca! Nisam ni znala da sa m talentovana za manipulaciju, i to mi se sviđa. Naravno da mi se Martenovo i Leonovo ponašanje ne dopadaju, to ih u mojim očima čini još slabijima nego pre. Međutim, cilj opravdava sredstvo, a oni su mimo svoje volje postali sredstvo za ostvarenje mog cilja. Trudim se da ne razmišljam previše o tome kako ne bih sebi priznala da sam užasna. Trenutno mi je savest mirna. Ja sam, dakle, na oba mesta postavila špijune. Dobro sam se setila, Aglae se preksinoć vratila sa nekim tipom...

„Nije taj tip Edgar, kažem ti ja. Video sam ga kao i tebe.”

„Siguran si? Sasvim siguran? Dobro si zagledao njegovu sliku? Dobro razmisli, važno je.”

„Nisam ti ja debil kad ti kažem tako! Šta sam video, dobro sam video.” Dobro de, u redu je...

Leon se najavio. Preko telefona je zvučao veoma nervozno i užasno je mucao. Mora da mi ispriča nešto izuzetno važno i ne može da čeka do- do-do sutra.

38

Leon je stigao za manje od pola sata. Bio je veoma napet i zabrinut, pa sam mu predložila da ga izmasiram kako bi se smirio i da uvijemo malo trave. Opustiće se dok puši i ispričaće mi šta ga je toliko izbezumilo u onome što je otkrio. Dala sam mu ključeve Edgarovog stana i preklinjala ga da upadne dok je ovaj odsutan, ali on je uporno izigravao džentlmene provalnike.

„I-i-idi ti... lično!”

„Odlično znaš da to nije moguće. Zamisli da on baš tad naiđe? Šta da radim? Šta da mu kažem? Ti uvek možeš da kažeš da si pogrešio sprat ili da izmisliš neku priču.”

„Re-re-re... Rekao sam ti već, ne idem...”

„Kako hoćeš, naravno, imaš pravo da mi odbiješ tu uslugu.”

„Ne-ne-moj tako!”

„Pusti, nije strašno. Nema veze.”

Jednostavno je sakriven iza drveta osmatrao ko ulazi i izlazi iz zgrade. Morala sam da zloupotrebim svoju zavodničku moć i malo ga učinem kako bi učinio ono što sam tražila...

„Ako odeš, obećavam da ćemo zajedno provesti božanstvenu noć.”

„Noć sa to-to-bom?”

Ubedila sam ga. Otići će sutra. To je dakle bilo sinoć... Trava je delovala, Leonu se jezik razvezao, a njegova dikcija postala je tečna kao izvorska voda. Što se više oslobađao tereta koji ga je pritiskao, bolje se izražavao. A ja sam se povijala pod teretom njegovih reči. Zato sam rešila da se danas ubijem. Leon se do te mere plašio da ga Edgar ne otkrije da je ispred njegovih vrata drhtao celim telom. Moj dežurni idiot je zbog ogromnog stresa jednostavno ispustio baterijsku lampu i napravio užasnu buku. Ne jednom, ne dva, već tri puta zaredom! Sused, koji nažalost dobro čuje, na kraju je odškrinuo vrata i pitao ko je i šta tu radi, citiram, „u gluvo doba”, odeven u crno sa kapuljačom i vunanim rukavicama. Zapretio je da će pozvati muriju ako smesta ne ode, i počeo je da se dere kako bi uzbunio ostale stanare. Leon nije dalje čekao već je zbrisao kao zec. U žaru akcije debil je ispustio vezu ključeva u stepeništu i zapalio ostavivši ih tamo.

„Ali to nije sve. Desilo se još nešto... Ljutićeš se sigurno.”

„Ma ne, neću! Zašto ti tako nešto pada na pamet?”

Bože na nebesima... Sačuvaj me od iskušenja da ga bacim kroz prozor pre nego što sve ispriča.

Dok je Leon kao strela jurio niz stepenice, nije primetio da se neko brzo penje u suprotnom smeru, verovatno potaknut kričanjem komšije koji je i dalje galamio naslonjen na gelender. Kako bi izbegao maricu, Leon se usredsredio na svoja stopala i skakao je kao uplašena srna, preskačući po četiri stepenika odjednom. Kapuljača mu je smetala da, kako kaže, vidi „široko”, pa se pametno setio da je skine u trenutku kada je druga osoba stigla do njega. Bio je na tren zaslepljen, te se desilo neizbežno: sudario je sa drugim čovekom pa su zajedno pali. Zagrljeni su se strmoglavili čitav sprat, a jedna kapuljača ostala je na stepeniku. Naravno, u tom trenutku su izašli svi stanari. Leon je ustao i otrčao do vrata, pretrčao dvorište i trem najvećom brzinom, a onaj jadnik je ostao da leži ošamućen.

„Ali to nije sve... Najgore tek dolazi. Rekao sam ti da ćeš da se ljutiš.”

„Nemoj mi reći da ima još? Meni sve ovo već zvuči neviđeno...” Leon je povratio dah iza drveta odakle je obično stražario, pa je skinuo crnu jaknu i rukavice. Sakrio je sve između dva automobila, kako bi ih kasnije uzeo i otišao kući. Vatrogasci i pandur stigli su za manje od deset minuta. Leon je prišao i pridružio se radoznalcima kao da je upravo naišao pa je pitao šta se desilo.

„Neko je povređen prilikom pokušaja obijanja. Provalnik je pobjegao a čovek koji je pokušao da ga zaustavi polomio je nogu.”

„Po-po-lomio nogu?”

„Tako kažu. Domarka kaže da je videla tipa kako beži, a već ga je viđala kako se šunja po kraju. Sigurna je da je reč o lokalnoj barabi.”

„Ma nemmm-oj? Da li ga je vi-vi-de-de-la?”

„E to morate sami da je pitate, dragi moj gospodine, stvarno ne znam!”

„Polazite, nema šta da se vidi! Pomerite se da propustite nosila, molim vas, ranjenik nema vazduha. Da li ste član porodice? Poznajete ga? Da? Ne? Ne... E, pa onda vas molim da se pomerite.”

Panduri su ispitivali svedoke kako bi napravili foto-robot i objavili opis zločinca pre nego što pobjegne iz zemlje, a Leon je pokupio svoju odeću i zbrisao. Na kraju je stigao kući.

„Da li si ga video?”

„Ne baš.”

„Kako to, ne baš? Tip koga si srušio u stepenicama, da li je to bio Edgar ili ne?”

„Ne znam... Može biti.”

„Kako to misliš, može biti? Nemoj mi reći da ti nije palo na pamet da se sagneš i pogledaš?”

„Probao sam.”

„I? Šta si video?”

„Smeđu kosu. Ništa drugo.”

„Ništa?”

„Smetala mi je neka žena.”

„Ne mogu da verujem! Je l' ti to namerno, ili se praviš glup kako bi me zajebavao? Gde su ključevi?”

„Ostali su tamo.”

„Oblači se, idemo smesta po njih. Hajde, pomeri se! Odmah! Požuri! I bolje bi ti bilo da ih nađeš, inače ti obećavam da ćeš me zapamtiti.”

Leon se obukao a moj mobilni je zazvonio u trenutku kada smo hteli da krenemo. To je sigurno bio Marten sa izveštajem. Ne sumnjajući ni u šta, javila sam se.

„Šta ima?”

„Ispred tvoje zgrade sam. Dolazim.” Sranje...

Izgleda da me negde neko ne voli. U životu me stalno prati baksuz, verovatnoća da baš naletim na njega bila je mala, a sada me je pogodio bumerang koji je leteo brzinom svetlosti. Zašto tolika mržnja? Zašto sada? Zašto baš ja? Zašto Leon? Zašto rat? Zašto se mini suknje vraćaju u modu? Zašto buba-švabe prežive pranje na 60 stepeni u veš mašini? Zašto?”

Zato.

39

Javila sam se jer sam očekivala Martena, a ispred mojih vrata se pojavio Edgar i to u doba kada se ne dolazi nenajavljeno. Što sam i poželela da mu stavim do znanja jer je napad najbolja odbrana, ali nisam uspela. Nakon dugog traganja i okupljenog tima dostojnog serije *Izgubljeni*, preda mnom je stajao toliko očekivan odsutni pretplatnik. Kipteo je od besa. Ličio je na besnog Halka. Srce mi je snažno udaralo. Krv mi se povukla iz glave i odjednom sam se onesvestila, iznenada, baš kao u botaničkoj bašti. S rukom na čelu uz mali cijuk, kao uhvaćeni miš. *Skvik*. Poželela sam da zaspim na sto godina, i da Edgar zaboravi razlog svog dolaska kod mene, ali ništa od toga. Zajahao me je i pokušavao je da me osvesti šamarima dok je uzvikivao moje ime. Učinilo mi se neumesnim da ga podsećam da nisam gluva već samo bez svesti, a drugo, ako nastavi da mi lupa šamare, mogao bi i sam da popije neki. Odlagala sam trenutak buđenja, koji se neizbežno podudara sa trenutkom suočavanja. Namerno sam držala poluotvorena usta, nadajući se reanimaciji koju svi spasiodci primenjuju u slučaju životne opasnosti. Očito da moj nije bio, jer sam i dalje čekala! Čula sam ga i kako viče na jednog Leona, koji izgleda nikada nije na pravom mestu, u pravom trenutku, u društvu pravih osoba.

„Mrdaj, bre, zaboga! Idi po auto, ne znam više, radi nešto, nemoj da me gledaš kao da sam duh!”

Edgar je bio potpuno u pravu.

„Da-da...”

„Šta Dada? Hoće li i tebi pozliti? Kola su mi parkirana na čošku. Drži ključeve. Jesi li hendikepiran, ili šta? Pali su iza kauča. Ne.. . **S** druge strane. Doteraj auto ispred ulaza, odneću je dole. Hajde! Kreni! Mrdaj!”

Čula sam vrata kako se zatvaraju i tada sam se osvestila. „Gde sam? Šta se desilo?”

„Kako se osećaš?”

„Užasno. Edgare? Ti si? Otkud ti? Vratio si se?”

„Onesvestila si se i prilikom pada si rasekla glavu. Moraš u bolnicu, povreda je duboka.”

„Ne, u redu je. Dobro sam. Vidi, nije mi ništa.”

Prošla sam rukom po glavi kako bih opipala ranu. Videvši svežu krv umalo da se ponovo komiram, što je izazvalo novu turu šamara.

„Hej, pazi malo! Obaveštavam te da sam povredena! Ti nisi normalan?”

„Vodimo te u Biša. Tvoj prijatelj je otišao po auto.”

„Koji prijatelj?”

„Koji auto?”

„Nemoj da me zavatlavaš, Garans. Na tvom mestu bih pripazio. Večeras nisam baš raspoložen.”

„Jao... glava me užasno boli, samo da znaš. Mogu li ponovo da legnem? Bolje mi je na podu.”

„Ponašaj se kao kod kuće. Dakle?”

„Šta dakle?”

„Hoćeš da mi objasniš?”

„Šta to?”

„Nameravaš li da ponavljaš moje reči?”

„Možda sam prilikom pada izgubila pamćenje. Dešava se, znaš. Ne brini, znam ko si ali ne razumem šta želiš.”

„Rešila si dakle da me praviš budalom?”

„Ma ne.”

„Dobro, odlično. U tom slučaju ja ću ti sve pojasniti. Aglae se smučilo što je već danima vreba isti lik, čuču ispred njene zgrade i čeka da dođe. Da li ti je to poznato?”

„Je li tebe neko udario?”

„Ne znaš ništa o anonimnim telefonskim pozivima koje dobija usred noći?”

„Pravo da ti kažem, vređa me da uopšte možeš da pomisliš da sam sposobna za tako nešto. Kunem se da sam zapanjena. Verovala sam da me poznaješ, ali biće da sam pogrešila. Nije važno.”

„Molim te prestani da foliraš. Naravno, nisi ti histerično uletela u moju kancelariju obučen kao kurva i mrtva pijana?”

„Meni je savest mirna, a za ostalo... Misli šta hoćeš, boli me uvo.”

„A tvoj prijatelj Leon koji se svako veče muva ispred moje zgrade od kada si srela Aglae u restoranu, nešto manje od nedelju dana nakon mog povratka iz Cebua, je li i on misaona imenica?”

„Leon? Nikad čula. Uostalom, odakle ti ideja da se zove Leon?”

„Zato što je debil ispustio kapu u mom stepeništu, a pošto očigledno sve radi temeljno, on nosi odeću obeleženu svojim imenom! Koliko tvoj Leon ima godina? Osam?”

„Ne znam o kome govoriš, a podsećam te da gubim krv. Ako nemaš ništa protiv, najpre bih do bolnice, a posle mogu na sud.”

„Upozoravam te da se nećeš izvući. Uzmi tašnu, onaj tvoj nas čeka dole.” Vožnja do Bišaa protekla je u tišini, raspoloženje je bilo kao u pogrebnoj povorci, a Leon je izigravao pogrebnika. Buljio je u Edgara i ćutao. Proučavala sam izraz njegovog lica, koje sam vremenom upoznala, i shvatila sam da je ukapirao da se tip sa slike, kojeg je danima tražio a da ga nikada nije sreo, nekakvim čudom upravo pojavio u rendž-roveru, i da sedi tik do njega. U tom trenutku sam i ja shvatila koliko je kod njega bilo potrebno vremena dok vidi, protumači i najzad shvati. Taj raspon bio je ogroman. A strah je činio da se njegovo stanje mnogo pogorša, kao na primer sada. Poruke i informacije koje su njegove oči slale u mozak putovale su tri puta sporije nego inače. Bilo mi ga je žao, te sam mu skratila muke, iako sam znala da ću njegovim oslobađanjem ostati sama sa svojim dželatom. „Ostavićemo te kod neke taksi stanice, Maksime.”

„Maks-maks-maksi.

„Znam da znaš svoje ime, ne moramo da ga ponavljamo. Ne moramo u bolnicu da stignemo sto na sat. Edgare, hoćeš li molim te da se zaustaviš kada ugledaš taksi?... Molim te.”

Leon je izašao bez reči i uleteo u vozilo kao da mu je život zavisio od toga. „Ostaješ pozadi ili ćeš da dođeš napred?”

Prešla sam napred. Edgar je gledao u put i besneo udarajući po volanu čim bi se semafor zatvorio ili auto ispred njega vozio presporo.

„Još malo pa ćeš ulubiti volan.”

„Zaveži.”

„Bolje to nego odjebi.”

Po njemu, svi vozači su se dogovorili da naprave zastoj isključivo zato da bi ga iznervirali i sprečili da prođe. Nikada mi nije palo na pamet da do te mere može da bude nasilan.

„Baš si morao onom jadniku da pokažeš srednji prst?”

„Začepi.”

„Ništa drugo nisi naučio na Filipinima?”

„Začepi.

„Odgovor je, dakle, ne.”

„Garans, molim te da me ne izazivaš. Moje strpljenje ima granice, veruj mi. Sačekaću da te ušiju pa ćemo se onda objasniti, ali nemoj da me čačkaš, samo toliko te za sada molim.”

„Ako me voziš u bolnicu da bi me do tamo sve vreme zavitlavao i urlao u uši, mogu i sama.”

„Slobodno izađi.”

„Da li se to meni čini ili si postao osetljiv? Mogu li još nešto da kažem? Obećavam da će biti poslednje.”

„Ne. Osim ako si rešila da budeš iskrena.”

„Ne znam da li je razlog klima ili ishrana, ali čini mi se da si se tamo mnogo promenio. To bi bilo sve.”

Mogla sam da nastavim da se pravim blesava i da glumim amneziju. Ili da ga uporno zavitlavam dok se zaista ne iznervira. Ili da se pravim da spavam da bi me pustio na miru. Ili da iskočim iz kola u pokretu samo zato što u policijskim serijama tako postupa većina zarobljenika. Od ove četiri mogućnosti, odabrala sam onu koja mi se učinila najpametnijom. Okrenula sam mu leđa i dremala. Do bolnice više nismo razmenili ni reč, te je sestra sa prijemnog hitne pomoći dočekala dva luđaka u odnosima dostojnim Bin Ladena i Džordža Buša...

40

Ni najvećem neprijatelju ne bih poželela da upozna urgentni centar. Osim Aglae. Nakon dvadesetak minuta čekanja, koji su mi delovali kao večnost, po nas je došla medicinska sestra i dovela nas u minijaturnu salu gde se muvao čovek u zelenoj bluzi, koji je više ličio na baštovana nego na lekara. Bilo mi je drago što sam se pomerila iz ludare, a moja smešna povreda među svim tim teškim ranjenicima koji su patili, krvarili, plakali, vikali, molili činila je da sama sebi ličim na neuhranjenu osobu koja je zalutala na skup debelih. Pomerena. Na pogrešnom mestu. Lekar, Nikola ne-znam-kako, pedesetak godina, lep nasmešen čovek, ljubazno me je primio a na tradicionalno pitanje: „Šta se dogodilo?“, odgovorila sam da sam se jednostavno okliznula prilikom otvaranja vrata.

„Da znate koliko starijih ljudi svakodnevno padne i ozbiljno se povredi, začudili biste se! Naravno, ne mislim da ste vi u godinama.”

„Naravno.”

„Kako ste se okliznuli?”

„Pustite, doktore, nakon pada je izgubila pamćenje. Plašim se da ne zna ni ko sam ja.”

„Vidi stvarno, ko si ti?”

„Zaveži, Garans.”

„Vi ste suprug?”

„Ne.”

„Zaista se ničega ne sećate, gospođice?”

„Hajde, odgovori!”

„Molim vas da izađete dok pregledam vašu prijateljicu, gospodine.” To Edgaru baš i nije odgovaralo. Nije hteo da propusti moju tačku. Ipak je shvatio da nema izbora. To je bilo naređenje. Izašao je mrko me pogledavši. Ostala sam nasamo sa svojim pedesetogodišnjakom i njegovim lepim plavim očima.

„Da li vas je vaš prijatelj udario?”

„Poželeo je, ali nije uspeo, onesvestila sam se pre. Ali samo da znate, probudio me je šamarima.”

„Dajte da izbliza pogledam ranu. Popijte ovaj lek da biste se opustili.”

„Šta je to?”

„Tranksen.”

Rana je bila površna, pa nije bilo potrebe da me ušiva. Pažljivo je očistio, stavio kremu i savetovao da ne perem kosu bar nedelju dana, dok ne zaraste. Glava me nije bolela, ali sam moralno bila na mukama. Edgar se napolju verovatno vrteo ukруг. Nervirao se, pokušavao je da shvati kako sam mogla tako nisko da padnem i postanem alkoholisana Ciganka koja priređuje neprijatnosti. A ja sam sedela na okruglom tabureu, razmišljala, strepela od trenutka kada ću morati da izađem. Morala sam da pronađe m rešenje da se opravdam i zakopam ratne sekire. Ili ne. Odakle mi samo glupa ideja da sve poreknem! Doduše, kada sam ga ugledala na svom pragu onako iznerviranog, imala sam samo sekundu vremena da pripremim plan za napad. Super plan. Skroz pozitivan.

Može li neko da mi objasni zašto tamo gde ja prođem, trava ne raste? Dojadilo mi je što sam to što jesam, što sam rođena, rođena luda, što sam neodgovorna, nezrela, nedokazana, što pijem i poludim svaki put kada sa m ljuta ili kada se nešto ne odvija onako kako ja želim. Imam ranu na glavi. To je prirodno. I sama sam jedna ogromna rana. Putujuća rana. Zjapeća rana. Ne bih htela da imam momka kao što sam ja, zašto bi onda neki momak hteo mene? Moj život je katastrofa i to s pravom. Sama sam kriva, preostaje mi samo presađivanje mozga. Lekar, na žalost, nema ni kremu ni lek za unutrašnjost glave. Moja bi bila odličan predmet teze nekog interniste na temu socijalnog slučaja.

„Kako ste? Vidim da ste se zamislili. Nešto vas boli? „Glava ne. Srce, stomak, mozak, sve.”

Konsultacija se pretvorila u monolog. Tranksen je jak lek. Razvezuje jezik. Čak izaziva i bunilo...

„Znam da mogu da živim s njim, stanovali smo zajedno skoro sedam meseci, samo ne znam da li mogu da živim bez njega. Doduše uspela sam u tome više od dva meseca i još sam živa. S obzirom na rezultat, možda je i trebalo.”

„Šta to?”

„Da umrem. Ne znam, predosećam da se ova moja priča neće srediti. Čekajte! Tačno je da sam grešila, ne biste mi verovali kada bih vam ispričala, ali nije u tome stvar. Verovala sam da ću imati hrabrosti, energije, pameti, snage, strpljenja da se naviknem na

Edgarovu najbolju prijateljicu Aglae, da se pomirim s njenim prisustvom ili da ga preobratim. Ali eto, nisu sve karte u mojim rukama, a iako sam uspjela da mislim usmrtime njegovu baku, ne znam kako da ubijem onu kretenku. Zna li šta mi je poklonio pred put za Filipine?"

„Ko?"

„Papa, ko! Pauzu! To baš nije lepo! Dao mi je pauzu!"

„Auto¹⁰ ?"

„A ja sam se veče pred njegov polazak isprila za apartman u Krijonu da bih se na kraju smrznula u kadi. Da li sam već rekla da je on vulkanolog? Nisam? To lepo zvuči u razgovoru, ali eto... I stalno spominje Etnu. Boli ljude uvo za Etnu. Imate li još jednu tabletu? Možda pola?"

„Malo ćete da se odmorite pa možete da idete."

„Jasno mi je da ću morati da se pomirim sa sudbinom i otpišem Edgara. Još je u hodniku? Je li nije problem da pogledate? Hvala vam, baš ste ljubazni. Čekaću ovde, ne pomeram se. Uostalom, s obzirom na moje stanje ne mogu daleko. Problem, jer to i jeste problem, je što znam da je među nama gotovo. Ali kako moja majka kaže, bolje je biti u pogrešnom društvu i pitati se zašto on, nego sama i pitati se zašto ja. Zato se ne slažem s Edgarovom odlukom da me ostavi, i zato mu zagorčavam život i ne može da mrdne od mene. Normalno, dojadila sam mu. Toliko sam se loše ponašala da bih na njegovom mestu i ja sebe napustila. Reći ćete mi: „Svako je kovač svoje sreće." U pravu ste. Već nedeljama brljam. Što je, naravno, izuzetno neprijatno... A, tu ste? Je li još u hodniku?"

„Pričali ste sami sa sobom?"

„Je li tu ili nije?"

„Nije, otišao je. Zadržaću vas još pola sata. Na posmatranju. Lek bi uskoro morao da prestane da deluje."

Smestio me je na nosila i ostavio u hodniku, uz obećanje da će naići pre nego što odem. Džonjala sam tri četvrt sata i hrkala kao tvor.

41

Čekaonica je bila prazna. Prostorija sa kafe aparatom pusta. Edgar nije sačekao. Nikola tvrdi da mi je rekao, ja se toga ne sećam. Pogrešno sam smatrala da će Edgara gristi savest ako mi se nešto desi. Njegovo strpljenje imalo je granicu, i on je otišao. Šteta. Tek mi je sada bio potreban. Dežurna sestra pozvala je taksi, koji me je pokupio ispred glavnog ulaza urgentnog centra. Mahinalno sam pogledom potražila Edgarov auto, nadajući se da je možda zaspao u njemu. Već je svanulo i temperatura je bila veoma prijatna. Nastupali su lepi dani, a parking je bio pust. Baš kao moj život. Baš kao moja budućnost. Sita sam se isplakala. Radoznali taksista pitao je da li plaćem zbog povrede ili zbog nečije smrti, pošto sam upravo izašla iz bolnice. Neprestano je gledao u retrovizor žmirkajući zbog lažnog saosećanja sa mojim bolom. Jadnik je uzalud pokušavao da zapodene razgovor. Svaki put bih ga prekinula pokretom ruke. Kući sam stigla u poodmaklom stanju raspada, veoma utučena i tužna. Legla sam bez nade da ću oka sklopiti, ali sam na kraju ipak zaspala, ošamućena brzinom kojom su mi misli nailazile, a verovatno zahvaljujući i ostatku sredstva za umirenje koje mi je dao lekar. U osam me je budilnik naglo razbudio. Nesposobna da ustanem, sat vremena kasnije sam pozvala kancelariju i po Silvi poručila da sam bolesna.

I tako sam danas „na odmoru”. Pod jorganom. Kao i na dan kada sam započela svoje pripovedanje, pre nekoliko meseci, ali tada sam, ako se ne varam, bila zadovoljna. Zadovoljna i zaljubljena. Vremena se menjaju. Ovog desetog maja ja sam isceđena, izgubljena, razbijena i u krpama. Misli su mi crne i nesposobna sam da jasno razlučim zašto patim. Ne znam ni razliku između ljubavi, predstave o ljubavi, želje za ljubavlju i neophodnosti ljubavi. Postoji li razlika?”

Sećam se reči moje majke upućenih mom ocu kada su bili mlađi, a gnjavila ga je pitanjem da li je voli. Pitala bi ga: „Je li me voliš?”, a on bi odgovarao: „Mnogo te volim”, „Veoma te volim”. To je nju izluđivalo. Važno je samo „Volim te”. Samo „Volim te”. Edgar mi nikada nije rekao da me voli mnogo niti veoma, već samo da je „simpatično što ga ja volim”, što je mnogo gore. Moram da donesem odluku. Već je pola pet, i ne dolazi u obzir da večeras zaspim a da

se nisam pomerila s mesta. Edgar je verovatno na poslu. Ne dugujem mu izvinjenje, radije bih crkla, ali barem pravo objašnjenje. Nije mi baš do toga, ali ne mogu da čučim u stanu do kraja života i izbegavam odgovornost. Prvo ću da prošetam u prirodi. Istrešću se, vikaću i trčaću. Možda će mi to pomoći da smislim pravo objašnjenje i pozovem Edgara. Onih nekoliko puta kada sam otišla da promenim misli u Bulonjskoj šumi pomislila sam da je priroda odlično sredstvo za oporavak i da često pomaže da raščistite situaciju. Sunčano je i toplo. Parovi šetaju držeći se za ruke, pričaju o ljubavi i menjaju svet. Bar mi se tako čini. Meni su ruke u džepovima jer nema ko da ih drži. Stojim na stazi, obukla sam trenerku, a patike *za salu* nosim napolju. Prodavač će poludeti ali me nije briga. Uniforma mi je tako bela da se vidim na kilometre, kao da reklamiram deterdžent. Kosa mi je masna, ulepljena sasušenom krvlju i slepljena na temenu kao da sam spavala sa kapuljačom. Odvratna sam. Lutam oko jezera kao ucveljena duša, razmišljam o svojim mukama i tražim rešenje. Nemam mnogo izbora. Moram da se presaberem, udahnem i pozovem ga. Njegov broj... Kako ono beše? Ne mogu da se setim! Znam napamet njegov kućni broj, ali on nije tamo. Znam napamet broj u njegovoj kancelariji ali ne dolazi u obzir da ga tamo zovem zbog telefonistkinje koja ne može da me smisli. A ne mogu da se setim broja njegovog mobilnog. Prolupala sam. Da imam psihijatra, rekao bi mi da sam društveno neprilagođena. Diši, Garans, diši. Nemoj da izvodiš. Pogledaj u imeniku svog mobilnog pod slovom „E”, Edgarov broj je tu. Odmah pritisni dugme „pozvati”, inače to nikada nećeš uraditi, i plivaj. Iskušenje je veliko, tu je i jezero...

„Ja sam.”

„Ko, ja?”

„Garans, koga očekuješ?”

„Garans? Vidi vidi.

„Znam, žao mi je zbog onog juče, nemoj ništa da kažeš, molim te da me saslušаш bez prekidanja inače neću moći sve da ispričam. Evo ovako... Otišao si za Cebu i uopšte nisi spominjao raskid. Ti si...”

„Čekaj, čekaj...”

„Pusti me da završim, ionako mi je teško da ti sve ovo kažem. Sećaš se da sam te pitala da li ti mene ostavljaš, a ti si insistirao na pauzi. Rekao si da ti je potrebno vreme da razmisliš i da ćemo videti

na čemu smo kad se vratiš. Pre odlaska si rekao da sam se promenila, da ti je sa mnom dosadno, da više nemaš želju da vodimo ljubav. Od tada sam mnogo razmišljala, ali mi je u tom trenutku bilo strašno teško. Bila sam nezaposlena, utučena, i...”

„Mogu li...”

„Prvo ja, saslušaću te posle. Moram da se rasteretim i zato te molim da me više ne prekidaš. Tada sam bila u depresiji jer sam osećala da se udaljavaš, a što si se više udaljavao, bilo mi je sve teže. To je bio užasan zatvoreni krug, a izgledalo je kao da te nije mnogo briga za moje probleme. Čak sam pomislila da imaš drugu, i da je to Aglae i da...”

„Aglae?”

„Da, znam da je to glupo, ali nisam mogla da prihvatim da odlaziš zato što me više ne voliš. Kada sam pronašla novi posao, ponovo sam počela da izlazim, da upoznajem ljude, da se provodim. To sam činila zbog tebe. Da bi me zatekao onakvu kakvu si me upoznao. Čak sam bila na Martiniku, oslabila sam osam kilograma i čekala da se vratiš, misleći da ćeš shvatiti da sam se promenila i da ćeš se ponositi sa mnom. Više od dva meseca nisam ništa čula o tebi i smučilo mi se. I onda kada mi je Aglae rekla da si u Parizu, pomislila sam da si prolupao i stalno sam te zvala i ostavljala poruke. Ni tada se nisi javio. Samo sam htela da mi otvoreno kažeš da je sve gotovo. Barem sa m toliko zaslužila, je l' tako?”

„Garans, mislim da...”

„Ne moraš da se pravdaš, neću više ništa, prekasno je. Uostalom, mogu sve da ti objasnim. Tačno je da sam zamolila Leona da...”

„Leona?”

„Da, tipa koga si sinoć video kod mene. Ne zove se Maksim već Leon. Zamolila sam ga da ode do tvog stana zato što sam htela da proverim da li si se vratio, jer nikada nisam mogla da podnesem tvoju drugaricu Aglae, samo da znaš, mrzim je, i bila sam ubeđena da mi je napričala gluposti. Eto, istina je, tako je, organizovala sam prismotru, postavi se u moj položaj, dojadilo mi je. Najzad si se vratio u Pariz i ne javljaš se! Što je mnogo, mnogo je!”

„Što je mnogo, mnogo je” obeležava promenu u tonu i ja počinjem da penim. Ne znam šta mi bi, odjednom započinje nova *runda*. Odavno nisam bila tako inspirisana.

42

Govorim razgovetno, glasno, cinično, izuzetno oštro, vičem, kritikujem, i uživam u tome. Snažno mašem kako bih pojačala svoj govor. Izdaleka deluje kao da se borim protiv roja besnih pčela. Napadam Edgara i ne dopuštam mu da izgovori ni reč. Prekidam svaki njegov pokušaj da kaže „Ali ko...”, „Ali šta...”, „Ali o čemu...”, „Ali kako...”. Ovo je MOJIH pet minuta. Što više govorim, više mi preostaje. Uspomene naviru, a ja ih bacam u njegove uši u vidu prekora ili obične primedbe. Razum, ubeđenje, ustupci, tuga, pomirenje, stvarnost, motivacija, kompromis, prioriteti, vreme, istina, ponos, savest, izbor, pravdanje, raspoloživost... Ja sam na pozorišnoj sceni. Ludilo! Godinama se nisam usudila da pisnem, da se istaknem niti sukobim iz straha da ne napravim štetu ili izazovem sukob s bilo kim. Odjednom navire sva frustracija, bes, nepravda. Jadnik će iz čista mira da popije sav moj stres koji je potiskivan trideset godina. Pozivam se na tako davne događaje da osećam da mu ništa nije jasno.

Obrnula sam uloge. Više nisam žrtva već dželat. Uzduž i popreko mu objašnjavam da sam nekim čudom upravo shvatila kako sam kod njega zapravo volela predstavu o ljubavi, a ne njega samog. To s njim nije imalo nikakve veze, jer, kada dobro razmislim, on nije ljubazan u pravom smislu te reči. Objašnjavam mu da sam shvatila da on mene ne poštuje, da me ne vuče naviše, da brine samo o sebi i svojim glupim vulkanskim problemima i da su mu shvatanja ograničena. Objašnjavam mu da je sebičan, samozaljubljen, egocentričan, diktator, pridošlica, samodovoljan i nimalo, ali nimalo zabavan. Objašnjavam mu da nije dobar čovek i da nije smeo da se pojavi kod mene usred noći i priredi mi glupu scenu. Ne, trebalo je da dođe da me uteši i da pokuša da shvati zašto sam spala na ovo. Ljubomora je veća patnja za onoga ko je nosi kao drugu kožu nego za njen predmet. Edgar nije ni pokušao da se umeša. Zabezeknut je i tako mu i treba. Uхватила sam zalet i nastavljam. Nošena novootkrivenom energijom, prolazim pored kafića kraj jezera i odjednom kao da nekoga prepoznajem. Lik mi je poznat, ali se nalazim predaleko pa ne raspoznajem crte lica. Odlučno koračam ka kafiću dok i dalje vičem na Edgara.

U čamcu su Uštini me i Uštini me. Uštini me upada u vodu, ostaje ko? Uštini me. Tako je, uštinite me, jer je prizor koji upravo vidim prava noćna mora. Razgovaram telefonom sa Edgarom, a nekim čudom tehnologije on je tu ispred mene, bez telefona, i s osmehom se obraća drugoj ženi. Naslonjen je na šank stotinak metara od mene. Drži tu ženu oko struka. Ona ima nogu u gipsu i drži štake. *Isuse vrati se, I-su-se vrati se! Isuse vrati se među svoje!* Najpre moram da se pobrinem za najpreče. Pored činjenice da Edgar guguče sa jednonožnom fuksom, moj trenutni problem je da otkrijem s kim razgovaram i ko me ćutke sluša već dvadesetak minuta. Priznaćete da je sudbina protiv mene, ponekad bih pomislila da se bog uz pomoć kockica poigrava ljudskom sudbinom, a biće da su moje nameštene. Tresem se kao opao list i proklinjem samu sebe. Sedam ispod drveta čije me stablo zaklanja od pogleda dok rukama pridržavam glavu koja bi najradije da se otkine i otkotrlja po mahovini. Mislim da me Edgar nije video, ako jeste, dobro glumi. Kasnije ću se pozabaviti njime. Trenutno sam šokirana, ali imam preča posla. Sve u svoje vreme. Prvo telefon.

Hipnotisao me je taj aparat, uporno ga gledam a pri pomisli da treba da kažem „Halo?” stresem se. Upravo sam bez stida i srama nekome pokazala svoj prijav veš, a ne znam ni kome. Bežimo hrabro! To mi sasvim odgovara. Zadržavam dah kako se ništa ne bi čulo i odlučujem da je najbolje da jednostavno prekinem vezu. Sasvim lagano prelećem preko dirke „no”, možda će moj sagovornik da iskoči iz mikrofona kao đavo iz kutije. Nisam odvažna. Ubacujem mobilni u džep i osećam se kao da sam sama na ovom svetu. I dalje sakrivena, okrećem se kako bih natenane osmatrala šank i naše golupčiče. Otišli su. Zbrisao mi je kao da sam početnica, što je možda i bolje, s obzirom na moju prvorazrednu opremu i izgled epileptičarke u početnoj fazi krize. Vučem se natrag. Edgar me vara. Stoka se lepo skrivala. A vikendi u Lou? Dežurstva na poslu? Službene večere? Putovanje na Filipine? Gaće veličine 42 u njegovom krevetu? Baš sam ispala naivna! Tačnije, baš sam ispala budala! Koliko li traje ta priča? Ponašam se tačno onako kako ne bih smela, prisećam se prošlosti i svih trenutaka kada sam sumnjala. A tek Aglae... Njoj je sigurno bilo zabavno. Edgarova švalerka je crnka i ima gips. Biće da je to ženska na koju je Leon naleteo u stepeništu.

Ispali smo budale jer smo verovali da je to bio muškarac. Sada mi je tek jasno zašto nije odgovarao na moje pozive. Previše razmišljam, stiže me migrena...

Razmišljam o Edgaru i njegovoj šemi. Razmišljam i o telefonu, i neću se smiriti dok ne otkrijem kome sam ispričala svoj život. Devojke bi mi verovatno preporučile da sve batalim i da ne okrećem nož u rani. Poznajem ja sebe, neću izdržati. Moram da znam. Mlada žena i dete u trenerci prolaze pored mene. Najpre me nisu videli, ali je dete zaurlo i potrčalo čim me je ugledalo, a majka za njim kao da ću da skočim da ih pojedem. Palac mi je na dirci „yes” mobilnog telefona, prekrstila sam prste i s nestrpljenjem očekujem da saznam na koga ću naleteti kada automatski budem ponovo dobila poslednji pozvan broj. Živi sam mrtvac, deca me se plaše. Šta gore može da me zadesi...

43

Kod kuće sam zatekla Marininu poruku kojom je htela da potvrdi večeru sa devojkama. Znala sam da nije kod kuće, pa sam uzvratila porukom i izgovorila se da imam gužvu na poslu. Pozvala sa m i Silvi i zamolila za dodatni slobodan dan zbog povrede na glavi. Sutra će se pobrinuti za moje klijente. Legla sam u trenerci i patikama, nisam skinula šminku niti oprala zube. Prošla je još jedna noć, uz košmare i povremenu nesanicu.

Kod kuće sam. Što je mnogo, mnogo je. Čaša je puna. Preлива se. Želim izgraviranu ploču, malim slovima, mermer pristojnog kvaliteta, i sledeći epitaf:

„Ovde počiva Garans Kleber. Ugasila sam se kao što sam živela: skromno, nenametljivo i sama kao govno. Sada je večnost preda mnom, te ću moći da ležim a da niko ne remeti moj večni mir. Možete da mi se pridružite ako hoćete, čekam vas na navedenoj adresi. Samo polako, ne nameravam da se selim u skorije vreme. Nemojte hodati po cveću, drugo neću dobiti, a molim vas da ga zalivate votka-tonikom. To jača maslačak, a ako mogu malo i da cugnem neće mi škoditi. Hvala. U potpisu: Ja.”

Kratko i precizno. Dobro deluje. Nabavila sam tečni cevtok, tri šumeća aspirina i puno votke kako bi moje samoubistvo bilo efikasno i brzo. Umreti - da, patiti - ne. Aspirin će ublažiti bol. Votka će poboljšati ukus i umanjiti kiselost cevtoka. Napokon sam se usudila da pritisnem tipku *yes*, što me je odvelo pravo do mladića po imenu Fabio. Likovog drugara. Onog s kim sa m verovala da sam spavala. Onog koga nikada nisam htela da nazovem. Onog koji na kraju nije ni pokušao da se predstavi kad je shvatio da sam pogrešila sagovornika. Onog koji sada sigurno umire od smeha. Da, tog Fabia. Pritisnula *sam yes*, videla njegovo ime na ekranu i sva crvena odmah prekinula vezu. Zatim sam proverila u imeniku i shvatila grešku. To se nikada ne bi desilo da među prijateljima imam nekog Edmona ili Fabijena. Trubila bih njima. Ali ne, desilo se da je Fabiovo ime snimljeno baš ispod Edgarovog. Radije ću napustiti ovu zemlju

nego da se suočim sa preteškom sadašnjošću. Devojke znaju koje su mi poslednje želje. Već smo o tome razglabale, onako neformalno: nekoliko venaca, bele ruže i muzika Mišela Beržea u crkvi, *Beli raj*. Moram samo još da odlučim da li bih radije klasičnu sahranu, u stilu sanduka od borovog drveta dvadeset pet metara ispod zemlje uz mali prijateljski koktel posle, ili brzu kremaciju bez ulepšavanja. U prvom slučaju mi smeta strah da mi se dupe ne smrzne. Šta mi mrtvi da preduzmemo da se zimi ne bismo perutali? U drugom slučaju se samo plašim da ne umrem od vrućine. I još da platim kovčeg koji će nakon dva minuta da bude spaljen - to je razbacivanje, što nije dobro. Sahrana se finansijski više isplati. Odluka je pala. A sada spisak stvari koje želim da ponesem: dobra knjiga, čokoladica sa žitaricama za slučaj da ogladnim, mobilni telefon, foto-album, špil karata, fotoaparata, nekoliko prezervativa, kupaći kostim, dvogled, oval, paket video kasete serije *Anželik, markiza anđela*, kompilacija grupe Bi Džiz, sapun.

Šta još? Cipele za šetnju i jakna, papirne maramice, toalet-papir, naočari za sunce, šrafčiger, hidratantna krema... Problem je što se može desiti da sanduk bude premali. Ne, treba mi prikolica, u suprotnom neće biti dovoljno mesta. Jama treba da bude dublja. Odakle mi samo ideja da će mi tamo gore sve to biti potrebno? Ako običaj nalaže da se pred svetim Petrom pojavite s rukama u džepovima a ja naiđem sa svojim haosom, svi će, po običaju, da mi se podsmevaju. Mnogo je sve to komplikovano...

Kućni telefon zvoni non-stop, uključila sam sekretaricu jer sam zvanično na samrti, a nezvanično se pripremam za večnost. Prvo me je zvala sekretarica gospodina Šarvea, koji je tražio predmet jednog od mojih klijenata. Baš me briga za to! Posle je Artur pitao da li i dalje važi dogovor za večeru petnaestog. Ne verujem. Da li dovodim nekoga? Da, svetog Petra ako bude u Parizu. I najzad, jesam li čula išta o Edgaru. Jesam, susret nam je bio dirljiv. Svi ti pozivi ometaju moj *tajming* pa ne znam gde sam tačno stala.

Mnogo je komplikovano dobro organizovati smrt. Nisam dovoljno sebična, pa mi je žao tuge koju će osetiti oni koji me vole, kao i totalne zabune koja će nastupiti nakon moje iznenadne tragične smrti. Zato osećam obavezu da sve pripremim. Verujem da mi to služi na čast. Kada krećem na put, ne zahtevam od drugih da mi

pripreme prtljag. Ovo putovanje potrajaće malo duže nego obično, ali princip je isti. Već sam dosta toga uradila, ipak mi se čini da je došao trenutak da napravim presek pre nego što nastavim. Da ponovimo. Pisma, u redu je, tu su. Naškrabala sam po nekoliko reči svakoj od devojaka, Arturu, Tari i Lili, i najzad mom bankaru kako bi novac podelio mojim sestričinama. Mogla sam da napišem jedno pismo i da ga fotokopiram, ali poznajući devojke tačno znam da će proveravati da li sam svima napisala isto. Baš kao moje sestre i majka. Ukratko, napisala sam da ih volim, da će mi nedostajati, da ne treba da se sekiraju, da sam dobro, što mogu da proverim jer ću biti mrtva kada ovo budu čitale, i da je Edgar kriv za sve. On je glavni krivac. E, sada, ako bih htela da cepidlačim - sredila bih stan, ali nemam ni snage ni volje. Ostaviću poruku kućnoj pomoćnici s molbom da uzme odeću i zalihe hrane iz ormara i sve podeli sirotinji. Može ona to da obavi i još sa osmehom, krajem aprila sam joj platila unapred do kraja maja. Zove se Rozeta, zaposlila sam je pre tri nedelje. Ništa nisam razumela iz njene priče kada smo se upoznale, čini mi se da joj „trebaju njene pave na početku svakog mešeca jer joj je muž u bolnici u Španjolskoj.” Platila sam joj, dakle, unapred. Ona će me sutra zateći i pozvaće policiju. Što sigurno vredi novca koji sam joj dala za kućne poslove. Nameštaj, ploče, kućni aparati, televizor, muzički stub, sudovi, šerpe, slike, dvd plejer, ukrasni predmeti, fotografije, knjige, sve će to pripasti mojoj porodici. Još malo pa sam spremna...

Skoro sam spremna. Ispružena sam na krevetu u svečanoj odeći: farmerke, bela majica sa kratkim rukavima, bele sokne i teget patike. To je to. Mojoj majci će se ta odeća dopasti. Skupila sam sve predmete čiji sam spisak prethodno sastavila i poredala ih pored sebe. Tako drugi neće morati da ih traže. Zatvorila sam šalone, a na odškrinute prozore okačila vazdušaste, gotovo penaste tkanine, providne i šarene, koje lepršaju i upliću se pri naletu povetarca. Trebalo je ranije da ih postavim, baš je lepo. Pogasila sam svetla i svuda postavila sveće. Boje se međusobno mešaju. Plamenovi poigravaju po kratkim fitiljima i prave zvezdaste, mesečeve i sunčane obrise na belim zidovima. U roku od nekoliko sekundi postali su scena vrlo senzualne igre senki i svetla koja vuče na najžešći erotizam. Prelepo je. Takoreći mistično. Osećam kako me preplavljaju vreli talasi koje teško obuzdavam ali ne pokušavam potisnem. Molim se, ne bogu već njegovom saradniku zaduženom za poslove seksa. Žalim što mi pod rukom nije neki ljubavnik kako bih na pohotniji način, udvoje, prigrlila nebesa. Kad već moram gore, neka to bude pravo na sedmi sprat. U svakom slučaju razmišljam o mnogim stvarima koje nemaju blage veze ni sa smrću, ni sa očajanjem. Još manje s krajem. Glava mi je puna tako stvarnih maštarija da mogu da ih opipam, a opseda me samo jedno: seks, kao da mi život od toga zavisi. Možda i zavisi. Često kažemo da nam život visi o koncu, a nikada nije precizirano o kom je koncu reč. Ne postoji ništa bolje, ništa zdravije, ništa lepše od seksa. Mogla bih da pozovem Martena. Znam da mogu da se oslonim na njega i da bi stigao za tren oka. Dobro ga poznajem, poludeo bi od dekoracije, sveća, svetla, mirisa tamjana koji sagoreva u minijaturnim posudama veličine igračke. Uostalom, verujem da bi svako ko bi ovamo ušao nezadrživo poželeo da vodi ljubav. Istog trenutka. Neodoljivo. Smrt mi se uz sve te vrele prizore koji mi prolaze kroz glavu odjednom čini dalekom. Uzgred, ovlaš čitam uputstvo cevtoke. Znam da je reč o toksičnom proizvodu kojim se obično otpušavaju toaleti i sudopere, ne znam kakvu štetu može da napravi ljudskom stomaku. *Opasno. Korozivno sredstvo. Sadrži sodu koja nagriza. Izaziva opasne opekotine, držati pod ključem i dalje od dece.* Takođe piše da je potrebno nositi adekvatno zaštitno odelo, rukavice i spravu za zaštitu

očiju i lica. Tačnije, bezbedna upotreba tog proizvoda zahteva nošenje skafandera, a ne sme ni da se pije. U suštini više ni ne želim da umrem. Bar ne uz pomoć ovog čuda koje će da me ubije lagano i uz užasne bolove. Šta još imam, a da ne moram da patim? Nemam sredstva za umirenje. Nemam pilule za spavanje. Sama votka ničemu neće služiti i biću potpuno pijana pre nego što uopšte upadnem u malo verovatnu etilsku komu iz koje ću se sigurno probuditi. Ako se potrudim, znam da ću pronaći kutiju tableta protiv kašlja i upale grla. Cela hitna pomoć slatko bi se smejala mom samoubistvu lekićima. Sve u svemu, Edgar možda ne zaslužuje da zbog njega umrem.

„Garans, znam da si tu, javi se, ovde Edgar... Halo? Javi se... Vidi vidi! Mi o vuku...”

„Zvao sam te na posao, javila se neka Silvi i rekla mi je da si kod kuće. Javi se molim te, želim da razgovaram s tobom, važno je. Blizu sam. Stižem za desetak.”

„Šta hoćeš?”

„Ti si?”

„Ne, ovde kućna pomoćnica. Šta hoćeš?”

„Hteo sam da porazgovaramo o onome što si juče videla u Bulonjskoj šumi.”

„Šta sam to videla?”

„Nisam hteo da saznaš na taj način.”

„A kako si hteo da saznam? Sa radija, iz novina? Preko Aglae? O, da, ona bi mi to sigurno rado lično ispričala. Verujem da ceo Pariz zna, osim mene?”

„Hteo sam lično da ti kažem kad sam se vratio, ali si me strašno naljutila.”

„I?”

„Mislio sam da si shvatila da je naša veza gotova. A ti si mi ostavila toliko poruka da sam shvatio da možda nisam bio dovoljno jasan. Zato sam uleteo kod tebe.”

„Usred noći?”

„Stigao sam pred moju zgradu istovremeno kada i panduri. Raspitao sam se kod suseda i čuo šta se desilo. Došao sam odmah potom.”

„A šta si to saznao?”

„Da se već nekoliko dana neki lik šunjao po kraju i da je probao da provali u moj stan.”

„Obično se takvi nazivaju provalnicima.”

„Ne, ako ima ključeve. Pronašao sam ih u stepeništu.”

„Šta da ti kažem, srećan si koliko i prevareni muž.”

„Podsećam ti da je zbog tebe jedna žena povredena. Baš lepo ako je to tebi smešno.”

„Dobro, skрати.”

„Kada sam došao kod tebe, nameravao sam da sve raščistim, a ti si me do te mere iznervirala pretvaranjem da si izgubila pamćenje da sam hteo da te ubijem.”

„Uzgred, hvala što si me sačekao u bolnici.”

„Što? Da možda nisi nameravala da budeš iskrena?”

„Da znaš da jesam. Ko je ona devojkica?”

„Upoznao sam je u avionu prilikom dolaska na Kamijinu sahranu. Videli smo se kasnije ponovo i to je to.”

„Znači nju je Leon oborio na tvom stepeništu?”

„Ne, već komšinicu sa drugog sprata. Žalila se. Panduri su došli da me ispituju, izjavio sam da ne znam ništa i da nisam bio tu kada se to desilo.”

„Baš lepo od tebe. A gde si bio tih osam dana? Svuda sam te tražila.”

„Kod nje.”

„A što si se u Bulonjskoj šumi pravio da me ne vidiš?”

„Prvo, da te podsetim da si telefonirala. Drugo, mislim da bi situacija bila neprijatna za sve. I treće, samo da si videla na šta si ličila, mislim da bi mi zahvalila što sam izbegao upoznavanje.”

„Šališ se! Bili smo zajedno sedam meseci, živeli s mo zajedno. Sasvim slučajno saznajem da me varaš, uhvatila sam te sa ribom kako gugučeš nalakćen na šank kao da je to sasvim normalno, i ti...”

„Smiri se, smešno je...”

„Mogu li? Sad sam ja na redu. Potpuno si me ignorisao, a znao si da sam te videla, nisi se javio od odlaska za Cebu, od tvoje kučke drugarice saznajem da si se tobože vratio zbog sahrane babe od koje si me toliko sklanjao da se pitam da li je uopšte postojala, već nedeljama se praviš da nisi tu, a ja trčim za tobom, i još treba da ti zahvalim? Šta ti pada na pamet!”

„Žao mi je, Garans, nisam hteo da se to tako desi. Ne znam šta još da ti kažem.”

„Nemoj ništa ni da kažeš.”

„Hoćeš li biti dobro?”

„Šta je tebe briga da li sam ja dobro ili ne? Šta ti misliš? Da ću da se ubijem zato što si ti kukavica, lažov, računđija i manipulator?”

Šta on zamišlja? Da sam osetljiva i nesigurna pa ću da umrem zato što me je šutnuo? Jaka sam. Živa sam, doduše malo je falilo, i vraćam se. Dobro je. Zvono telefona vraća me na zemlju. Verovatno Edgar zove jer mu se nije dopalo što sam mu tresnula slušalicu...

„Šta hoćeš opet? Mislim da je sve rečeno.”

„Garans? Ovde Fabio.”

„Fabio?... Javiću ti se, na vratima sam, strašno kasnim.” Samo mi je još on falio!

45

Živa sam. Lepa vest. Pre svega za mene. Dakle, život se mirno nastavlja i vreme teče. Šta se desilo za ove dve nedelje koje nisam komentarisala? Dosta toga, ali ništa suštinski značajno. Često sam se viđala s Alize, ručale smo zajedno tri ili četiri puta. Satima smo razgovarale o mom nedavno m ljubavnom razočaranju, o zaključcima koje sam izvukla, i zahvalile smo nebesima što sam progledala pre nego što sam postala isuviše matora kako bih se suočila sa situacijom. Trideset pet godina, uskoro trideset šest, još sam mlada. Posebno u današnje vreme, jer je životni vek sve duži i duži. Doživim li barem stotu, znači da mi preostaje još šezdeset i četiri godine života. Skoro duplo od mojih godina. Znači da je budućnost preda mnom.

Zamalo da zaboravim! Pre osam dana sam naletela na Fabija. Bila sam na večeri u novom restoranu sa Arturom, njegovim ljubavnikom Fanfanom, Likom, Erikom, nisam ih videla sto godina, i devojkama. Tu smo naleteli na njega. Naravno da nisam uzvratila njegov poslednji poziv. Nas devetoro smo čavrljali na ulazu, spremali s mo se da pođemo, teško da sam mogla da se pravim da ga ne vidim s obzirom na širinu prolaza. On je ulazio, držeći za ruku opasnu žensku koju nije predstavio. Lik i Marin su ga ugledali i zakrčili prolaz jer su se zaustavili da mu se jave.

„Izvini, Garans, nisam primetio da si iza mene. Fabio, sećaš se Garans?”

„Kako da ne. Zdravo, Garans.”

„Zdravo. Lik, mrdni malo, ne mogu da prođem. Ovde je previše vruće.”

Zaobišla sam Lika, iskoristivši dolazak Letisije i Erika, i prošla pored Fabija bez pozdravnog poljupca, izbegavši njegov pogled. Nervira me. Ne znam zašto, dobijam ospice od njega. Pošla sam za Letisijom i Erikom, ubeđena da su videli da idem za njima. Erik je prilikom izlaska pustio vrata. Ja sam uporno gledala u pod da se ne bih soplela o otirač, pa sam iz sve snage naletela na vrata. Jao! Dok sam pokušavala da se priblerem, videla sam kako me Fabio gleda s osmehom. Napravila sam facu u stilu „nije mi ništa”, iako sam bila

ubeđena da sam izbila najmanje osam zuba, i mirno izašla. Lik nam se ubrzo pridružio.

„Fabio mi je samo rekao da te je zvao. Izašli ste?”

„Šta ti je napričao?”

„Ništa. Pitao sam ga da li ste se čuli, samo je potvrdio da jeste. To je sve.”

„Da, pozvao me je, ali nisam mogla da razgovaram.”

„Bila si na vratima i kasnila si, znam za to.”

„Vidi, Lik, dragi, ponoviću ti jednom za svagda, nemam ni najmanju želju da se viđam sa bilo kim, posebno ne sa tvojim drugarom.”

„Grešiš, on je stvarno prijatan i veoma zabavan. Ludo bi se zabavila.”

„Upravo sam završila suludu priču, sada ću malo da o'ladim, pričaćemo ponovo 2009, važi? Hajde, mrtva sam, odoh.

Ćao svima. Čujemo se da se dogovorimo za vikend u prirodi. Hajde sa mnom, Žili, odbaciću te.”

Bacila sam se i na posao, i bez preterivanja mogu da kažem da je agencija zahvaljujući mom trudu i prekovremenom radu, zajedno sa nekoliko članova mog tima, dobila ogroman budžet kojim se ponosim. Budžet za marku finog veša. Ja nikada nisam mnogo polagala na veš. Važno je samo da bude praktičan, funkcionalan i mekan, odnosno da ne grebe i da mi bude udoban. S obzirom na ono malo vremena koliko je nekom muškarcu potrebno da mi u određenoj situaciji skine brushalter, smatram da je sasvim nepotrebno trošiti velike pare za prefinjene korpe. Koje će ionako biti okačene na luster ili bačene pod krevet, a da gospodin nije ni pogledao robu. Kupovala sam i ja skupo i lepo. Edgar mi je zubima pocepao tange, i to nove, čipkane, prelepe, u kompletu sa raskošnim brusom. Za tren oka sam u rukama imala staru krpu u fronclama tako da sam se oprostila od ukrasa vrednog dve stotine evra. Sećam se da sam bila toliko besna da sam mu pocepala košulju. Nakon toga mi je bilo jasno da muškarce interesuju isključivo ono što je unutra, a ne spolja. Dakle, zaboravimo na pakovanje. Od tada sam se držala svog 100% pamuka, antialergijskog, iskuvava se na 90 stepeni u mašini, doduše posivi nakon tri pranja. Pretposlednja lepa vest - dobila sam službeni auto. Gospodin Šarve mi ga je obećao ako nam odobre budžet i održao je reč. Divan je. Mali, znači zgodan

za parkiranje, brz, a odlično drži pravac. Zalepila sam na moj stari auto oglas za prodaju, ali me za sada baš i ne zovu. Trebalo bi da ga eventualno pomerim sa parkinga jedan dan u nedelji ako mislim da neko vidi oglas. Poslednja lepa vest, i onda prestajem sa pričom „sve je u redu”, sprijateljila sam se sa kreatorkom onog veša, pa je obećala da će mi za Božić poslati čitavu novu kolekciju u mojoj veličini. Moja sledeća ljubav moći će, ako poželi, da iseče svaki komad, boleće me uvo jer ga nisam platila!

Edgara nisam ni pokušala da vidim niti da saznam šta radi. Ne mislim više na njega. Čak sam iz imenika izbrisala sve njegove brojeve telefona, da slučajno ne bih došla u iskušenje jedne tužne večeri. Znam da je došao po svoje stvari. Znam jer jednostavno u mom stanu više nema ničeg njegovog. Ničeg. Izašao je iz stana takoreći istovremeno kad i iz mog života.

46

Sredila sam poslednje sitnice koje su usporavale konačan procvat mog novog ja, i najzad sam rešila da kod kuće organizujem večerinku, najpre sa Leonom, a zatim sa Martenom. Krajnje je vreme da zaključim te dve jednostrane veze koje mi ništa nisu značile, a njih su pre svega povredivale. Kada se već sentimentalno oslobađam, neka to bude do kraja, oslobodiću se i ogorčenih duhova koji bi me kasnije proganjali. Barem toliko sam im dugovala, jer su mi pomogli da razjasnim neke stvari, iako nisu neposredno učestvovali u mom preporodu. Leon je to odlično prihvatio, zaista sam bila iznenađena. Pušio je, doduše, ali ipak mi je objasnio da se nikada nije zavaravao i da je samo zbog mene prihvatio tako gnusan zadatak kao što je uhođenje. Zbog ljubavi, to da, ali je tačno znao na čemu je i ništa mi nije zamerao. Umalo da zažalim što nisam spavala s njim! Rastali smo se prijateljski, bez zameranja, on je zapravo dobar čovek, pravičan, velikodušan, veran i ljubazan. Bilo mi je samo potrebno malo vremena i mnogo događaja kako bih toga postala svesna. Kako bih ga zaista razumela i prihvatila. Znam da se nećemo sasvim otuđiti. Znam da će me zvati i drago mi je zbog toga, jer je sposoban da gaji drugačiju vrstu odnosa.

S Martenom je bilo teže. Silno sam se potrudila oko večere, smatrajući da oproštajna večera mora da bude posebna, a on ništa nije ni jeo! A tek što je plakao! Sto puta me je pitao zašto ga ne volim, molio je boga, devicu Mariju i sve njihove pajtose da me ubede da se predomislim, jer ne mogu da ga šutnem tek tako, bez razloga, i još „zašto ja i bla-bla-truč truć, šmrk-šmrk-šmrk, baš mi je teško, nemoj to da mi radiš, ali ja tebe volim, uradiću sve ono što hoćeš, bu-u-u.” Kakav davež! Samo sam imala želju da ga izbacim, da više ne moram da slušam njegovo prenemaganje. Znam da nisa m fer. Pokušala sam nekako da ga utešim i da mu objasnim da ja zapravo ne ostavljam njega, već pronalazim sebe. Da mu ne zameram ništa, da je savršen onakav kakav jeste, da mu želim da bude srećan, jer on to zaslužuje, ali da ja moram da budem sama. Sama, znači bez njega. Ne bih mogla da vam potvrdim da je sve prihvatio, ali je na kraju otperjao i to ne kroz prozor. Nisam vam spomenula Sirisa, jer znam da on ništa neće pitati već će prihvatiti

moju odluku bez prigovora. Očistila sa m svoj prag i sebi obećala da više neću dozvoliti da manipulišu mnome kao ranije, tako što će moja osećanja prevagnuti nad mojim razumom. Rizikujem time što čekam nekoga ko možda nikada neće doći. Rizikujem nepotrebno čekanje, rizikujem sudbinu baba-devojke bez deteta i porodice. Preuzimam taj rizik. Spremna sam da čekam.

Uskoro krećemo na vikend Duhova u Normandiju, odavno smo to planirali, a idemo sa nekoliko automobila. Kuća se nalazi na oko sat vremena od Pariza i idealno bi bilo da stignemo oko četiri kako bismo iskoristili bazen i poslednje sunčeve zrake. Marin i Lik će ipak da spavaju u svom stanu, pa makar se sutradan vratili na roštilj. Letisija i Erik dolaze samo na popodne i večer jer u nedelju idu na porodični ručak. Erikova sestričina slavi rođendan, a on je kum pa je morao da prihvati poziv. Vodim Alize, Žili i Artura u svom novom službenom autu. Njih troje još nisu odlučili da li će tamo prespavati, odlučiće na licu mesta. Ostaće ako im se dopadne. U suprotnom će potražiti prevoz natrag. Ja sam odlučila da ostanem. U duši sam lutalica, najviše volim da se budim u nepoznatim kućama, da se kupam u tuđoj kadi uz kozmetiku i peškire čiji su mi mirisi novi. Uživam u doručku u novootkrivenom okruženju, bašti i nameštaju koji će tek nakratko biti deo mog sveta. Volim da se šunjam po sobama, da otkrivam prostor, upijam ambijent, otvaram plakare, frižidere, ormane, listam knjige iz biblioteka, pregledam časopise i kompakt-diskove. Čini mi se da razgledanjem okruženja bolje upoznajem stanare, a to okruženje ne mora da bude po mom ukusu niti nalik na mene.

Likova kola su kao pravi bolid, pa je nestao na autoputu. Pobegao na m je u roku od dva minuta. Imamo samo plan prilaza koji smo na brzinu iskopirali, izašli smo sa autoputa A13 i prošli naplatnu rampu, ali pronalaženje kuće postaje komplikovano. Marinin mobilni je nedostupan, nema mreže. Likov takođe. Nemamo broj telefona kuće u koju idemo, niti znamo bog zna šta o domaćici. Zove se Larisa, umetnica je, svečano otvara upravo kupljenu prostranu novu kuću i u koju je pre dva meseca odlučila da se trajno useli kako bi mogla da slika. Isplanirala je puno igara da bi se ljudi lakše sreli i upoznali. Zamisao je odlična. O njoj ne znamo ništa drugo, čak ni kako smo pozvani: bilo je toliko posrednika da je nemoguće slediti izvor do nje.

Lik veruje da će biti bar pedeset ljudi. Vesela sam, ovaj izlet mi baš odgovara, samo da pronađem *jebe*... opštinski put pre nego što počupam svu kosu.

Naravno da su Lik i Martin stigli čak sat vremena pre nas. Kuća više podseća na mali zamak nego na kolibu. Već ima mnogo sveta okupljenog oko bazena, ispruženog po travi i ležaljka, ili oko švedskog stola pored *pool house*. Ništa ne izmišljam, lepo sam pročitala natpis na tabli zakucanoj iznad vrata. *Pool House*. Ovde je baš otmeno.

Larisa nas dočekuje raširenih ruku, s prekrasnim osmehom na licu, kao da smo samo mi nedostajali njenoj sreći. Ona jednostavno zrači.

„Evo i vas, zabrinuli smo se! Dobar dan i dobro došli, ja sam Larisa.”

„Garans.”

„Alize.”

„Žili.”

„Ja sam Artur.”

„Ako hoćete da se presvučete, tamo je garderoba, gore su sobe. Kako hoćete, osećajte se kao kod kuće. Da li ste gladni, žedni?”

„Hvala, ne, baš je divno. Ovde je baš lepo.”

„Obožavam ovu kuću, generacijama je pripadala porodici mog muža, ali nisu više mogli da je održavaju pa su stričevi, tetke i deca rešili da je prodaju. Moj muž ju je otkupio. Kao dete je uvek ovde provodio raspust. Nije imao srca da se od nje rastane. Obucite kupaći, vreme je prekrasno a bazen se greje.”

„Devojke, hoćemo li? Idemo na sprat?”

Odlučila sam da dvodelni kupaći navučem u jednoj od soba. Prošetala sam po kući. Iza svakih vrata koje bih otvorila otkrivala sam istinsku prefinjenost i dobar ukus. Sve je raskošno. Kupatila su veleepna, kreveti s baldahinima, tepisi, skulpture, slike, starinski nameštaj. Palata iz hiljadu i jedne noći. Devojkama je dojadilo da me čekaju pa su me odvukle.

„Garans, preteruješ! Preteruješ i nepodnošljiva si! Ne bi smela tako da preturaš po tuđim kućama! Tek si došla a sigurna sam da si već pretresla ceo sprat. Da li si odabrala sobu?”

„Jesam, i to spojenu sa kupatilom. Znaš već, japanski sistem sa kliznim paravanima. Ovo mesto je božanstveno!”

Sišle smo da bismo se okupale. Još sam preplanula i ponovo se zahvaljujem Tari i Lili na putovanju na Martinik. Možda nisam najzgodnija, ali bar nisam najbelja. Voda je odlična, taman sam se mirno brčkala i razgovarala s jednim parom kad me je Marin prekinula:

„Pogodi ko je tu!”

„Moja majka?”

„Kako? Pozvana je?”

„S njom se nikada ne zna. Ko je tu?”

„Fabio! Upravo sam saznala da je Larisin rođak.”

„Rekla si mu da sam tu?”

„Nisam morala, video te je.”

I to u najboljem izdanju, u kupaćem kostimu...

47

Jasno mi je da me je video. Svaki put kada pogledam u njegovom pravcu, on gleda u mene i smeši se na isti način. Taj osmeh je jezivi odraz svih mojih nedavnih nedaća i podseća me na sve što želim da zaboravim. Svaki put okrećem glavu, neprijatno mi je što me je uhvatio kako ga špijuniram. Čini se da je sam. Pogledom tražim devojkicu koja je bila s njim one večeri kad smo se sreli u restoranu. Izgleda da nije tu. Da bih delovala opušteno, šetkam, tu i tamo razgovaram i pre svega se trudim da budem podalje od Fabiovog radijusa kretanja. Redom upoznajem ljude, i mislim da nakon dva sata svi znaju kako se zovem i s kim sam došla.

Na redu su igre koje je Larisa majstorski organizovala. Timovi se stvaraju nasumice uz pomoć presavijenih papirića s imenima svih gostiju. Nepoznata ruka iz šešira izvlači moje ime koje se pridružuje roze timu. Larisa je isplanirala šest timova od prosečno osam članova. Moji partneri su Samir, Žan-Filip, Pjer, Gijom, Pridans, Fung i Lora. Steći ću, dakle, nove prijatelje s kojima ću provesti ostatak dana. Započinjemo igru loptom, koju lako dobijamo uz aplauz oduševljene gomile. Artur je u Fabiovom timu, neprekidno se zabavljaju i pričaju. O čemu? Artur će mi reći kasnije. Nakon loptanja, mini golf, lov na blago, sportske prepreke, zagonetke, pantomime... Larisa se zaista potrudila, i moram da priznam da se zabavljam kao dete. Svi su podjednako uzbuđeni i neprekidno se smeju. Oko devet sati smo slobodni kako bismo se okupali ili istuširali. Ludnica je neviđena, ali organizovana. Sobe su zaposednute za tren oka i ja jedva uspevam da ustrčim uz strepenice, Fabio je već stavio ruku na kvaku MOJE sobe, i pokušava da MI JE preuzme.

„Izvini, ovo je moja soba. Žao mi je, Larisa me je tu smestila. Ne bih htela da ispadne da...”

„Zdravo, Garans. Ne brini, uzeću ovu pored.”

„Uopšte ne brinem. Moram da se istuširam. Vidimo se dole za pedesetak minuta.”

Nisam zabrinuta, već sva crvena.

Razvlačim se u kadi. Otvaram zapušače bočica poređanih pored kade i punim plućima udišem njihove mirise. Volim luksuz. Volela bih

da sa m princeza, da stanujem u palati, da mi je otac kralj i da imam služavke. Letisija me budi iz sanjarenja i vrišti kako „neviđeno” kasnim jer su svi već za stolom.

„Požuri. Svi su tu, čekamo samo tebe. Larisa hoće da održi govor i neće da počne dok se svi ne okupe.”

„Ali ja uopšte nisam spremna! Trebalo je da svратиš po mene pre polaska! Zašto nisi došla ranije?”

„Mazila sam se sa Erikom i zaboravila sam. A i ti si mogla malo da gledaš na sat! Gde ti je sat?”

„U sobi, na noćnom ormariću. Vidi na šta ličim! Nema šanse da se spremim za pet minuta.”

„Osušiću ti kosu a ti za to vreme navuci pantalone. Može tako?”

„Dobro de...”

„Hajde požuri, podsećam te da zbog tebe čeka pedesetoro ljudi.” Trapavo sam stigla sa dobrih pola sata zakašnjenja uz komentare: „A, najzad”, „Gde si do sada?”, „Malo si cugnula?”, „Pozdrav za Garans, hip, ura!” Zacrvenela sam se i osećam se kao da imam proliv. Nikada u životu nisam zakasnila. Osim namerno. Gledam u svoje cipele i odjednom se setim Edgarovog venčanje, kada su svi zapanjeni gosti prostački pogledom svlačili nevernu i bezočnu mladu. Shvatila sam zašto se nije ubila. Strah paralize. Ostala su dva slobodna mesta, jedno naspram drugog. Za mene, a drugo je verovatno Letisijino. Sedam i ljubazno se izvinjavam susedima zbog neugodnog kašnjenja koje se desilo mimo moje volje.

„Zaspala si?”

Spasio me je zvono i Larisin govor - u nekoliko reči nam je svima zahvalila što smo došli i čestitala na popodnevnom takmičenju u kojem smo svi veselo učestvovali. Nazdravljamo joj i ona naiskap ispija šampanjac dok mi pevamo: „Naša je, ispija čašu kao svi ostali-i-i!” Svi falširaju, ali ipak se zabavljamo i to je najvažnije.

„Nisi mi odgovorila, jesi li se uspavala?”

„Šta se ti ubacuješ!”

„Zašto? Da li delujem uspavano, tupavo?”

„Garans je svakakva, ali tupava sigurno nije. Dobro večer, ja sam Fabio, Larisin rođak.”

„Seo si na Letisijino mesto. Pogrešio si sto, Fabio.”

„Ma neka, pusti ga, šta mu fali. Tvoja drugarica će sestiti na drugo mesto. Ti si dakle Larisin rođak. S čije strane?“

Ostajem ljubazna i na vreme se uzdržavam od komentara: „Niko te nije zvao, debela budalo.“ Poslužuje nas jato prekrasnih mladića u sakoima i s belim rukavicama. Vina su izvrsna, jela izuzetno ukusna a desert neverovatan. Fabio sedi na pola metra od mene, učtiva sam ali uglavnom ćutim.

Ne mogu da govorim. Pijem kako bih nešto radila i ulila sebi hrabrost. Nalivam se votkom i tonikom. Mešavina šampanjca, vina i votke nije baš najpametniji izbor, i znam da će mi sutra biti zlo. Ali sutra je novi dan. Lik je u pravu, Fabio ima odličan smisao za humor i neverovatan duh, zasmehava me i protiv moje volje. Svaki put kada podignem nos iz tanjira, on ulovi moj pogled a ja pocrvenim. Morala bih da se opustim. Zen, zen. Diši. Ono pre, to je prošlo. Fabio se našao na pogrešnom mestu u pogrešnom trenutku, ali ti nisi. Priberise. Vadim metlu iz zadnjice i ubrzo se osećam mnogo bolje, delimično i zahvaljujući tome što sam popila pet čaša votka-tonika.

Večera je pri kraju. Muzika je prvoklasna. Devojke i Artur već igraju u ritmu tehno-haus-fank-pop-i-ne-znam-čega-još. Posmatram Fabia, koji obilazi stolove, ljudi se smeju gde god zastane. Kud on prođe trava raste, a ne kao u mom slučaju. Veseo je i opušten. Poziva devojke na ples. Bar sedam, među njima i Larisu, tu nemam šta da kažem jer mu je rođaka. Šta je sa mnom? Mene ne zove? Nekoliko puta nam se pogledi ukrštaju, uhvaćena sam na delu i okrećem glavu. Sada igra sa Natali. Priljubio se uz nju a to me baš nervira, pogotovu što se smeši meni. Artur se bacio u lov i izigrava mačku u februaru, juri nekog niskog frajera koji bi ga očigledno živog pojeo nasred podijuma. Fanfan bi poludeo da je tu, srećom po Artura bio je sprečen. Kad ga vidim kako poskakuje, i mene hvataju pundravci. Šetkam se i tražim potencijalnu žrtvu kako bih isprobala baldahin. Skroz sam pijana. Pridružujem se devojkaama, te komentarišemo večeru i susede za stolom. Dopada mi se kuća, kao i prisutni. Ovde je veoma prijatno. Parovi su lepi. Malo je samaca, ali bez zaletanja mogu da kažem da verujem da ću za moju vlastelinsku noć sigurno upecati neku zgodnu ribicu. Onaj lepi Žak, tamo, sasvim bi poslužio. Nezgodno je samo što ne mogu da se pomerim iz fotelje, a bilo bi prostački da mu zviznem da priđe. Izbačena sam iz stroja. Ipak je

prošlo tri. Idem da spavam, dosta mi je. Vidim duplo. Saplićem se. Žak me ne zarezuje, a nemam vremena da pronađem drugu poslasticu. Nemam ni snage. Laku noć deco...

48

Stepenište je pusto i mračno. U hodniku ne radi automat za svetio. Bolje tako, jer se penjem četvoronoške kao primat. Ludo se zabavljam. Moja soba je najlepša od svih a prostran krevet je samo moj za ovu noć. Ne uključujem svetio - tako je prijatnije, a i oči me peku. Mesec je prekrasan. Njegovi zraci osvetljavaju prostoriju, slabašno ali dovoljno kako bih se orijentisala bez posledica. Svetio omamljuje. Stajem pred velikim ogledalom zakačenim na dupla vrata. Vrata su prelepa. Debela. Od izrezbarenog drveta. Mekana na dodir. Senzualna. Mrzi me da skidam šminku i da se presvlačim. A i kada bih htela, ne znam gde mi je torba. Kao da je nestala. Potražiću je sutra. Vruće mi je. Znojava sam i žalim što me nije primetio neki mužjak željan nežnosti, koji bi podelio sa mnom ovaj trenutak. Izuvam cipele, skidam pantalone i košulju i ogledam se. Trenutno sam u *Devet i po nedelja*, pevušim *You can leave your hat* i milujem svoj stomak. Posmatram sebe kako se pokrećem i uvijam u ritmu. Sledim savet moje majke i vlažnim jezikom prelazim preko usana. Usne mi sijaju. U pravu je, nije loše. Lagano skidam gaćice i brushalter i bacam ih preko glave. Gola sam. Ne izgledam loše za svoje godine.

„Pažljivo gledaj, ogledalce, pred tobom stoji najlepša devojka u zamku! Lepa i preplanula. Lepa i vitka. Lepa i...”

„Seksi.”

Kuća ima duhove! Vrištim od straha i pokušavam da se sakrijem prekrivačem. On je nažalost dobro zategnut pa uzalud vučem iz sve snage, i dalje sam gola i zastrašena.

„Trebala li pomoć?”

Ne usuđujem se da se okrenem. Duh je još tu. Vidim da pokušava da me umiri. A posle će da navali. Sto puta sam to videla u filmovima.

„Dozvoli da ti pomognem sa prekrivačem, Garans.”

On zna moje ime! O'ladila sam se od straha, i bežim iza zavese u koju se umotavam tako da mi samo glava viri. Skrovište nije idealno, ali bar duh više neće imati šta da gleda.

„Ja sam, Fabio, smiri se...”

„Da se smirim, da se smirim! Šta ti pada na pamet! Ti si bolesnik, kako tako možeš da plašiš ljude! Nisu te naučili da kucaš pre nego što uđeš?”

„Jesu, ali obično ne kucam kada ulazim u svoju sobu.”

„U tvoju sobu?”

„Ti si u mojoj sobi, Garans. Tvoja soba je odmah pored. Pogrešila si, ali nema veze. Ostani ovde ako hoćeš, a ja ću spavati u susednoj sobi.”

Zapanjena sam, pri tom i dalje komično umotana u zavesu. Dobro je što nisam upalila svetio kad sam ušla. Grlo mi se steglo, s mukom uspevam da promrmljam: „Dobro, tako ćemo. Hvala.”

„Laku noć, Garans.”

„Aha.”

„Lepo spavaj.”

Izlazi unatraške. Smeši se, i suprotno mom očekivanju taj osmeh nije ni najmanje podrugljiv. Ćutim. Čekam da zatvori vrata kako bih se oslobodila zavesu i opuštenih ruku sela na krevet. Ne mogu da verujem! Ušla sam u pogrešnu sobu! I to baš u njegovu. Mogu samo da legnem i da se nadam da će do sutra sve da zaboravi. Srećom, uspevam da zaspim za manje od dva sata.

Uspela sam nekako da se probudim, već je dan. Koliko li je sati? Ne znam, sat mi je u pantalonama. Da li mi se učinilo ili je zaista neko kucao? Tako je, neko kuca na moja vrata.

„Mogu li da uđem?”

„Ko je?”

„Ja sam.”

Fabio unosi ogroman poslužavnik sa doručkom i spušta ga na krevet. Lepo miriše. Gola sam kao i prethodnog dana, ali sam ušuškana pod jorganom, koji sam povukla do brade. Posmatram ga kako se smešta pored mene. Izuva se, leže na krevet i naslanja na drugi jastuk. Zatečena sam a on je sasvim opušten. Naginje se ka meni i nežno pomera pramen kose sa mog čela.

„Dobro jutro. Kako si spavala?”

„Hm... dobro.”

„Lepa si, Garans. Lepa si i kad se budiš.” Prvi put sam ga zaista pogledala, pravo u oči. Stomak mi se grči.

„Čaj ili kafa?” pitao je...

KRAJ

IZRAZI ZAHVALNOSTI

Veliko hvala Žilberu koji je prvi ocenio ovu priču i podstakao me je da nastavim. Hvala Alesiji na strpljenju, predlozima i podršci. Klarisi, ona zna koji je njen doprinos a ja ga neću zaboraviti. Hvala „mojim devojkama“, koje su deo mog života i ulepšavaju ga.

Najzad, mnogo hvala An Karijer, Stivenu, Karolini i Veronik de Bir, koji su verovali u mene i bez kojih ova fantastična avantura nikada ne bi ugledala svetlo dana.

ENDNOTE

- [1.](#) Oblast u Francuskoj. (Prim. prev.)
- [2.](#) Popularna televizijska serija u kojoj je glavni junak lav Klarens, što se na francuskom izgovara Klarans. (Prim.prev.)
- [3.](#) Hor Petits Chanteurs a la Croix de Bois - dečiji hor crkvene muzike. (Prim. prev.)
- [4.](#) Cosette, lik iz romana Jadnici Viktora Igoa. (Prim.prev.)
- [5.](#) Izraz iz sanskrta, energetski centri koji sačinjavaju našu svest, energetski sistem i telo. (Prim.prev.)
- [6.](#) Fr.: konobar. (Prim. prev.)
- [7.](#) Calimero, junak iz crtanog filma. (Prim. prev.)
- [8.](#) Lokalni ples (Prim.prev.)
- [9.](#) Žeraldin, francuska transkripcija Geraldine. (Prim. prev.)
- [10.](#) Igra rečima, break, na engleskom karavan. (Prim.prev.)

Table of Contents

[Cecile Krug Sutra ujutru bude li sve u redu](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

35
36
37
38
39
40
41
42
43
45
46
47
48

IZRAZI ZAHVALNOSTI
ENDNOTE

Table of Contents

[Cecile Krug_Sutra ujutru bude li sve u redu](#)

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)
[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[45](#)

[46](#)

[47](#)

[48](#)

[IZRAZI ZAHVALNOSTI](#)
[ENDNOTE](#)